

TỦ SÁCH TEEN THẾ KỶ 21 CỦA BÁO HOA HỌC TRÒ

NHỮNG ĐÔI MẮT LẠNH

Phan Hồn Nhiên * Phan Vũ Linh

hoa
học trò

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Mục lục

- Chương 1: Kẻ Phá Rối
- Chương 2: Đối Thủ Đáng Gờm
- Chương 3: Sứ Giả Địa Ngục
- Chương 4: Rừng Thảm
- Chương 5: Trôi Dạt
- Chương 6: Biểu Tượng Bí Ẩn
- Chương 7: Cô Độc Và Bị Tấn Công
- Chương 8: Mật Lệnh
- Chương 9: Án Mạng
- Chương 10
- Chương 11: Mãnh Thú
- Chương 12: Giam Cầm

NHỮNG ĐÔI MẮT LẠNH

Phan Hồn Nhiên
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Kẻ Phá Rối

Bên dưới tấm poster cũ của bộ phim What lies beneath, một đám đông những anh chàng và cô nàng quần áo thời trang đủ kiểu đang tụ tập. Dường như tất cả đều nói và tất cả đều hưng phấn với câu chuyện của mình, không ai nghe ai. Tiếng ồn ào biến thành một thảm âm thanh dày xộp, ngọt ngọt. Chốc chốc, một cô nàng nào đó cười thét lên, nghe tựa vết rạch sắc nhọn vào bầu không khí quánh đặc.

Các băng ghế kê dọc sảnh chờ trước cụm rạp chiếu phim đã chật kín. Tìm được khoảng trống vừa đủ ột người, Duy đưa Ghi len vào ngay, còn cậu chỉ cần nửa đứng nửa ngồi trên thanh vịn kim loại đối diện ngay đó, vốn là hàng rào cơ động buộc người ta xếp hàng soát vé trước khi bước vào trong rạp. Giữa đám đông sặc sỡ nhộn nhạo, Ghi khá giản dị trong bộ quần jeans xanh bạc, chiếc áo pull trắng tinh và chiếc áo khoác len mỏng có nón hất ra sau lưng. Thế nhưng, khi cô bước đi, người xung quanh bắt đầu nhận ra MC nổi tiếng nhất các chương trình TV tuổi teen. Rất nhiều đôi mắt dõi theo, không che dấu sự ngưỡng mộ gương mặt thuần khiết, thanh mảnh lạ lùng, đẹp ở mức gần như hoàn hảo. Hất nhẹ mái tóc lò xo trước trán, cô hướng về Duy nụ cười bối rối pha lẫn háo hức. Cậu xoay nhẹ hai chiếc vé đặt mua qua mạng trong tay, nhìn cô bạn bằng ánh mắt trấn an triều mến...

Cho đến tận bây giờ, Duy vẫn chưa tin vận may của mình. Ở lớp, cậu chỉ là một anh chàng bình thường. Bình thường tất cả mọi mặt. Sức học không tệ nhưng chẳng là gì ở cái lớp 11A1 quy tụ toàn những nhận vật học hành cự phách. Các hoạt động ngoại khóa, cậu thường lảng tránh nếu có thể. Cao, gầy, cộng thêm mái tóc thường trong tình trạng rối bù, vẻ bề ngoài của Duy đôi khi trông thật ảm đạm. Thế nhưng, cậu không hề nỗ lực mấy may

khiến mình trở nên sành điệu trong các trò giải trí nhưng sưu tập CD, chơi game hay trở thành kẻ hợp thời trang. Tất cả mọi quan tâm từ trước tới nay, cậu dồn hết vào việc đọc sách, mày mò các phần mềm đồ họa kỹ xảo 3D. Thay vì tập thể thao, tối khuya, sau khi làm bài tập mệt mỏi đầu óc, cậu mới bước ra ngoài đường vắng và chạy. Tốc độ là điều kì diệu. Cậu yêu cảm giác đôi chân chuyển động liên tục, thân mình lao về phía trước như mũi tên xuyên ngang bầu không khí, âm thanh của gió vút mạnh bên tai. Dần dần, cậu phát hiện ra mình đang có những bước tiến đáng kể về tốc độ. Cậu chạy đều hơn. Bản tính hơi khép kín khiến niềm vui của Duy gần như bí mật với bạn bè chung quanh.

Hoàn toàn trái ngược với vẻ mờ nhạt của cậu, Ghi thực sự là một nhân vật ấn tượng. Người trong trường đều im lặng mỗi khi cô lướt qua. Vẻ đẹp, sự nổi tiếng hay óc thông minh đặc biệt chỉ là phần nhỏ. Có lẽ cô hơi cách biệt. Vì các cô bạn ở trường không thể không ghen tị nên lảng tránh. Vì bận rộn bài vở ở trường và công việc MC. Trong một số hợp đồng quảng cáo sản phẩm cho teen mà Ghi là người mẫu, luôn có điều khoản phải giữ hình tượng trong sáng. Cô không thể thân thiết với một anh chàng nào đó gây dị nghị... Hồi đầu năm, tình cờ một lần Duy giải đáp cho Ghi vài điểm khác nhau giữa khủng long đầu rắn và khủng long đầu cá. Trước vẻ ngạc nhiên của cô, Duy nói đơn giản: "Mình biết chuyện đó trong cuốn sách Cổ sinh vật học!". "Duy đọc nhiều vậy sao? - Ghi không dấu vẻ thán phục - Nếu Ghi cần mượn sách, hỏi Duy được không?". Cậu gật, mỉm cười, không phải không chút tự hào.

Việc chia sẻ những cuốn sách hay khiến cả hai gắn kết với nhau trong một tình bạn đặc biệt. Một mình Duy ở lớp có số điện thoại nhà riêng của Ghi. Bất cứ lúc nào, nếu thích, cậu đều có thể gọi sang Ghi và cô bạn sẽ trả lời ngay, giọng nói nhẹ nhàng tươi vui, không chút xa cách. Sau đợt thi học kì một, Ghi bay qua Thái một tuần quay quảng cáo. Cậu nghĩ cũng bình thường. Cô bạn sẽ về sớm. Nhưng mọi chuyện không hẳn như thế. Cậu đã bồn chồn và nhớ Ghi kinh khủng. Có một biến cố nặng nề đã xảy ra giữa

cậu và tên bạn trong lớp. Duy không biết chia sẻ với ai. Rảnh một chút, cậu lại vào net và lục xem có thư mới hay không.

Món quà cô bạn đem về cho Duy sau chuyến đi là một bộ sách Inlustration mới nhất, kèm cả đĩa hình. Nếu không nhớ đến cậu, cô bạn có mua được món quà tuyệt như thế không? Cậu vui kinh khủng. Thu hết can đảm, cậu gọi điện nói với Ghi về một bộ phim kinh dị vừa công chiếu, được quảng cáo sử dụng rất nhiều kĩ xảo đồ họa. Lưỡng lự tí chút, cô bạn đồng ý sẽ xin phép gia đình đi xem phim vào tối thứ bảy. Lần đầu tiên, kể từ khi quen biết suốt hai năm học, họ đi chơi riêng cùng nhau.

... Một cảm giác khó chịu chồn vờn trong không khí. Duy quay ngoắt ra sau lưng. Chẳng có gì bất thường. Tiếng chuông ngân reo lên, báo hiệu vài phút nữa bắt đầu suất chiếu mới. Đúng lúc ấy, chếch qua vai Ghi, cậu nhận ra khuất sau mấy cụm người đổ dồn về phía các cửa thang máy, hiện rõ một khuôn mặt quen thuộc. Duy khựng lại. Vệt đèn xanh hắt ra từ cụm chữ trên tấm poster, chiếu từ trên xuống, khiến gương mặt có những khoảng tối nhìn thật khó chịu. Một cách tinh quái lẫn cảm ghét, bộ mặt ấy ngoảnh sang Ghi. Cổ họng Duy nghẹn lại khi nụ cười nhạt bóng hiện ra. Nhận thấy vẻ mặt thất thần của cậu, cô bạn cũng ngoảnh ra sau. Thật kì quặc, chỉ giữa hai cái chớp mắt, tên bạn cùng lớp đứng dưới tấm poster đã biến mất.

***

Dòng người xếp hàng tiến vào bên trong rạp. Duy chợt nhớ cần mua ít bắp rang. Cậu đưa chiếc vé, bảo Ghi vô trước. Cô gật nhẹ: "Ghi sẽ giữ một ghế!". Vừa bước vào trong, ngay tức khắc cô cảm thấy không khí lạnh thấp là là trên mặt sàn lót thảm. Mắt cô chưa quen với bóng tối nên gần như lần mò bước đi. Tấm màn nhung chắn ngang khiến Ghi bối rối vì chẳng biết nên rẽ phải hay trái. Đúng lúc đó, khuỷu tay cô giật thót. Một bàn tay túm chặt, kéo Ghi rất mạnh ngược hướng cô đang bước. Vài bước chân loạng choạng, cô nhận ra mình đang đứng trong một cái hốc tối om, ở phía sau cánh cửa bọc da cách âm và một cây cột trụ. Hết sức tập trung, đôi mắt hơi

yếu của Ghi nhìn thẳng người đối diện. Vang lên giọng Hoàng, cậu bạn học cùng lớp:

- Tôi tưởng Ghi không bao giờ đi chơi đêm như vẫn nói. Nhưng sự thật đâu có phải vậy. Còn bày đặt ăn mặc xuềnh xoàng để không bị chú ý nữa nè. Kinh nghiệm đây mình thiệt, Ghi ha!

- Mình chỉ đi xem phim thôi, không được sao? - Ghi gắng thản nhiên nhưng bên trong nao núng. Các tình huống đột xuất trước camera, cô có thể xoay chuyển. Không hiểu sao, trước tên bạn tai quái, cô lại thấy hết như mình phạm lỗi thật sự.

- Ghi không sợ mất hình tượng hả? Celeb* mà lại "cặp" một tên quèn như Duy! Nếu mọi người trong trường biết chuyện này, thì ra sao nhỉ? - Giọng Hoàng không chỉ châm biếm, mà còn phảng phất cả đe dọa.

- Bạn... Mình không ngờ... Còn hơn cả tồi tệ... - Ghi lắp bắp. Mặt cô nóng bừng. Đưa tay đẩy mạnh cái bóng đứng trước mặt, cô nhảy bổ ra ngoài lối đi lờ mờ sáng.

Giọng đọc nghèn nghẹt trên loa yêu cầu mọi người ngồi vào chỗ. Trên lối đi giữa hai hàng ghế, một người cầm hộp bắp rang đang chờ, lo lắng tìm kiếm. Ghi vội vã chạy về phía Duy.

Chỉ vài chiếc ghế hàng trên cùng còn bỏ trống. Duy thở phào, đặt hộp bắp vào cái ô tròn giữa hai tay ghế. Cảnh phim đầu tiên hiện trên màn ảnh. Từ các loa vòm giấu trên trần, tiếng nhạc tràn xuống, đầy ngập khán phòng. Từ hông khán phòng, một lần nữa Hoàng thành linh hiện ra. Cậu ta đưa lên chiếc điện thoại, chụp hình hai người bạn, chạy biến. Duy chết điếng, không kịp phản ứng. Cô bạn mặt thất thần.

Cách đây chưa lâu, tại buổi thi đấu bóng chuyền lấy điểm một tiết môn thể dục tại sân thể thao trong nhà của trường, Duy và Hoàng được chia vào cùng một đội. Duy không giỏi môn bóng này. Các cú đập hay đỡ bóng luôn

khiến cậu cảm giác các đẽ xương cánh tay sắp vỡ vụn. Ngược lại, Hoàng là một tay chơi bóng nổi trội. Bù lại cho chiều cao hạn chế, cậu ta luôn lách nhanh, có khả năng phán đoán chính xác điểm bóng rơi. Mỗi khi một ai đó trong đội ghi điểm, cậu ta chạy đến vỗ nhẹ vào vai, chia vui. Hoàng gây ấn tượng cực tốt với thầy thể dục về lòng nhiệt tình, sự nỗ lực, tinh thần đồng đội. Tuy nhiên, chỉ một vài người bạn mới hiểu cảm giác luôn bị cậu ta chèn ép một cách tinh vi, lợi dụng mọi tình huống để ghi điểm. Bình thường, Duy bỏ qua điều này. Nhưng hôm đó cậu lại giận điên khi cậu bạn chơi ở vị trí chuyền hai bị Hoàng xài tiểu xảo, thúc cùi chỏ vào giữa bụng. Nạn nhân mặt tái mét vì đau, gập người lại trong vài giây, không dám bỏ cuộc vì sợ bị trừ điểm. Sau giờ tập, ở phòng thay quần áo, Duy chặn ngang giữa tên bạn tồi tệ và cánh cửa tủ. "Có chuyện gì không?" - Hoàng nhìn cậu bằng nửa con mắt. "Nếu cậu nghĩ không ai nhìn thấy trò cậu làm, thì lầm đó!". Tên bạn nhún vai: "Vậy hả? Có sao không?". Phản ứng đột ngột, tay Duy đưa ra phía trước, cậu muốn túm cổ áo Hoàng, kéo lại gần để nhìn rõ hơn bộ mặt thách thức. Giật mình, tưởng cậu vung nắm đấm, tên bạn tồi tệ tức khắc xoay người, né. Cú xoay quá gấp làm cậu ta mất đà, đổ nghiêng một bên. Mặt cậu ta va mạnh trúng cánh của tủ chưa khép, trước khi đổ vật xuống, khéo theo những đồ đạc khác rớt xuống, tạo nên chuỗi âm thanh loảng xoảng. Các bạn xung quanh đổ xô đến, thảng thốt, sợ hãi. Bóng thầy quản lí phòng tập cùng thầy thể dục hiện ra. Dù chưa nguôi căm ghét, nhưng nhìn Hoàng ngã đau, Duy vẫn thấy tội nghiệp. Cậu đưa tay cho tên bạn nắm, giúp kéo lên. Hoàng gạt đi. Cậu ta nằm im lặng. Hai thầy đến gần. Tiếng rên rỉ đột nhiên bật ra khỏi miệng Hoàng, nghe thật thê thảm. Ngay cả khi hai thầy đỡ lên, cậu ta vẫn trĩu xuống, thể hiện một vẻ đau đớn tột cùng và hoàn hảo. Diễn biến sau đó diễn ra theo một chiều hướng tồi tệ đến mức Duy không ngờ nổi. Tất cả mọi người, cả mấy cậu bạn công bằng nhất, cũng tin vì ganh ghét điểm số, cậu đã đánh Hoàng. Nạn nhân được đưa xuống phòng y tế chăm sóc kỹ lưỡng, được nghỉ học hai ngày không cần làm đơn xin phép. Không chỉ lãnh điểm zero bài kiểm tra thể dục một tiết, Duy còn bị hạ hai bậc hạnh kiểm. Điểm số, xếp hạng thứ bậc thực sự cậu không quan tâm nhiều. Điều làm Duy choáng váng nhất, kinh hoàng

nhất chính là sự giả dối và gian manh của tên bạn. Kể từ lần đó, cậu tìm cách lánh xa Hoàng, như tránh xa một nguồn bệnh đáng sợ.

... Trên màn hình chiếu cảnh nhân vật bị lời nguyên tác động. Gương mặt nhân vật bắt đầu biến dạng. Hàm răng ngấn dần, chuyển từ màu trắng đục sang trong suốt. Mí mắt mỏng đi, để lộ nhãn cầu to tướng lồi hẳn ra. Cặp môi chuyển từ sắc hồng tự nhiên sang màu tái xám. Những sợi tóc dựng đứng... Duy gấn tập trung phân tích các bước kĩ xảo khi sử dụng các công cụ palet, brush. Nhưng đầu óc cậu vẫn lớn vờn hình ảnh Hoàng. Lúc bốc mảy hạt bắp, tay cậu chạm tay Ghi. Cả hai bàn tay lạnh toát.

***

Hai người bạn rời khỏi rạp trước khi bộ phim mới hơn một nửa. Không khí bên ngoài dễ chịu hẳn. Lúc vào thang máy, Ghi bỗng đề nghị xuống tầng năm khu thương mại. Cô bạn muốn mua vài món trang điểm. Ở quầy mỹ phẩm lớn, cô rẽ vào gian hàng phấn mắt. Cách đó không xa, tựa sát vào thanh chắn bằng sắt uốn nhìn xuống sảnh chính trung tâm thương mại, có một băng ghế da mềm dành cho khách mua sắm nghỉ chân. Duy ngồi im, lơ đãng nhìn quanh. Những người đi lướt qua, in bóng trên nền đá cẩm thạch trắng kem. Một cách hứng thú, Duy nhìn xuống những vệt sáng in xuống nền đá, lung linh huyền ảo. Bất chợt, cậu nhận ra có một bóng người rất lớn, dáng vẻ khác thường, không chuyển động. Nó cứ im lìm ở đó, tạo thành vệt tối mờ đục. Như bị thôi miên, cậu không rời mắt khỏi bóng mờ. Rõ ràng, nó đang nhìn cậu, tìm cách truyền đi một lời nhắn, một khấn cầu, hay thông điệp gì đó. Đồng thời, nó khua lên trong Duy cảm giác sợ hãi kì dị. Cái bóng in dưới nền đá tỏa ra những sợi dây thít chặt Duy, khiến cậu như tê liệt. Mất hơn một phút như thế, Duy mới vùng ra khỏi sự kiềm tỏa của những sợi dây vô hình. Cậu đưa mắt nhìn lên. Không một bóng người. Khi cậu choáng vàng cúi nhìn lại cái bóng, nó đã biến mất.

Ghi chọn được hộp phấn mắt nhỏ màu hồng dâu. Không quá đắt tiền nhưng rất xinh nếu sử dụng để lên hình. Cô bước về phía thu ngân. Ở phía

sau, một hộp phấn mắt xếp trên giá nghiêng bày hàng bồng rung nhẹ. Tiếng rơi trên sàn đá hoa khô khốc, lạnh lẽo. Duy vội vã bước đến nhặt nó lên. Cái nắp tròn nhỏ bị nứt. Thứ bột mịn màu đen bám trên tay cậu. Trước vẻ mặt bực bội của cô thu ngân, Duy đề nghị trả luôn tiền hộp phấn mắt màu đen. Nó được người bán hàng gói lại, cất trong túi giấy và đưa cho Duy cầm.

Hai người bạn xuống bãi giữ xe. Duy trấn an cô bạn, rằng chụp hình trong bóng tối bằng điện thoại sẽ không rõ. Ghi lắc đầu: "Ghi chẳng ngại nếu các bạn ở lớp biết tội mình đi xem phim. Mình chỉ không thích cái cách Hoàng sẽ bóp méo tình bạn của tội mình thành ra một câu chuyện tồi tệ...". Cảm giác giận sôi và uất ức hôm ở phòng thay quần áo thể thao quay ập lại. Duy cau mắt, lầm bầm: "Giá mà có một điều gì đó khiến thẳng quí quái gian xảo đó im miệng!". Ghi cười vui vẻ: "Duy đừng bận tâm. Tội mình không làm gì xấu, sẽ không sao đâu!"

Giữa các tòa cao ốc, gió thổi mát lạnh. Duy lấy cái mũ bảo hiểm móc bên hông xe đưa cho Ghi. Cô bạn bồng kêu lên: "Ồ, sao một bên mắt Duy đen thui vậy?". Cậu ngỡ ngác nhìn vào kính chiếu hậu: "Chắc hồi nãy tay mình dính phấn mắt đen!". Thật kì quặc, mọi cố gắng lau tẩy đều không thể chùi sạch. "Để về nhà dùng xà-bông coi sao!" - Duy nói. Đầu óc cậu còn rối bèn với nguy cơ thứ hai đi học, mọi người trong trường sẽ bùng nổ với bức ảnh của Hoàng.

Sáng thứ hai, Duy vào trường hơi trễ. Lớp 11A1 đang đi lên cầu thang. Gương mặt ai cũng thoáng vẻ nặng nề. Cậu vội vã nhập vào hàng. Không thấy bóng dáng Hoàng. Ghi cố ý đi chậm, chờ cậu bước lên cùng: "Duy biết tin gì không?". Cậu lắc đầu. Đôi mắt to trong vắt của Ghi chiếu thẳng vào mắt cậu: "Hoàng bị tai nạn, té xe vào tối thứ bảy. Chấn thương nhẹ ở đầu. Xương hàm gãy. Đang nằm cấp cứu ở bệnh viện. Cậu ta không thể nói được gì!".

NHỮNG ĐÔI MẮT LẠNH

Phan Hồn Nhiên
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đối Thủ Đáng Gờm

Âm thanh lạo rạo như có ai đó bước đi trên mái phi-bro xi-măng của ngôi nhà thấp hơn, chếch sau căn phòng nằm giữa tầng ba. Tiếng chân chậm rãi, đôi khi ngừng lại. Có lúc, chùng như vang lên rõ hơn vì nó tiếng gần hơn về phía cửa sổ. Rồi cũng đột ngột như khi xuất hiện, tiếng chân ngừng bật.

Từ phòng tắm bước ra, Ghi khựng lại. Cô trùm chiếc khăn bông lên mái tóc ướt, nghiêng đầu lắng nghe. Cái đầu máy DVD trong góc phòng vẫn phát ra tiếng nhạc sôi động của Pussy Cats. Cô quờ tay cầm cái remote TV, chuyển sang chế độ mute. Gió rì rầm luồn qua tàn cây như các cuộn khói xanh đen đang đung đưa trên nền trời thẫm, không một vệt mây. Rõ ràng, tiếng động lạ mà Ghi nghe thấy không phát ra từ gió. Cô nhón mũi chân, bước về phía cửa sổ khép hờ. Hơi nước mờ đục bên ngoài tấm kính dày báo hiệu trời sắp mưa. Không khí ngột ngạt, khó chịu. Nheo mắt nhìn kỹ hơn nữa, không thấy có gì bất thường, Ghi sập mạnh cánh cửa, cài chốt. Đúng lúc ấy, căn phòng đột nhiên tối om. Mất điện đột xuất. Tuy nhiên, cái TV bên kia góc phòng vẫn hắt ra vệt sáng xanh. Trên màn hình, những hình thù nhảy múa âm lặng. Máy quay chiếu cận cảnh một gương mặt được trang điểm kì quặc, quầng mắt bôi phấn đen ú ám, sâu thẳm. Ghi im sững. Máu dưới da như đông lại. Cái khăn bông trên đầu nặng trĩu. Những hạt nước từ mái tóc ướt chảy xuống, lăn dọc sống lưng, buốt lạnh.

Tiếng gõ nhẹ nhàng trên cánh cửa gỗ. "Ai đó?" - Ghi hét lên, nhưng câu hỏi tắc nghẹn trong cuống họng. Đưa mắt nhìn quanh, bỗng dừng, cô muốn lẫn trốn khủng khiếp. Trốn đâu cũng được, miễn không phải đối mặt với đe dọa bí hiểm đang ở rất gần. Cánh cửa sổ vừa cài chốt bỗng bật mở. Gió thốc sau lưng Ghi. Cô không rời mắt khỏi cánh cửa ra vào. Trong luồn sáng xanh,

tay nắm cửa bằng đồng đột nhiên xoay nhẹ. Mắt Ghi mở căng. Một bóng người cao lớn đứng án ngữ ngay giữa khung cửa mở rộng. Cái đèn sạc điện xách bên tay bóng người đó sáng lên.

- Con không biết cầu chì ở ngoài cầu thang mới bị đứt hay sao mà vẫn đứng đây? - Giọng nói ba Ghi đờm chút bực bội.

- À, vâng... Con không hiểu sao cúp điện mà đầu máy và TV vẫn chạy...

- Con nói gì? - Ba của Ghi chùng như nghe không rõ.

Cô gái nhỏ ngoảnh lại, chết lạng. Góc trái phòng, màn hình TV đã tắt ngấm.

***

Khoảng mười phút thì cầu chì bị đứt ở ngoài hành lang được sửa xong. Ánh sáng tràn ngập căn phòng nhỏ. Ghi ngồi vào bàn, tranh thủ thời gian làm hết các bài tập cho hai ngày hôm sau và xem trước bài vở càng nhiều càng tốt.

Chỉ còn chưa đầy một tuần nữa, Ghi sẽ bước vào vòng thi quyết định cuộc tuyển chọn MC cho Ngôi sao pha lê, một reality show hoàn toàn mới mà một công ty sản xuất chương trình vừa mua được bản quyền từ nước ngoài. Giống như một tình cờ, cách đây hơn một năm, khi show thực tế cuộc tranh đua của các ca sĩ nhí giành lấy ngôi vị ngôi sao ca nhạc tuổi teen phát sóng đầu tiên trên truyền hình cable ở Mỹ và một số nước khu vực châu Á Thái Bình Dương, Ghi đã theo dõi, thực sự hứng thú, không bỏ qua một kì nào. Với con mắt qua sát và phân tích của người làm việc trong môi trường truyền hình, Ghi thừa hiểu điều hấp dẫn nhất cái reality show này không nằm ở cuộc đua tranh giữa các nhân vật trước ống kính, cũng không phải ở hàng loạt các bối cảnh rực rỡ được chuẩn bị công phu đến từng chi tiết. Thực sự, sức hút của show thuộc về tài năng đặc biệt của người dẫn chương trình, một cô gái thoát đầu hết sức mờ nhạt giữa các thí sinh hoạt

bát và lộng lẫy. Thế nhưng, chỉ qua vài show, Ghi hiểu ngay ấn tượng ban đầu về MC chỉ là cái bẫy. Nếu không theo dõi liên tục, chắc chắn người ta sẽ nhầm lẫn MC là nữ vận động viên chuyên nghiệp, chuyên viên trang điểm, biên đạo múa hay một ca sĩ thứ thiệt. Mỗi khi không khí sắp sửa chùng xuống, bằng nụ cười và tác phong linh hoạt, cô ta làm cho chương trình nóng bừng trở lại trong vài giây...

"Tại sao có người lại xuất sắc đến vậy? Mình có thể làm được như cô ấy không?" - Các câu hỏi lớn vờn trong đầu Ghi. Khi thông tin trong nước sẽ thực hiện chương trình theo đúng format gốc, ý nghĩ đầu tiên ập đến với Ghi là phải giành được vị trí MC, cho dù có phải từ bỏ rất nhiều các show khác.

Khác với thông lệ, tên của Ghi luôn được nhà tổ chức xem là lựa chọn hàng đầu cho vị trí MC khi làm sự kiện dành cho giới teen, lần này, cô gặp phải chút hụt hẫng. Cô không nhận được một lời mời nào. Thông tin tuyển chọn MC cho Ngôi sao pha lê được đăng tải trên nhiều báo và tạp chí. Một hình thức quảng cáo luôn cho show sắp diễn ra. Điều đó cũng có nghĩa là Ghi phải tham gia thi đấu, ngay từ vòng loại, một cách công bằng. Khá bình tĩnh, Ghi đến trụ sở công ty xem thể lệ và tự làm hồ sơ. Hồ sơ nộp về ban tổ chức nhiều đến không ngờ. Hơn 120 thí sinh. Kinh nghiệm làm chương trình thoát đầu giúp Ghi vượt qua vòng loại và bán kết khá dễ dàng. Tuy nhiên, đến vòng cuối cùng, năm thí sinh sẽ chọn lại một người duy nhất, thì sự tự tin trong cô bắt đầu suy giảm. Hơn ai hết, Ghi cảm nhận rất rõ, thiện cảm của các giám khảo - trong đó có ông đạo diễn người Úc gốc Hoa - dành cho cô rất thấp. Thấp hơn hẳn các thí sinh còn lại. Lý do đơn giản: Cô quá quen thuộc với khán giả. Những người làm chương trình lại chú ý kiếm tìm nhân tố khác lạ, để gây dựng một ấn tượng hoàn toàn mới mẻ. Tại buổi thi chọn năm thí sinh bước vào vòng chung kết tuần trước, đối thủ đáng gờm nhất của Ghi đã lộ diện.

Đó là Anny Lê, cô gái cũng 16 tuổi như Ghi. Cô ta trở về từ Úc. Tiếng Anh thành thạo, cá tính năng động và cởi mở, hiểu biết tuyệt vời về bản gốc chương trình. Thực sự, đối thủ về từ phương xa còn đáng giá hơn các giá trị "xinh đẹp" hay "thông minh" gộp lại. Bởi trong bất kì bối cảnh nào, tình huống nào, Anny đều biến đổi ngoại hình và phong cách, thích ứng với tất cả. Chẳng hạn thời gian chờ đợi phỏng vấn trong studio, một anh chàng trong năm thí sinh làm rơi kẹo chocolate trên tấm thảm dày mịn, Anny tức khắc cứu nguy cho tấm thảm len bằng cách lượm nhanh thanh kẹo, quay nó vù vù trên tay, cười tươi, cất tiếng hỏi hiệu chủ nhân có muốn ăn luôn những chú vi trùng đang chóng mặt hay không. Anh chàng đỏ mặt lắc đầu. Tức khắc miếng kẹo bay vèo vào sọt rác. Hoặc cái hôm thu hình thử, do sơ suất, áo khoác của Ghi có đường viền xanh. Anny lấy chiếc khăn choàng mang theo, trong chớp mắt biến nó thành áo khoác ngoài cho Ghi mượn. Vài chi tiết lặt vặt, nhưng đủ lưu ý nhà sản xuất lưu ý về tài ứng phó của Anny. Ngay cả khi biết cô bạn này là đối thủ đáng gờm, Ghi cũng không phủ nhận Anny đáng mến. Trong môi trường cạnh tranh gắt gao, các hành động thường ẩn giấu mục đích đi kèm. Riêng với Anny, mọi thứ thật tự nhiên. "Nếu được chọn làm MC, tớ sẽ được ở lại Việt Nam học và làm việc. Còn nếu không, tớ phải quay về Úc, rồi chờ đợi một cơ hội khác!" - Anny bộc bạch nhẹ nhàng. Ghi thấu hiểu. Nhưng ghi biết, cô không thể suy nghĩ nhẹ nhàng như Anny. Nếu vượt mất cơ hội kì này, vị trí MC hàng đầu sẽ mất. Và một khi mất, sẽ rất khó để tìm lại được...

***

Mãi suy nghĩ miên man, cây bút chì trên tay Ghi rơi xuống giữa trang sách bài tập. Màn hình điện thoại lóe sáng. Duy gọi, hỏi tại sao cô bạn không online lúc 10 giờ khuya như vẫn hẹn thường ngày. "Mình xin lỗi vì quên mất. Với lại mình làm bài tập cũng chưa xong..." - Ghi bỗng muốn khóc òa lên. Chưa bao giờ cô thấy áp lực nặng nề đến thế. Chưa bao giờ, linh cảm thất bại hiện ra rõ ràng đến thế. Hệt như, cô đứng trên triền núi

cheo leo, và một bàn tay vô hình đang đẩy cô dần đến sát mí vệt thắm. Đầu dây bên kia, nhận ra vẻ bất thường trong giọng nói bạn, Duy lo âu hỏi dồn:

- Ghi đang bị ốm phải không? Mình giúp gì cho Ghi được? Nói đi!

- Không. Mình ổn ngay thôi! - Ghi cắn môi, nhìn lên trần nhà, không để nước mắt ứa ra.

- Đừng có như vậy. Ghi làm mình lo lắng đó. Bỏ hết bài tập qua một bên đi, Ghi online ngay. Tụi mình phải nói chuyện. - Duy hiểu điều bất ổn đang diễn ra. Và cậu không cho phép Ghi phải chịu đựng một mình.

Trong một số tình huống, trao đổi bằng những dòng chữ dễ dàng hơn lời nói. Chăm chú và kiên nhẫn, bằng cách đặt câu hỏi liên tiếp, cuối cùng Duy cũng làm cho cô bạn thân vượt qua kiêu hãnh, để nói thật vấn đề. Nhìn đăm đăm vào màn hình, Duy buộc Ghi liệt kê hết thảy ưu điểm của đối thủ, và các mặt bất lợi của chính mình. Vừa chat, cậu vừa phân tích nhanh tình hình. Ghi có lý. Cơ may chiến thắng của cô ấy trước đối thủ chỉ là 2 và 8. Một tỉ lệ thật sự tồi tệ. Chỉ còn sáu ngày. Những lời khích lệ hay trấn an hoàn toàn vô ích. Tốt nhất, hãy nhìn thẳng vào vấn đề. Hai người bạn lập kế hoạch rèn luyện ngắn hạn: Trong mấy ngày sắp tới, để tăng sức mạnh, Ghi tập chạy buổi tối cùng Duy. Vứt bỏ nét hiền thực qua một bên, cô sẽ khoát lên vẻ mạnh mẽ, châm chích khô hài. Và quan trọng không kém, khi tiếp xúc đạo diễn và nhà sản xuất, Ghi bắt buộc phải có một diện mạo khác lạ hoàn toàn. Để đạt được điều này, mái tóc dài quen thuộc buộc phải cắt ngắn. Những bộ trang phục dễ thương cần thay đổi bằng kiểu dáng phá cách, càng ngỗ ngáo càng hay...

- Duy có tin mình làm được những điều này không? - Ghi gõ nhanh câu hỏi.

- Không phải Duy tin hay không, mà Ghi muốn hay không!

- Chẳng hiểu sao, mình rất lo âu và bồn chồn. Cảm giác lạ lắm... - Đừng sợ! - Duy hiểu rõ tâm trạng cô bạn lúc này.

- Nếu thất bại thì sao? Mình sẽ là một người thất bại, trong mắt mọi người...

- Ghi này, đừng hỏi nhiều quá! Đừng suy nghĩ nhiều quá! Chỉ cần Ghi nhớ rằng, Ghi có thể giành được vị trí MC ấy, vậy thôi. Nào, đã trễ rồi. Tắt máy và ngủ đi, nhé!

- Ừ, cảm ơn Duy nhiều. Vì những lời nói sáng suốt. Và vì lúc nào Duy cũng ở bên Ghi! - Hiện ra icon trái tim thay cho lời tạm biệt.

Góc màn hình, Ghi đã offline. Duy không tắt máy ngay. Cậu ngồi im, nhắm mắt, dựa hẳn lưng vào ghế, không ngừng suy nghĩ. Nỗi lo âu của cô bạn bay qua không gian, thấm vào Duy. Cậu thương quý Ghi biết bao. Cậu thiết tha mong cô bạn giành chiến thắng biết bao. Nếu một sơ suất nào đó khiến kế hoạch không thành công, Ghi sẽ suy sụp và thất vọng. Cậu chẳng muốn nhìn cảnh tượng ấy một chút nào. Bất giác, bàn tay Duy lần nhẹ về ngăn kéo góc trái bàn học. Hơn hai tuần nay, cái hộc luôn khóa chặt. Thoáng chút phân vân, Duy mở mắt, tìm chìa khóa ngăn kéo. Đúng lúc khi ấy, cổng sắt dưới sân nhà vang lên tiếng rít khẽ như có ai vừa đẩy nhẹ. Đã 12 giờ khuya. Thoáng khựng lại, Duy nhảy ra khỏi bàn học, thò đầu qua cửa sổ, dõi mắt xuống khoảng sân tối om. Không một bóng người. Ngoài âm thanh lạo rạo tựa tiếng chân ai đó bước đi, thì chẳng có gì bất thường.

***

Ngày chung kết bắt đầu lúc chín giờ sáng chủ nhật. Lịch xếp các phần thi thể chất và thể hiện năng khiếu liên tục, không có khoảng thời gian trống xen vào.

Mấy chuyên viên kỹ thuật và quay phim đang tụ một góc, bàn bạc việc set up ánh sáng. Trong khi người nhà và bạn bè của ba thí sinh nam đến rất

đông, cười nói ồn ào ở góc trường quay thì ngược lại, ở khu vực hậu trường, hai cô gái nhỏ khá im lặng. Tự treo quần áo lên mắc, ngồi trước tấm gương lớn, Anny bắt đầu dùng cái lược tròn chải mớ tóc dày xoăn, cuộn chặt hai bên tai bằng những cây kẹp kim loại sơn đen. Duy giữ cửa cho Ghi bước vào studio. Mọi người giật mình, ngoảnh lại. Cô gái nhỏ hoàn toàn biến hình. Trong bộ trang phục xám và đen, mái tóc cắt ngắn chải ngược hất cao trước trán, trông cô lạ và... lạnh khủng khiếp. Cô gật nhẹ, chào ê-kíp chương trình. Duy kéo ghế cho Ghi, rồi đi lấy cho cô bạn cốc nước trắng. Hết thấy biểu hiện ấy gây chú ý cực mạnh với vị đạo diễn ngoại quốc. Ông ta chốc chốc đưa mắt liếc qua Ghi, dù vẫn trao đổi với cộng sự. Đọc sách nhiều cộng với thói quen quan sát, Duy thừa hiểu, trong hầu hết các cuộc cạnh tranh, mọi thế cờ đều có thể lật lại vào phút chót. Kẻ đang trên đà chiến thắng thường chủ quan và đã mất đi yếu tố bất ngờ. Miễn là người đang ở thế bất lợi vẫn còn tự tin, và có đủ can đảm thay đổi.

Ba giờ chiều, các phần so đo tài năng đã gần hoàn tất. Ba chàng trai tỏ ra yếu thế. Chỉ còn hai thí sinh cuối cùng thực sự chiến đấu. Lúc chuẩn bị trang phục cho phần thi leo núi giả, chạy và vượt chướng ngại vật trong nhà - để xác định ai sở hữu sức khỏe vượt trội, đủ sức theo đến cùng cái reality show kéo dài đúng một năm - Anny bước lên giúp Ghi cột dây giày theo kiểu nút thắt thủy thủ, khen thành thật:

- Bữa nay bạn xuất sắc kinh khủng. Mọi người đều bất ngờ. Dù hơi căng thẳng, nhưng tôi vẫn thích lẫn vì có một đối thủ giỏi!

- Cảm ơn bạn, Anny. Bạn nghĩ cơ hội chiến thắng là bao nhiêu? - Ghi hỏi thẳng.

- Bạn rất xuất sắc, nhưng tôi sẽ là người chiến thắng! - Anny chìa tay cho Ghi bắt, và cười phá lên vui tươi.

Từ góc xa, Duy ngồi im, không bỏ qua lời nào từ Anny. Vừa nãy, cậu đã nghe được cuộc trao đổi vẫn tắt giữa đạo diễn và nhà sản xuất. Ghi và

Anny mỗi người đều có hai điểm A và một điểm B. Nhưng xét tổng thể từ đầu đến giờ, lợi thế thuộc về Anny. Vì vậy, ở vòng thi thể lực, nếu Ghi ngang tài đối thủ, thì cô cũng thất bại. Đồng hồ sắp ba giờ. Những ngọn núi giả bằng gỗ và bìa cứng đang được kéo vào studio. Duy phái quyết định. Cậu chạm nhẹ túi áo. Tim đập mạnh. Chưa bao giờ cậu căng thẳng đến vậy. Anny vừa quay đi, cậu đứng bật dậy, loạng choạng bước lại chỗ Ghi. Bằng giọng bình thản nhất có thể, cậu nhắc Ghi tô lại mí mắt. "Mình để quên chai vẽ mắt nước ở nhà rồi!" - Cô kêu lên. Duy lấy từ túi áo hộp phấn bột đen. Mấy tuần nay, nó nằm im trong ngăn kéo bàn học của cậu. "Dùng tạm thứ này đi!". Ghi ngạc nhiên: "Ui, hộp phấn bị vỡ mua hôm đi xem phim?". Qua vai cô bạn, Duy chỉ nhìn thất khoảng tường rỗng: "Nhanh lên, Ghi!".

Những vệt phấn đen biến đổi mắt trong veo của Ghi trở nên sắc nét, mạnh mẽ. Ghi soi tấm gương lớn, kiểm tra hình ảnh lần cuối trước khi ra quay. Duy rùng mình khi ngỡ có một bóng đen vừa lướt qua phía sâu trong gương. Cậu lắc nhẹ, lên tiếng: "Ghi nghĩ gì về đối thủ?". Ánh mắt trong veo đột nhiên sẫm tối. Giọng Ghi lạc đi, hơi the thé: "Anny mạnh lắm. Cô ta sẽ thắng. Chỉ có tai họa mới đủ sức kìm bước...". Duy gật, lặp lại như một tiếng vọng: "Ừ, tai họa...".

Còn một nấc, Ghi sẽ chạm đến mức cuối cùng của ngọn núi giả. Thế nhưng, mũi giày bỗng tuột khỏi điểm bám. Cả hai chân cô đung đưa. Cách đây chưa đầy một mét, thân hình rần rỏi của Anny đã ngang bằng với độ cao của Ghi. Nữ đối thủ rướn mạnh cánh tay. "Anny chiến thắng! Anny chiến thắng..." - Đám đông bên dưới hò reo. Anny ngoái lại, mỉm cười trước khi rướn lên đỉnh. Một tiếng "rắc" vang lên, nhẹ và khẽ. Thành lình, tiếng động mơ hồ ấy biến thành một chuỗi âm thanh ghê rợn. Ngọn núi bằng ván ép và bìa cứng đột nhiên xé toát ra làm đôi, vết nứt ngay giữa Ghi và Anny. Nửa bên Ghi đung đưa, đổ nghiêng, tựa hẳn vào bức tường đầy các đèn chiếu sáng. Duy vội vã đến đỡ bạn tuột xuống. Ghi không bị sao ngoài sự đôi chút sợ hãi. Cả hai chạy ra qua đám đông tụ tập bên nửa kia ngọn núi giả. Thật không may, nó không ngã vào tường mà đổ theo chiều

ngược lại, đập thẳng xuống sàn, mang theo Anny tội nghiệp. Những mảnh ván vỡ được khuân đi, để lộ Anny nằm ngửa trên sàn xi-măng, mắt mở to, bất động. Một thanh sắt đường dẫn máy quay nện vào phía sau đầu cô. Gương mặt nạn nhân trong suốt. Mí mắt như mỏng đi khiến nhãn cầu lồi hẳn ra. Cặp môi chuyển từ sắc hồng tự nhiên sang màu tái xám. Máu bắt đầu loang ra, thấm đẫm chiếc áo thể thao hồng nhạt. Ghi hốt hoảng nâng đầu Anny lên. Cô gỡ ra chiếc kẹp tóc kim loại sơn đen đâm vào da đầu Anny. Một túm tóc xoắn bong khỏi da đầu, để lộ vết rách dài và sâu. Máu đang chảy ra từ đó...

***

Không bị nguy hiểm tính mạng, nhưng Anny phải nằm dưỡng thương vùng đầu mất hai tháng. Ghi chính thức giữ vị trí MC cho show Ngôi sao pha lê. Duy là người đầu tiên được cô thông báo tin này khi bước ra khỏi lớp học luyện thi.

- Ghi có vui không? - Duy hỏi, cười nhẹ.

- Vui ư? Mình sợ lắm. Không, phải nói kinh hoàng mới đúng! - Gương mặt mất sạch sinh khí, Ghi thì thầm - Chiến thắng bằng tai họa của người khác thật chẳng vui chút nào. Thà thất bại còn hơn. Anny thật dễ thương. Cô ấy luôn thân thiện, giúp đỡ Ghi nhiều. Vậy mà tai nạn lại ập đến với cô ấy. Hệt như có một ma thuật nào đó...

- Ghi nói gì? Thà THẤT BẠI ư? HẾT NHƯ có ma thuật ư? - Duy nhấn mạnh.

Cô gái nhỏ đột nhiên nín lặng, nhìn Duy đăm đăm. Từ ngơ ngác, ngạc nhiên, gương mặt cô chuyển sang tột cùng sợ hãi, và sau đó là hoàn toàn tê liệt. Hơn một phút sau, Ghi mấp máy môi:

- Tai nạn giao thông của Hoàng cũng gần giống như trường hợp Anny?

- Ghi thông minh lắm!

- Thật tàn nhẫn. Tàn nhẫn đến mức không sao tin nổi! - Ghi ghen ngào, khóc.

- Ghi, bình tĩnh lại đi. Đừng có sứt mướt như con nít. Và nghe mình nói đây. Mình sẽ kể cho Ghi nghe bí mật của hộp phấn đen

NHỮNG ĐÔI MẮT LẠNH

Phan Hồn Nhiên
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Sứ Giả Địa Ngục

Bóc lớp bao nylon bọc ngoài, Duy liếc ngay tem giá dán bên góc quyển sách cũ. Tám trăm ngàn đồng. Quá nhiều so với túi tiền học trò. Nhưng cậu đã biết cần phải làm gì.

Thật nhanh, Duy lướt qua phần đầu quyển sách bì màu đỏ sẫm giờ đây đã bạc loang lổ. Tim cậu đập thành thịch trong lồng ngực. Duy cảm thấy rất rõ, đây chính là tài liệu cậu cần tìm.

Những trang giấy ố vàng, chùng như sẽ vỡ vụn nếu cậu lật mạnh tay. Mùi ẩm mốc tỏa ra từ quyển từ điển dày cộp sộc thẳng vào mũi. Cố gắng lắm cậu mới không hắt hơi. Mỗi khi Duy lật thêm trang nữa, thứ bụi xám xanh bay lên lớn vờn. Quyển sách được in cách đây đã hơn 50 năm. Cỡ chữ kiểu xưa nhỏ li ti, như một bày kiến co thành từng cụm, kéo lan từ trang này qua trang khác, với các kiến thức về lịch sử và nghệ thuật thời kì Cổ đại. Có một số từ kèm minh họa, những bức vẽ đen trắng to bằng hai con tem, nét bút thanh mảnh nhưng cứng rắn, hút mắt nhìn. Cuối cùng thì Duy cũng lật đến chương cần tìm, chương của kí tự P. Tuy nhiên, các trang sách cũ bết chặt vào nhau. Ngồi hẳn xuống lối đi chật chội giữa các kệ gỗ chất đầy sách, cậu kiên nhẫn bóc tách từng tờ, gượng nhẹ. Chỉ còn một trang nữa thôi, cậu sẽ tra được từ powder, rồi từ đó sẽ tìm thêm từ black powder - bột đen, hay magical powder - bột ma thuật. Ngọn đèn vàng treo trên sợi dây điện thòng xuống từ trần nhà bất chợt nhẹ đung đưa. Có lẽ ai đó vừa đẩy cửa, đi xuống kho chứa sách. Ngay khi Duy nghĩ vậy, trang sách đang lật mở bỗng tối lại vì một bóng đen đổ xuống thành linh.

- Cậu tìm gì? - Vang lên giọng nói trầm và khàn - Cậu có biết cậu đã ở trong đây bao lâu rồi không?

- Dạ... - Duy luống cuống ngược lên.

Một làn khí lạnh toát tràn vào phổi khi cậu nhìn thấy một người đàn ông ngoài ba mươi, trang phục đen, cao lênh khênh, mái tóc dày rậm xoa thẳng khiến vai và đầu ông ta nổi vào nhau, tạo thành một khối đen to lớn. Đôi mắt sâu hoắm bên dưới khoảng xương trán nhô về trước đang cau lại, như muốn thiêu cậu ra tro. Tay áo rộng bằng thứ vải mềm màu đen phủ lòa xòa, để lộ ngón tay đeo những chiếc nhẫn kim loại mờ xỉn. Ngay trong lúc sợ hãi nhất, Duy vẫn ôm chặt quyển sách vào ngực. Tiếng tim đập mạnh thấm qua lớp bìa vải, khiến tay cậu run lên. Hình ảnh bóng đen in trên nền đá cẩm thạch ở khu thương mại cái hôm cậu và Ghi lần đầu đi xem phim cùng nhau đang trở lại. Không còn là một bóng ma, nó rõ nét và xác thực, gần đến mức chỉ cần đưa nhẹ tay, cậu sẽ chạm vào được. - Ông muốn gì? - Nuốt nước bọt, thay vì trả lời, Duy lại đặt câu hỏi. Trong đầu cậu chột nghĩ đến tình huống gã này đang trở lại, lòng kiếm hộp phấn đen thất lạc.

- Cậu ở dưới này quá lâu. Tôi lo giá sách có thể đổ, chôn vùi cậu mà không ai nghe thấy tiếng kêu cứu. Từng có trường hợp tai nạn hy hữu như thế ở một thư viện. Ngoài ra, cũng đến lúc tôi phải đóng cửa nhà kho. Cậu biết mấy giờ rồi không? - Vừa nói, ông ta vừa chìa cánh tay dài nghêu đeo đồng hồ sáng loáng trước mắt Duy.

Duy đứng lên, loạng choạng đi theo ông ta lên cầu thang, ra khỏi nhà kho nằm ở tầng hầm. Các ý nghĩ và phỏng đoán ngổn ngang nặng trĩu như quả tạ xích ghì lấy chân cậu. "Mình sẽ chạy, và chạy thoát khỏi cái bóng ma này. Bằng mọi giá, phải giữ lại hộp phấn đen ẩn chứa phép thuật. Nó là của mình..." - Cậu tự nhủ, đảo mắt nhìn quanh, càng lúc càng thêm hoảng loạn. Khi lên tới cửa hàng bên trên, người đàn ông bỗng dừng lại chờ, đưa bàn tay to lớn nắm ngang cánh tay Duy. Cậu rùng mình. Sự tiếp xúc khô lạnh. Ánh sáng những ngọn đèn neon ở tầng nhà chính chan hòa. Hiệu sách cũ lớn nhất lúc này không bóng người. Nhìn ra ngoài cửa lớn, trời đã chuyển ánh chiều tà.

Chiều nay Duy có buổi học thêm môn tiếng Anh, nhưng thầy giáo ốm nên cả lớp được nghỉ. Thay vì về nhà, cậu nhảy lên xe bus, lên khu bán sách cũ nổi tiếng của thành phố. Suốt một tháng qua, sau tai nạn giao thông bí hiểm của Hoàng, những cơn mơ lạ đôi khi hiện ra trong giấc ngủ của Duy. Dù rõ ràng hay mơ hồ, tất cả đều liên quan đến hộp phấn mắt đen. Một lần tình cờ, khi lướt net tìm mấy bức vẽ vận động viên marathon thời cổ đại Hy Lạp để làm hình nền máy tính, mắt cậu chợt dừng lại ở một ghi chú có tiêu đề magical black powder - bột đen ma thuật. Đó là thứ bột mà chỉ một số rất ít vận động viên đôi khi bôi lên mặt, quanh vùng mắt, để chống lại ánh sáng chói lóa của Mặt Trời mùa hè, và tăng sức mạnh. Yếu tố cuối cùng - tăng sức mạnh, từ trong tinh thần - được xem là một niềm tin cổ xưa. Ghi chú này chỉ đôi ba dòng, ngoài ra không có thêm chi tiết gì đặc biệt. Duy đọc đi đọc lại mấy dòng chữ ngắn ngủi, lặng im. Sau đó tâm trạng cậu chuyển sang trạng thái phấn khích lẫn lo sợ. Suốt buổi chiều hôm đó, cậu lùng sục trên mạng thông tin về các loại bột phấn đen, gửi câu hỏi đến vài diễn đàn cả bằng tiếng Việt lẫn tiếng Anh. Không có một thông tin nào thực sự hữu ích. Cuối cùng, một thành viên lớn tuổi, là học giả sống tại Anh, từ một diễn đàn về lịch sử đã gửi cho Duy vài chỉ dẫn. Ông cho biết khi còn nhỏ, ông từng sở hữu quyển từ điển về nền văn minh Ai Cập cổ đại, in bằng tiếng Anh. Trong đó, mục nói về những phép thuật của các pháp sư có đề cập đến một thứ bột đen ẩn giấu sức mạnh kì bí. Rất có thể, khi dân Ai Cập mở rộng bờ cõi, lan truyền văn hóa qua vùng Lưỡng Hà, những phép thuật bí truyền của họ đã lan sang Hy Lạp, và được các chiến binh, các vận động viên sử dụng trong những cuộc đua tranh.

Duy viết thư cảm ơn, hỏi thêm về vai trò của các pháp sư chế tạo bột đen ma thuật. Vị học giả cho biết hơn nữa thế kỉ đã trôi qua, ông không thể nhớ nhiều hơn. Ngay cả cái tên chính xác quyển từ điển ông cũng không thuộc, nhưng vẫn nhớ rõ bìa sách bọc vải màu đỏ sẫm. Ông mách bảo Duy nếu may mắn, cậu có thể tìm ra quyển sách ở thư viện hay nhà sách cũ. Theo lời gợi ý của vị học giả, Duy ghé qua mấy thư viện. Và chiều nay, cậu đến thẳng tiệm sách cũ lớn nhất trong thành phố. Nghe Duy hỏi loại sách được

xuất bản cách đây trên 50 năm, cô gái bán hàng lưỡng lự tí chút. Nhưng nhìn cặp mắt tha thiết của cậu, cô ta đồng ý cho Duy xuống tầng hầm, nơi lưu trữ những quyển sách hiếm có giá rất đắt...

Người đàn ông trong bộ đồ đen vẫn không buông tay Duy. Chùng ông ta đọc được ý định vùng chạy nên siết các ngón tay lạnh. Bỗng ông ta lên tiếng:

- Nếu không đủ tiền mua sách, thì cậu có thể mượn để photo vài trang cần thiết. Ta từng gặp không ít chú nhóc như cậu. Ít tiền, nhưng ham đọc. Ta chỉ muốn nói với cậu không cần làm trò cướp sách và bỏ chạy đâu!

- Ông là ai? - Duy ngơ ngác.

- Nhìn ta không giống ông chủ tiệm sách này hay sao? - Hốc mắt tằm tối bỗng lấp lánh tia sáng của nụ cười - Này, trông vẻ mặt cậu như vừa nhìn thấy ma ấy nhỉ?

- Lúc mới nhìn thấy, cháu nghĩ ông là một bóng ma. Một bóng ma đến tìm cháu để đòi lại... - Duy đáp thành thật, nhưng kịp dừng lại giữa chừng.

- Đòi gì? Đòi mạng ư? Chắc cậu xem phim kinh dị nhiều quá, hả. Nhìn ai cũng ra ma quỷ! Hãy nhớ, những kẻ độc ác khi muốn làm hại ai đó, bao giờ cũng chọn một bộ dạng bình thường, thậm chí rất đáng yêu. Còn trông cổ quái dễ sợ như ta thất ra chỉ là một sở thích tạo vẻ bề ngoài theo phong cách rock mà thôi. - Chủ tiệm cười phá lên, giật nhẹ quyển sách Duy ôm trước ngực, liếc sơ qua, rồi đưa lại cho cậu - Nào, trở rồi. Cậu hãy ta phía ngoài kia và nhờ một nhân viên của ta photo giúp chỗ tài liệu nào cậu cần. Họ biết cách không làm rách các trang sách quý!

***

Đám đông kẹt xe ở ngã tư mỗi lúc một dày đặc. Duy nhìn thấy nóc mấy chiếc xe bus đứng im ở tít đằng xa, không cách gì xuyên qua đám xe cộ

chật cứng để vào trạm đón khách. Cậu đành cuốc bộ về nhà. Quãng đường khá xa. Hơi nóng của một ngày hè vẫn phả lên từ những viên gạch lát vỉa hè. Bầu trời mỗi lúc một sẫm xuống, như bị nhúng vào thứ nước quả dầm. Nóng và mệt, lại háo hức muốn đọc kỹ mấy trang tư liệu vừa photo, Duy rẽ vào công viên có hàng rào trên đường. Cậu ngồi xuống một băng ghế đá có lưng tựa, duỗi dài đôi chân mỏi. Phía trước mặt, các hàng cây cổ thụ nối dài đến tận cuối công viên, tạo thành những lối đi âm u, sâu thẳm. Gió từ bãi cỏ mịn thổi đến, mang theo mùi hương lá mục. Dưới những chùm tia sáng nhập nhoạng cuối cùng của ngày, Duy mãi miết đọc tất cả những gì liên quan đến thứ bột đen huyền bí. Vốn tiếng Anh khá ổn, cậu dễ dàng đọc nghiên cứu từng dòng. Chỉ có vài từ quá chuyên biệt cậu mới đành bỏ qua.

Với người Ai Cập cổ, không có gì là phép thuật tình cờ. Mọi thứ được tạo ra đều nhằm phục vụ người sống hoặc người chết. Với niềm tin linh hồn còn mãi cả sau khi chết, họ ướp xác hoặc tạo ra những tác phẩm điêu khắc bằng đá hay gỗ cứng, để có chỗ lâu dài cho linh hồn của những kẻ quyền lực nhất luôn ẩn dấu tham vọng được tái sinh. Và các pháp sư xuất sắc nhất đã tìm ra phương thức chế tạo một thứ bột mịn có màu đen, được xem là dẫn chất quan trọng giữa hai thế giới. Trong một số lăng mộ lớn như kim tự tháp Tout ank Hamon, các nhà khảo cổ học đã từng tìm thấy một số đồ minh khí được chôn theo các Pharaon, bên trong có chứa thứ chất bột huyền thoại. Tuy nhiên, do bị vẻ đẹp tinh xảo của những thứ đồ minh khí cuốn hút, gần như tất cả những nhà nghiên cứu khảo cổ và mỹ thuật đều đã bỏ qua hoặc chỉ đưa ra phán đoán mù mờ về chất bột chứa bên trong mấy món đồ tùy táng. Một số người ấu trĩ cho rằng đó chỉ là tàn tro thảo dược hoặc cây gỗ thơm sử dụng trong các dịp tế lễ. Chỉ có vài nhà nghiên cứu tin rằng nó thật sự chứa đựng sức mạnh huyền thực, bởi nó được làm từ... Đọc đến đây, Duy phải ngừng lại vì có một từ cậu không hiểu là Cadaver. Có lẽ đó là tên một loại cây cói kiểu như Papyri mà sau này trở thành từ gốc Latinh, mà tiếng anh cũng đọc gần giống là paper - giấy, cậu đoán.

Những ngọn đèn cao áp trong công viên lác đác sáng lên, hắt vào chung quanh thứ ánh sáng vàng mờ dịu. Hơi lạnh từ ghế đá thấm vào lưng áo sơ-mi mỏng. Duy thoáng rùng mình. Đúng khi lật sang trang giấy cuối cùng của tập tài liệu photo, cậu chợt nhận ra có một người ngồi ở đầu bên kia băng ghế đá. Cô gái nhỏ nhắn, cũng trạc tuổi Duy, đội chiếc mũ beret có lẽ không còn hợp mode trong thời tiết đầu hè. Đung đưa đôi chân mang vớ dài đến đầu gối, cô gái mút ngón tay cái, thỉnh thoảng đưa mắt liếc về phía Duy như muốn bắt chuyện. Ngạc nhiên bởi hành động kì dị của người lạ, quên cả ngại ngùng, cậu tròn mắt nhìn. Cô gái còn hơn cả xinh đẹp nữa - Cậu thầm nghĩ - Nếu cùng học trường mình, và biết cách ăn mặc sành điệu theo kiểu thời trang mùa hè, cô ấy chắc chắn là một hotgirl khiến vô khối anh chàng say nắng.

Cô gái thả bàn tay xuống, nhoèn miệng cười làm quen: "Hi!". Thoáng bối rối, Duy cũng gật đầu lại: "Chào! Bạn vô công viên hóng mát hả?". "Cũng giống bạn, tôi vô đây chờ hết kẹt xe, rồi sẽ đón xe bus!". Dù cô gái trả lời ngay, cậu vẫn nhận ra ở mấy âm cuối, giọng cô trầm và hơi khàn, kiểu giọng phát ra từ một cổ họng già nua hoặc không quen nói nhiều. Duy nheo mắt: "Hay quá vậy! Sao bạn biết tôi cũng chờ xe bus?". "Tự nhiên biết thôi!". Vừa nói, cô gái vừa xích đến, ngồi gần sát, đến mức Duy cảm thấy hơi thở của người lạ phảng phất bên tai mình. Một cách tự nhiên, cô vươn tay nhặt mấy tờ giấy photo trên đùi cậu. Duy hơi co người, không kịp ngăn lại. Cô gái lật nhanh xấp tài liệu, đọc lướt qua rồi trả lại cho Duy.

- Bạn thích tìm hiểu những điều kì bí?

- Cũng không hoàn toàn vậy! - Duy gãi tai, thói quen đáng ghét tố cáo sự lúng túng trước các cô gái - Tôi chỉ muốn biết rõ hơn một chi tiết tôi đọc trong sách.

- Phép thuật, đúng không? - Cô gái nhướn mày.

- Gần như thế!

- Ví dụ nhé, nếu tình cờ nắm giữ một phép thuật, bạn sẽ làm gì?

- Hừm, ai mà biết! - Duy đắn đo - Nhưng, chắc tôi sẽ thử sử dụng nó, chờ xem chuyện gì xảy ra.

- Thử một lần thôi sao? Chẳng hạn, nó gây ra một hậu quả kinh khủng, bạn sẽ làm gì?

- Vấn đề là hậu quả kinh khủng xảy ra với ai! - Hình ảnh Hoàng bị tai nạn thảm khốc hiện ra chớp nhoáng trong đầu Duy. Cậu đáp lạnh lùng - Nếu cần, tôi sẽ sử dụng nó tiếp tục, để chống lại những kẻ xấu chuyên phá rối.

- Nghe hay đấy! Bạn tin mình có thể phân biệt được chính xác người tốt và người xấu? Nếu bạn trừng phạt lầm người thì sao?

- Phân biệt tốt xấu là điều quá đơn giản, thậm chí rất dễ dàng! - Duy bực bội.

- Nghĩ như thế, là khi người ta đang bắt đầu trở thành một kẻ hời hợt. Và sự hời hợt, đôi khi biến thành tàn nhẫn lúc nào mà không biết! - Bạn nói gì, tôi không hiểu!

- Bạn sẽ hiểu ra vấn đề không lâu nữa đâu! - Cô gái lại mỉm cười, và mút ngón tay cái, vươn cổ nhìn về khoảng không tối om giữa các hàng cây cổ thụ - Tôi tin bạn sẽ làm được những điều bạn muốn. Vấn đề là bạn có thực sự mạnh mẽ hành động hay không. Bạn biết đấy, để đạt được mục đích, ai cũng phải vượt qua nỗi sợ hãi.

- Sợ hãi gì chứ? - Càng lúc, Duy càng thấy khó hiểu. Cậu bắt đầu ngờ vực sự bất bình thường ở người ngồi bên cạnh mình.

- Nỗi sợ hãi thành một người mới. Một kẻ hoàn toàn khác con người cũ của bạn!

- Ý bạn nói là việc sử dụng phép thuật, sẽ cho tôi sức mạnh?

- Chính xác, là ma thuật!

Duy lặng đi. Cậu buông thông hai bàn tay tê cứng. Gió lại thổi đến, lùa qua lưng áo khiến cậu thấy lạnh. Những tờ giấy bay lả tả xuống đám cỏ trước mặt. Duy chột hiệu, thứ bột đen cậu đang cất giấu thực sự chứa một sức mạnh huyền bí. Bằng một động tác đột ngột, cô gái nhỏ đưa tay ôm chàng quanh vai cậu. Cô ta nghiêng đầu, ghé sát tai, giọng thì thầm, mà vẫn thật rõ ràng: "Hãy tin rằng thế giới này đang ẩn giấu dưới bề mặt tầm thường của nó một sức mạnh hoang dã và nguyên thủy. Hầu hết con người hiện đại đều sợ hãi và lảng tránh sức mạnh đó. Chỉ một số rất ít hiếm hoi dám nghĩ đến, dám khám phá, dám giữ lại sức mạnh huyền bí. Và còn hiếm hơn nữa kẻ nào dám sử dụng nó. Duy, khi bạn điều khiển nó một cách thành thực, không ngần ngại đánh đổi, thì đó là quyền lực lớn nhất mà bạn có!".

Như một con cá mắc kẹt trong tấm lưới, Duy vùng mạnh, thoát ra khỏi đôi tay của cô gái kì dị. Cậu đứng bật dậy, nhìn thẳng vào người đối diện. Bên dưới hàng mi cong rợp, đôi mắt cô gái có lòng đen choán kín, như mắt loài dã nhân. "Bạn... Không, mi là ai?" - Cậu gằn như thét lên. Người lạ cũng đứng lên, xoáy vào Duy cái nhìn u ám, kì dị: "Đừng sợ như vậy chứ! Ta đến đây, chỉ muốn tiết lộ i biết mi đang có gì trong tay, và mi nên sử dụng nó như thế nào! Một cơ hội lớn, hiểu không!". Duy loạng choạng vịn tay vào thành ghế đá.

Rất lâu sau khi cô gái biến mất, Duy vẫn chưa nguôi cảm giác cóng lạnh. Cậu nhắm mắt. Những bí mật được thì thầm vào tai cậu còn đáng sợ ngàn lần hơn hình ảnh cô ta lướt đi, cái mũ beret lập lòe bắt ánh đèn vàng tựa một đốm lân tinh, đôi chân mang vớ dài gần như không chạm vào đám cỏ giữa những hàng cây tối sẫm. Sứ giả của địa ngục. Khi cậu mở chòng mắt, xung quanh trở lại cảnh tượng của một công viên quen thuộc, với tiếng gió,

những lá cây khô xào xạc, mấy đứa trẻ sau bữa tối cùng bố mẹ dạo công viên...

Ông chủ hiệu sách nói đúng, Duy chợt nhớ, những kẻ đáng sợ nhất bao giờ cũng lựa chọn một bộ dạng đẹp đẽ khó ngờ nhất...

***

Từ lớp học luyện thi, Duy và Ghi đi thẳng về nhà cậu. Kể tóm tắt bí mật của hộp phấn đen cho Ghi nghe, Duy xem như tất cả đều là tư liệu tìm trong sách. Cậu bỏ qua một số chi tiết có thể khiến bạn thân bất an, chẳng hạn về cô gái nhỏ trong công viên. Thế nhưng chỉ vậy thôi, cũng đủ làm Ghi mỗi lúc càng thêm nhột nhạt. Duy cầm tay cô, siết nhẹ:

- Đừng suy nghĩ quá mức. Dù sao, nhờ sức mạnh ma thuật, Ghi đã chiến thắng trước đối thủ ở cuộc thi tuyển MC Ngôi sao pha lê. Chúng ta sẽ không bao giờ dùng đến hộp phấn mắt ấy nữa.

- Duy tin chắc không phạm sai lầm lần nữa chứ? - Ghi hy vọng.

Cậu gật nhẹ, lảng tránh nhìn vào mắt cô bạn thân. Chỉ một số rất hiếm hoi dám nghĩ đến, dám khám phá, dám giữ lại sức mạnh huyền bí. Và còn hiếm hơn nữa kẻ nào dám sử dụng nó. Đó là quyền lực lớn nhất mà bạn có... Những lời thì thầm lại âm vang trong tai. Chùng như đọc được ý nghĩ trong đầu bạn, Ghi chạm nhẹ vào tay Duy:

- Duy này, chẳng phải tự nhiên thứ bột phấn đen ấy lại lọt vào tay tụi mình. Chắc chắn phải có một sự đánh đổi. Chúng ta sẽ phải mất điều gì?

Duy im sững. Bao giờ Ghi cũng có suy nghĩ sáng suốt và thực tế. Cậu nói nhỏ:

- Đợi Duy tìm hiểu thêm.

- À quên, Duy đã tìm hiểu chính xác các từ trong phần từ điển chưa? Có thể bí ẩn nằm khuất bên dưới ý nghĩa một từ nào đó.

- Đúng rồi, còn một từ Duy chưa biết, Ghi ạ. Tụi mình tra luôn đi. Từ Cadaver.

Ghi bấm nhanh bàn phím. Mặt cô bỗng tái nhợt:

- Được chế tạo từ Cadaver - xác chết, đó là xuất xứ của bột ma thuật.

NHỮNG ĐÔI MẮT LẠNH

Phan Hồn Nhiên
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Rừng Thảm

Cánh cổng khép lại sau lưng. Ghi ngửa cổ, hít vào một hơi thật sâu. Không khí ban mai mát lạnh, tinh sạch. Trong các vòm canh xanh non dục hai bên đường, những con chim vô hình thả vào không gian tiếng hát trong veo, mỏng manh. Một cơn gió nhẹ thổi qua. Hơi sương ẩm ướt khiến đôi mắt khô rát của Ghi dịu xuống. cô xốc chiếc ba-lô sau lưng, đi bộ tới điểm hẹn cả lớp sẽ tập trung để lên xe, bắt đầu đợt cắm trại ba ngày trong rừng nguyên sinh...

Nghi hè hơn một tháng. Áp lực công việc đặt lên Ghi còn nặng nề hơn cả thời gian trong năm học. Chương trình Ngôi sao pha lê quay liên tục. Tuần vừa rồi, nhóm chuyên gia Úc đề nghị toàn ê-kíp làm dồn đến mười lăm show, kịp dựng và phát sóng trong vòng một tháng, vì họ cần về nước giải quyết sự vụ đột xuất. Tranh thủ từng mẩu thời gian trống giữa các buổi ghi hình, Ghi vùi đầu vào các quyển sách Toán và Tiếng Anh. Sang năm vào lớp mười hai, việc học phải đặt lên hàng đầu. Đêm, chui vào giường, cô tin cảm giác mệt mỏi sẽ khiến mình có thể nhắm mắt ngủ ngay tức khắc. Nhưng, không hề như vậy. Bóng tối. Tiếng động đáng ngờ trên mặt ngoài ô kính cài chặt. Và nhất là ý nghĩ về Duy với cái gọi là ma thuật khiến giấc ngủ chỉ lảng vảng bên ngoài ngưỡng cửa. Nếu cách đây ba tháng, cô còn ngờ vực về nguyên nhân tai nạn xảy ra cho Hoàng và Anny, còn tự thuyết phục mình cái hộp phấn bột đen chỉ là trò đùa của ai đó thì giờ đây, cô hiểu rõ ma thuật là điều có thật. Ít nhất một lần, nó đã vươn cánh tay chạm vào cô. Nhưng, đáng sợ hơn cả, nó đang điều khiển Duy, theo những cách thức mà cô không sao đoán biết. Phải gần sáng, cô gái nhỏ mới chợp mắt đôi chút. Khi tiếng chuông báo thức vang lên, Ghi chồm dậy ngay, đầu óc lạch hăn sang bên vì các giấc mơ chập chội, kì dị không ngừng vây bủa.

Thói quen đối mặt với thực tế, dù khó chịu nhất, đã khiến Ghi sớm nhận ra, nếu cô chỉ ngồi im, chỉ lo âu suông, sẽ không ích lợi gì. Hôm đó, ê-kíp thực hiện buổi ghi hình các thí sinh Ngôi sao pha lê lựa chọn phục trang biểu diễn tại một boutique thời trang chỉ cách nhà Duy hai trăm mét. Cô bám di động rủ cậu bạn qua chơi, nhưng điện thoại bị khóa. Gọi điện thoại bàn, bé gái em Duy cho biết chẳng thấy anh ấy đâu. Thoáng lo âu nhưng Ghi tức khắc nảy ra một ý định. Quay xong phần lời dẫn, cô xin phép đạo diễn cho vắng mặt ba mươi phút. Đeo vội chiếc kính to che gương mặt make up khá đậm, cô bước nhanh rồi đến đoạn vắng người, Ghi co giò chạy về hướng nhà Duy.

Cô bé em chín tuổi của cậu ấy ở nhà một mình, thò đầu qua khe cửa. Nhận ra người dẫn chương trình nổi tiếng, cô bé reo lên, rồi thông báo ngay: "Anh Duy em dạo này ít nói chuyện lắm, chị là bạn thân mà còn không biết anh ấy ở đâu, thì em cũng chịu thôi!". Duy cho biết cô đang cần hộp phấn mắt đen dùng gấp, và tuần trước có nhờ Duy cất hộ. Gương mặt đang make up của Ghi khiến em Duy tin ngay. Cô bé mở hẳn cửa: "VẬY CHỊ VÔ NHÀ ĐI. EM SẼ DẪN CHỊ LÊN PHÒNG ANH ẤY, KIỂM THỬ XEM!". Nhưng đi ngang cái TV đặt ở phòng khách, cô bé bỗng bị hút vào bộ phim của Walt Disney vừa mới bắt đầu. Ghi đành lên phòng Duy một mình, cuối dãy hành lang tầng hai. Cô đẩy nhẹ cửa. Căn phòng nhỏ, đồ đạc sách vở cực kì ngăn nắp. Ngoài một cánh cửa sổ mở hé cho nguồn sáng trời chiếu vào, các cánh cửa khác đều đóng kín, khiến không gian hơi tối. Trên bàn, máy tính vẫn mở, nhưng màn hình để ở chế độ chờ. Cứ năm giây một, các bước trong quy trình thực hiện một bức tranh đồ họa mới của Duy lại tự động thay một hình khác. Chưa bao giờ Ghi nhìn thấy cái tranh này, dù cô luôn là người đầu tiên được Duy cho xem tác phẩm trước khi cậu ấy up lên Zidean, trang web của những người say mê nghệ thuật đồ họa. Ở khung hình thứ ba, cô chợt nhận ra nhân vật chính trong bức vẽ là một cô gái, khuôn mặt thon hẹp với mái tóc dài xòa xuống đôi vai gầy rớt, che kín cả hai cánh tay. Kỹ thuật dùng brush trong inlustration của Duy tuyệt vời. Từng sợi tóc trong khung tranh đều bắt sáng, như đang thổi nhẹ nhẹ. Cảm giác tò mò, thích thú trong

Ghi hóa thành sự khâm phục trước tài năng của bạn thân. Tuy nhiên, khung hình thứ năm, bản vẽ cận cảnh chi tiết gương mặt nhân vật, niềm hưng phấn như lớp nước biển đột ngột rút cạn. Chưa bao giờ, Ghi choáng sốc đến thế. Từng nét gương mặt cô gái nhỏ trong tranh đẹp hoàn hảo, nhưng màu sắc của nó thật ghê rợn. Bên dưới làn da mỏng manh hồng phớt, hiện lên các mạch máu hình rễ cây xám xanh, lơ lơ ở khu vực hai bên gò má. Và điểm nhấn đặc biệt nhất - đôi mắt màu xám tro làm nền cho hai con ngươi xanh biếc, với cái nhìn xuyên thấu, lạnh lẽo. Chi tiết quen thuộc duy nhất của bức vẽ, với Ghi, là lớp phấn đen bao quanh, làm cho đôi mắt trong tranh giãn to, hút chặt cái nhìn của người đối diện. Bức tranh cuối cùng hiện ra. Một nụ cười thản nhiên, ngạo mạn. Bên dưới, dòng chữ xanh tái sử giả địa ngục băng qua chậm rãi.

"Duy không thể tự nghĩ ra một gương mặt kiểu này! Cậu ấy đã nhìn thấy, đã tiếp xúc với...". Bỗng dưng, cô gái nhỏ như muốn phát điên lên với các ý nghĩ ồ ạt kéo tới, càng lúc càng sáng rõ. Sứ giả của ma thuật. Người trong các bức vẽ chính là kẻ đã tìm đến Duy, theo lớp bột đen dẫn đường. Kinh hoàng và giận dữ, Ghi chộp lấy chuột vi tính, đập mạnh xuống mặt bàn. Chuỗi hình ảnh biến mất, trả lại màn hình thám cổ và bầu trời xanh biểu tượng của hệ điều hành Windows. Trong phút chốc, mục đích của việc đến nhà Duy quay lại. Cô phải lấy được hộp phấn mắt, tiêu hủy nó trước khi nó tiêu hủy người bạn thân.

Bằng một loạt động tác nhanh nhẹn và chính xác, Ghi mở hết ngăn kéo bàn học, nhón gót, lướt mắt qua các ngăn kệ chứa đầy sách và CD đồ họa, thậm chí thò đầu xuống gầm giường, tìm kiếm. Cô tìm lâu hơn chỗ tập giấy photo từ quyển từ điển cũ, nói về bột ma thuật. Nhưng vẫn không thấy tấm tích hộp phấn đen. Chính giữa tấm khiên nhỏ của võ sĩ cổ đại treo trên bức tường cạnh cửa ra vào, mặt đồng hồ chỉ sang 9:44. Còn đúng 16 phút nữa, cô phải có mặt ở boutique để tiếp tục ghi hình. Trong căn phòng vắng lặng, nghe rõ tiếng tim đập, và tiếng đồng hồ tích tắc. Đột nhiên, mắt Ghi dừng lại một lần nữa ở tấm khiên. Góc bên phải, hơi kên nhẹ lên chừng nửa

centimet. Cô nhắc chiếc ghế tựa trước bàn máy tính, kê sát bức tường, trèo lên. Phán đoán chính xác. Duy dán hộp phần đen vào sau tấm khiên trang trí bằng băng keo hai mặt. Không mấy khó khăn, Ghi bóc nó ra. Qua lớp nắp nhựa, lớp phần đã vỡ đi nhiều. Cô sẽ mang nó xuống nhà dưới, xả trôi dưới vòi nước mạnh. Một cái bóng vụt vào từ ngoài ô cửa sổ mở hờ. Bàn tay đặt lên vai Ghi kéo mạnh ra sau. Loạng choạng nhảy khỏi ghế, cô quay lại. Gương mặt Duy ngay đối diện. Với bản lĩnh của người quen ứng phó các tình huống khó khăn, Ghi giành phần chủ động:

- Từ đâu Duy hiện ra hay vậy?

- Mình ngồi ngoài ban-công. Không nhìn vào, nhưng mình biết hết những gì Ghi vừa làm, và cả các suy nghĩ diễn ra trong đầu Ghi.

- Nhờ bột đen làm từ xác người chết? - Ghi gằn giọng, run nhẹ.

Cậu gật đầu, chìa tay ra: - Ghi đừng có trầm trọng. Trả lại nó ình!

- Ích lợi của nó tới đâu mà Duy cần nó vậy? - Ghi thì thầm, mắt nhìn thẳng vào bạn thân. Thật không thể tin nổi, người bạn từng gọi nên xao xuyên trong cô giờ đây đã thay đổi ghê gớm. Vẫn nở nụ cười quen thuộc, nhưng bên đôi mắt cậu ấy trống rỗng, chỉ nhìn chăm chăm vào cái hộp mỏng dẹt trong lòng tay cô mà thôi.

- Nó giúp mình rất nhiều. Nhờ nó, mình mạnh mẽ lên. Tuần trước, thi marathon, mình đã về nhất, không hề đuối sức như các lần trước. Nhờ nó, mình gặp may mắn. Mình đã giành được giải nhất cuộc thi vẽ của diễn đàn đồ họa giành cho người trẻ châu Á, Ghi ạ. Giải thưởng lớn ghê lắm, năm ngàn đô...

Ghi hất cằm về máy tính.

- Đúng là không phải tưởng tượng vẽ ra! - Duy cười. Lời đáp chứng tỏ cậu thực sự nắm được suy nghĩ bên trong Ghi.

- Ai đã nhận tai họa, để Duy đạt được mấy thứ may mắn đó? - Ghi hỏi thẳng.

- Không có...

- Duy nói dối!

Duy cắn môi, nói nhanh:

- Hai vận động viên chuyên nghiệp ngã vào gầm xe container. Vì họ tự ý vòng qua đường tắt. Còn cô nhóc người Sing được đánh giá có khả năng cao nhất được giải thi vẽ đồ họa, bị chấn thương sọ não khi chơi nhảy cầu. Nước trong hồ bơi cạn hơn thường ngày nửa mét. Cô ta đã vẽ xong, nhưng không kịp gửi tác phẩm dự thi...

Hết sức đột ngột, Ghi lách người, thoát khỏi Duy và bức tường. Tay nắm chặt hộp phấn, cô lao thẳng xuống cầu thang. Nhanh không kém, Duy rượt theo. Sự kinh hoàng trì níu chân Ghi. Ngay ở khúc quanh đầu tiên, cô bị Duy túm được. Bằng một động tác dứt khoát ghê gớm, cậu xô Ghi ngã sấp. Hộp phấn văng lên bậc thang. Cả hai cùng nhoài đến. Đột nhiên, ngón tay Ghi đau điếng. Từ hai bậc thang dưới, Duy nhảy vọt lên, bàn chân giẫm mạnh lên tay cô. Chậm rãi, cậu cúi xuống, lấy lại hộp phấn. Ghi ngược lên. Hạt nước mắt to chầm chầm lăn xuống. Không, cô khóc không phải vì tay buốt đau. Không khóc vì kế hoạch tiêu hủy bột ma thuật bất thành. Cũng không phải vì nỗi sợ nghẹt thở khi nhìn chân Duy lướt đi kì dị, như bay lơ lửng trên các bậc thang. Nước mắt ràn rụa, vì tim co thắt trong lồng ngực. Vì Ghi hiểu, cô đã bị đánh cắp người bạn thân, chàng trai mà cô đã mến thương, từ phút đầu tiên nhìn thấy.

*** Khi Ghi quay trở lại hiện trường đang ghi hình, ê-kíp phải chờ thêm mười phút để chuyên viên chỉnh lại gương mặt nhem nước mắt cho cô. Ghi hết sức bối rối, luôn miệng xin lỗi. Lần đầu tiên cô rơi vào tình huống thiếu chuyên nghiệp. Tổng đạo diễn vỗ nhẹ vai Ghi, trấn an: "Đừng bận tâm. Chú

biết con hơi căng thẳng nên có dấu hiệu stress. Gắng thoải mái một chút! Tuần sau chúng ta được nghỉ xả hơi mười ngày...".

Ở nhà, mọi người cũng nhận ra vẻ xanh xao của cô gái nhỏ. "Con làm việc quá sức, ngủ trễ, lại ở trong các không gian thiếu oxi. Nên thu xếp nghỉ ngơi hoàn toàn, ít nhất một tuần, con gái ạ!" - Ba Ghi khuyên.

Cuối tháng sáu, một thành viên trong lớp 11A1 gửi thông báo trên blog, rủ mọi người đi cắm trại theo tour dã ngoại. Chuyến đi ba ngày hai đêm. Thoạt đầu, Ghi định sẽ ở nhà, tranh thủ ăn ngủ và học thêm. Nhưng, cô khựng lại, nghĩ về Duy. Kể từ hôm cậu nhả tâm đập lên tay cô, họ không gọi điện, không nhắn tin cho nhau nữa. Nhưng cô vẫn lặng lẽ mỗi ngày vào blog của Duy, chờ xem các entry - hầu hết chỉ là gạch đầu dòng vài điều cần làm sắp tới, tóm tắt công việc trong ngày, hoặc một bức phác thảo mới. Một cách chăm chú, Ghi cố gắng tìm hiểu ý nghĩ giấu kín bên dưới các con chữ, nhưng chỉ nhận ra một điều duy nhất: Duy ngày càng trở nên vô cảm. Nếu mình xa lánh, rời bỏ Duy chỉ vì cậu ấy làm mình tổn thương, thì thực sự, mối quan hệ giữa mình và cậu ấy là gì? Tình bạn có thể dễ dàng nứt vỡ và ném đi như vậy sao? Ghi không ngừng tự vấn. Cuối cùng, cô gọi sang nhà Duy. Điện thoại bận. Cô vừa gác máy, thì chuông điện thoại nhà cô tức khắc vang lên. Giọng Duy quen thuộc:

- Ghi có đi cắm trại rừng nguyên sinh với lớp không?

- Duy thì sao?

- Nếu Ghi đi, Duy sẽ đi!

- Mình vừa gọi sang nhà, để rủ Duy đi đấy! - Ghi vui hẳn. Mọi thứ lại ổn, như trước khi hai đứa giận nhau.

- Ừ, mình biết. Vậy Duy vào blog của lớp ngay bây giờ, đăng kí tên hai đứa mình nhé. Duy sẽ đóng tiền cho hai đứa luôn! - Thoáng có chút gì đó

đắn đo trong giọng nói, nhưng cậu lướt qua ngay - VẬY NHÉ, TỤI MÌNH GẶP NHAU, THỨ SÁU. CHẮC CHẴN CHỨ?

- Chắc chắn!

Suốt buổi tối, Ghi tất bật soạn hành trang cho cuộc cắm trại. Ba đưa cho cô chiếc đèn pin đi rừng và hộp kem bôi ngoài da ngăn côn trùng cắn. Vừa xếp ba-lô, Ghi vừa nghĩ đến Duy. Có một lúc, cô chột bần khoăn. Vì sao cậu ấy muốn chắc chắn cô phải có mặt trong chuyến đi? Nhưng rồi niềm vui được đi chơi với bạn bè đến một nơi xa lạ, được nghỉ ngơi sau thời gian làm việc cật lực đã xóa nhòa thắc mắc vừa gợn lên.

***

... Ghi là người đầu tiên có mặt ở địa điểm cả lớp tập trung. Đến phút cuối cùng, khi xe chuẩn bị lăn bánh, Duy mới xuất hiện. Người đầu tiên cậu đưa mắt tìm, là Ghi. Cô giúp bạn xếp ba-lô lên giá hành lý, thở phào nhẹ nhõm. Cô đưa cho Duy chiếc mũ lưỡi trai màu đỏ, chuẩn bị sẵn. Sắp lên lớp 12 rồi, họ chẳng ngại bạn bè trêu chọc nữa vì mấy chuyện lật vật kiêu như ngồi chung băng ghế hay đội hai cái mũ giống hệt nhau.

Chiếc xe 52 chỗ của công ty dã ngoại lữ hành có trần cao, rộng và thoáng. Sau mấy trò chơi tập thể, hết trơn nửa đoạn đường, mọi người mệt lử, không thể cười nói ồn ào thêm nữa. Tất cả đều nhắm mắt thiu thiu ngủ. Ngồi cạnh bên Ghi, Duy gần như không nói gì ngoài mấy câu trả lời vắn tắt nếu có ai hỏi. Cậu im lìm, mắt nhìn thẳng ra con đường viền theo vách núi nắng chói chang. "Ngủ chút xíu cho đỡ mệt, Duy!" - Ghi chìa cho bạn cái gối hơi quàng vào cổ. Duy lắc đầu. Suốt sáu tiếng trên xe, cậu bạn ngồi thẳng, không tựa vào lưng ghế, đôi mắt mở thao láo, rất ít khi chớp.

Khu cắm trại trong rừng đẹp bất ngờ. Đang mùa mưa, nên hầu như không có khách du lịch. Những thân cây cao vút, bóng lá dày rậm che kín khoảng trời nắng. Ánh sáng lọc qua các khe lá hẹp, biến thành màu xanh

dịu. Không khí mát lạnh. Hơi đất ẩm trộn lẫn mùi lá mục ả. Cánh con trai chọn ở trong các ngôi nhà nhỏ bằng ván ép, lơ lửng giữa các thân cây. Những chiếc lều đủ màu dưới đất, dành cho các cô gái. Ghi và một cô bạn được xếp chung cái lều mái bằng, màu xanh olive. Chỗ nằm của cô ngay sát vuông cửa nhỏ. Sau khi thay bộ đồ đi đường bằng quần shorts áo pull thật thoải mái, Ghi nhảy ra khỏi lều. Các cô bạn cùng lớp đang kéo nhau đến bãi đất trống cạnh hồ nước, cách khu đất cắm trại khoảng 300 mét, để nấu súp khoai và nồi lửa thực hiện các món thịt nướng theo kiểu thổ dân da đỏ. Ghi được phân công gọt khoai tây. Vừa làm, cô vừa để mắt tìm Duy. Tách ra khỏi đám con trai chơi bóng và đá cầu ồn ào ngoài nắng, Duy ngồi im cạnh một mòm đá lớn, sâu trong bóng râm. Khác với thói quen ham đọc sách lâu nay, cậu ấy chỉ nhìn lơ đãng một điểm vô định nào đó trên mặt hồ phẳng lặng. Đến một giờ trưa, các món ăn đã hoàn tất. Mọi người xúm vào tự lấy phần ăn trong các chiếc cốc và đĩa giấy, quay quần theo từng nhóm ăn chung, cười nói rôm rả. Duy vẫn không nhúc nhích. Ghi lấy một đĩa đựng vài xiên thịt nướng và rau củ, bung ra mòm đá, ăn cùng bạn. Nhìn đĩa thức ăn, Ghi nhếch môi gần giống như cười, lắc đầu. "Duy phải ăn chứ. Rõ ràng là sáng nay, Duy cũng chưa ăn điểm tâm!" - Ghi ngạc nhiên. Cậu bạn bình thản: "Mình không đói!". Đến chiều, trong khi mọi người đói ngấu ăn hết các gói cơm nắm, Duy vẫn từ chối ăn. Cả ngày, cậu ấy không ăn một chút gì, Ghi lặng lẽ suy nghĩ khi quan sát Duy chẳng có dấu hiệu gì của sự yếu mệt, bước như lướt trên các đường gân mỏng manh của những phiến lá mục phủ kín các gốc cây rừng.

Chạng vạng, trời trở lạnh. Anh hướng dẫn của công ty du lịch khuyên mọi người mặc thêm áo ấm và đội mũ kéo thấm sương. Ghi lặng lẽ tìm kiếm chòm mũ lưỡi trai đỏ. Không thấy đâu cả. Thật kì quái, trái với mong đợi của cô, chuyến đi này Duy quá tách biệt. Mà có bao điều cô muốn được nghe cậu ấy nói, về tình bạn của họ, về sự cam đảm sửa chữa sai lầm, về việc lựa chọn giữa thói tàn nhẫn và lòng trung thực, và cả về thứ bột đen kia... Nghĩ miên man, Ghi quay trở lại lối mòn dẫn ra hồ nước. Trừ phía bờ Tây còn hắt lên vài vệt sáng đỏ của Mặt Trời sắp mất sau rặng núi, mặt hồ

rộng lớn tím sẫm, gần như chuyển thành màu mực đen. Có tiếng khoát nước đầu đó. Rõ ràng là tiếng vùng vẫy rất mạnh, sau đó yếu hẳn. Ghi guồng chân chạy về phía trước. "Ghi ơi... ơi..." - Tiếng kêu cứu tắt lịm. Một cái đốm đỏ đang nhỏ dần, chìm dần. Hiểu ngay điều gì đang xảy ra, như tia chớp, Ghi lấy đà chạy, phóng thẳng xuống nước. Dù là tay bơi lội cừ khôi, nhưng làn nước buốt cóng khiến tay chân cô đơ dại trong tích tắc. Sau đó, cô vùng tay, đập mạnh chân, nhào lên hít đầy không khí vào phổi. Phải hơn mười giây bơi, đầu ngón tay Ghi mới chạm đến cổ Duy. Với tất cả sức lực, cô đâm vào gương mặt để cậu bạn đang vùng vẫy sắp chết đuối thiêu hẳn đi, thôi vùng vẫy. Sau đó, thật bình tĩnh, cô túm cổ Duy, bơi chậm rãi vào bờ.

Mất mười phút, Duy mới tỉnh táo hoàn toàn. Cậu chỉ bị sặc chứ nước chưa tràn vào phổi. Ghi cùng cậu bạn loạng choạng trở về khu trại.

- Duy đâu có bơi giỏi như Duy chạy. Sao Duy liều lĩnh xuống nước một mình vậy? - Ghi lên tiếng, trách móc.

- Mình muốn trở lại bình thường, Ghi ạ! - Duy thì thầm.

- Thật sự là có chuyện gì? - Cô rùng mình.

- Mình không ăn, không ngủ được nữa. Cả một tuần nay. Mình vẫn sống bình thường, đúng không? Nhưng người mình nhẹ bồng, như thể bên trong chỉ có không khí thôi, Ghi ạ. Mình tin mình có thể bước trên mặt nước. Và mình đã thử...

Khi nói những điều ấy, khuôn mặt Duy xanh tái. Làn da trên gò má trong suốt, đến mức Ghi có thể nhìn thấy những mạch máu li ti hình rễ cây. Sự thật khủng khiếp hiện lên sắc nhọn. Ghi nói chậm, từng từ một:

- Duy ạ, Duy không phải là kẻ may mắn sở hữu hộp phần ấy đâu. Thực ra, Duy đang là công cụ của một thế giới ác độc. Duy đã biến thành một phần của ma thuật!

Duy gật nhẹ, cúi mặt trầm tư. Khi cậu ngược lên nhìn Ghi, đôi mắt mở to, con ngươi xanh biếc, như hai đốm lân tinh lạnh cóng hiện ra giữa khu rừng thẳm.

NHỮNG ĐÔI MẮT LẠNH

Phan Hồn Nhiên
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Trôi Dạt

Đó hoàn toàn là một hiểu lầm. Hiểu lầm này dẫn đến sai lầm nghiêm trọng khác. Của Ghi.

Duy không hề bị kẻ nào dẫn dụ lôi kéo bước xuống hồ nước. Cũng không phải trạng thái mất cân bằng bên trong kiến cấu hành động nông nổi. Đơn giản là Duy làm theo quyết định của chính mình. Lúc ngồi đơn độc trên mỏm đá nhìn ra hồ nước, bất chợt cậu nhìn thấy sự chuyển động của một tia sáng vàng nhạt. Vệt sáng mỗi lúc thêm nở to, khoanh thành một vùng sáng âm u, luêng loang dưới bề mặt làn nước sẫm tối. Duy kinh ngạc mở căng mắt cho đến lúc cậu nhận rõ đó là một cánh cửa, với hình chạm nổi những con bò và sư tử có cánh, cùng một gương mặt các vị thần người At-xy-ri của Ai Cập cổ đại.

Hết thấy những hình thù mê hoặc ấy nhúng trong quầng sáng màu hổ phách lung linh. Cánh cửa đẹp đến mức chỉ có kẻ nào quá khờ khạo mới từ chối bước xuyên qua nó. "không phải ảo ảnh. Nó ở đây, đợi mình, người đặt biệt được lựa chọn!" - Ý nghĩ khiến Duy run nhẹ trong niềm khiêu hãnh. Đây là sự giao tiếp thần bí mà hơn một lần cậu đã trải nghiệm. Không chút lưỡng lự, Duy bước xuống mí hồ. Nước lạnh dâng lên cao dần. Không thể bước được nữa vì chân đã hẫng, cậu phải khóat tay bơi. Chẳng có gì đáng phải e ngại. Chỉ thêm vài bước nữa thôi, sẽ chạm tới cánh cửa huyền hoặc. Nước dâng ngang tầm, đôi mắt Duy thao láo mở to. Giọng nói thì thầm của sứ giả bóng tối biến thành sóng âm, truyền qua làn nước đen tối, thấm thẳng vào Duy: -Một tuần đã trôi qua. Sinh lực ta đang cạn kiệt. Hứa đi, người sẽ sớm tìm ra nguồn năng lượng mới cho ta, ngay trong hôm nay!

Nhoai đầu lên khỏi mặt nước, Duy nói vội vã:

-Bây giờ thì không thể. Tôi đang ở một nơi xa...

-Nhưng mi đâu có ở một mình. Có khá nhiều người đang ở xung quanh mi đấy chứ! - Tiếng cười rì rầm như những con rắn đen trườn về phía Duy - Mi vốn rất thông minh, Tương xứng với những gì mi nhận được từ ta, hẳn mi biết cần phải làm gì. Đâu cần ta phải nói ra.

-Chẳng có ai ở đây là đối thủ của tôi cả! - Nước hồ ộc vào miệng Duy. Cậu bắt đầu thấy lạnh, không hẳn vì thân hình chìm sâu trong nước.

-Nếu trước kia, mi chỉ lựa chọn những kẻ đối đầu để làm con mồi, lấy sự căm ghét giận dữ làm sự khơi nguồn hành động thì bây giờ, đã đến lúc mi cần nghĩ đến sự thay đổi. Đôi khi, tàn nhẫn đồng nghĩa với sự mạnh mẽ và can đảm. Làm được điều đó, là mi đã bước lên thêm một bậc thang chạm đến quyền lực huyền bí!

Hai gò má xanh xao và phần đỉnh sọ sứ giả bắt đầu trở nên trong suốt, nhuộm màu khói, dấu hiệu của năng lượng tích trữ đang cạn kiệt. Nhưng, xuyên qua làn nước, đôi mắt đỏ thẫm vẫn hướng về phía cậu, lóe sáng. Duy hiểu rõ, cậu không thể lẫn tránh một khi sứ giả đầy quyền lực đã lên tiếng yêu cầu.

-Vậy nói thẳng luôn đi. Sứ giả muốn chiếm hữu năng lượng của ai?

Vào khoảnh khắc cái tên người vang lên từ miệng sứ giả, Ghi chạy đến hồ tìm Duy. Âm thanh lo âu và khẩn thiết trong tiếng gọi của cô át hết mọi âm thanh khác. Quầng sáng âm u tức khắc tan biến, như thể nó chưa từng tồn tại. Một lực hút thành hình xuất hiện. Những vệt nước nhuộm ánh chiều đỏ sẫm cuộn xoáy, loang loáng như máu. Vùng vẫy với lực hút kinh hoàng dết ngoi đầu lên, Duy lơ mơ nghĩ trong cơn điên dại vì kiệt quệ, phải chăng sứ giả bóng tối muốn lôi cậu xuống đáy hồ, chiếm đoạt năng lượng của chính cậu? Mỗi giây trôi qua, cậu càng thêm đuối, trôi dạt. Lúc Duy dấn mạnh vào mặt và kéo Duy vào bờ, cậu bắt đầu chìm vào cơn mê tối tăm....

Ghi đã kéo cậu lên khỏi hồ nước lạnh cóng. Ngay lúc nhận biết mình còn hiện diện trong thế giới người sống, trong Duy diễn ra cuộc giằng co dữ dội. Cậu những muốn phát điên. Không, chẳng phải cái chết vừa sượt qua khiến cậu kinh hoàng. Một sự thật khác, sâu xa hơn nhiều. Giá như ngay lúc ấy, cậu có thể dốc hết những bí mật, kể hết với bạn thân. Đột ngột, một bàn tay vô hình chặn ngang họng, khiến Duy ngạt thở mà không thể vẫy vùng. Cậu đưa mắt nhìn Ghi cầu cứu nhưng cô bạn chỉ ngỡ cậu tái xám vì sợ và lạnh mà thôi. Cậu lịm dần, buông xuôi ý định chống cự. Bàn tay túm chặt cổ Duy thành linh buông ra. Cậu không oằn người cảm móng tay vào mặt đất nữa. Làn không khí nóng ẩm lại tràn vào phổi. Giây phút then chốt có thể mở lòng đã qua đi. Duy hiểu, chẳng có gì thay đổi. Cậu vẫn sẽ hành động theo những mệnh lệnh nghe thấy từ bên trong, không ai được phép can thiệp.

Kèm Duy về khu vực cắm trại, Ghi lại gợi chuyện về bọ ma thuật đen. Cô bạn đưa ra một số phỏng đoán khá gần sự thật. Duy đành thừa nhận vài chi tiết. Sự thật nửa vời tuy không là sự thật đúng nghĩa, nhưng nó cũng đủ khiến Ghi khiếp đảm nín lặng. "Không ai hiểu được ta cả. Tốt nhất là hành động một mình. Cũng không thể tin tưởng ai được nữa. Ta đủ thông minh và tinh táo để biết làm gì là tốt nhất!" - Duy tự nhủ.

Phía trước có bóng người. Viễn - anh hướng dẫn viên phụ trách đoàn du lịch của lớp 11A1 - đang hốt hoảng chạy, đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm gì đó. Nhìn thấy Duy và Ghi, anh khựng lại. Nét căng thẳng biến mất, thay vào đó là vẻ bức bối và giận dữ tột độ. Duy hiểu ngay, anh Viễn phát hiện họ, hay chính xác hơn là Ghi biến mất, nên lặng lẽ đi tìm trước khi gây hoang mang trong nhóm người cắm trại.

Đúng như cậu đoán, anh hướng dẫn viên hất cằm, cao giọng hỏi vì sao hai thành viên này tách đi riêng. Mắt Viễn dừng lâu trên bộ quần áo sượt mượt của hai đứa. Ghi run nhẹ, lúng búng giải thích về ý muốn đi bơi này ra tình cờ. Đứng lùi về sau, Duy im lặng, tỏ rõ vẻ bất chấp. Thời gian gần

đây, cậu tập được thói quen mặc kệ những người và việc không trực tiếp liên quan đến mình. Ngay cả việc anh hướng dẫn viên giành chú ý đặt biệt đến cô bạn nổi tiếng cũng khonog khiến Duy quá lo lắng hay ghen tức như trước kia. Chẳng có gì cậu không thể kiểm soát. Thái độ của cậu chừng khiến anh hướng dẫn viên thêm khó chịu. Âm sắc giọng Viễn nâng lên cao hơn, khiến trách họ không tuân thủ các nguyên tắc mà chuyển đi đề ra. Anh kết thúc gay gắt: "Hai bạn một nam một nữ đi bơi riêng với nhau, nếu không sợ nguy hiểm thì cũng phải biết mặc cỡ chứ?". Ghi cúi gằm mặt, khổ sở. Không thể phân bua nhiều, cô ấp úng sinh lỗi, chùi vội giọt nước mắt ứa trên khóe mắt.

Suốt mấy phút căng thẳng đó, Duy vẫn không rời mắt khỏi anh Viễn. Mọi đường nét như nhìn qua kính phóng đại, trở nên xấu xí, khơi lên trong cậu cảm giác giận dữ và căm ghét. Đôi môi mấp máy liên hồi. Cơ mặt nhăn nhúm tựa chiếc găng cao su đầy nếp gấp. Cánh tay liên tục vung lên...Chợt, cậu nhếch môi cười. Viễn nghĩ, anh ta là người có quyền lớn nhất ở đây sao? Anh ta là ai mà dám lăng mạ cậu và Ghi? Anh hướng dẫn viên chừng như đã nguôi giận. Anh nhắc cả hai về thay quần áo khô, rồi ra ngay với lớp chuẩn bị đốt lửa trại. Chỉ còn hai đứa, Duy nói khẽ:

-Ghi cứ chơi với mấy người cho vui. Duy hơi mệt, sẽ lên nhà trên cây nằm nghỉ.

-Duy có muốn mình trèo lên nhà trên cây, ngồi canh khi Duy ngủ không?

-Sao? Trên đó toàn con trai mà! - Lăng tránh cái nhìn của Ghi, Duy thầm nghĩ cô bạn thông minh này lại đang lập mưu, tìm cách lấy đi hộp phấn đen
- Mình cũng đỡ mệt rồi, không cần bị canh chừng như con nít đâu!

-Mình không muốn Duy phạm sai lầm nào nữa! - Ghi thành thật - Rõ ràng, thế lực đen đang điều khiển Duy. Ý nghĩ Duy sắp có hành động không kiểm soát, tự gây nguy hiểm như nhảy xuống hồ nước vừa mới xong làm mình ghê sợ lắm, Duy ạ!

-Tự Duy quyết định hết. Ngay cả việc hồi nãy nhảy xuống nước cũng vậy! Ghi đừng lo lắng. Mình sẽ tìm cách thay đổi tình trạng mệt mỏi trống rỗng đang gặp phải...

-Nếu có gì không ổn, Ghi muốn Duy đến tìm Ghi trước tiên. Trong bất kì hoàn cảnh nào, tụi mình luôn là bạn thân nhất của nhau. Đừng quên điều ấy, nhé!

-Ừ, nhớ rồi! - Cậu gật nhẹ.

Một nhóm các cô gái áo váy in hoa sặc sỡ cùng quần legging túa ra từ một căn lều căng phồng ánh sáng, cười đùa lao xao. Sau khi thay nhanh quần áo khô, Ghi lẫn vào đám bạn. Họ chia nhau khệ nệ ôm những cây gỗ mục mà cánh con trai lúc chiều đã dọn sạch lá khô, chuẩn bị đốt lửa trại. Duy đứng yên bên cạnh cái thang dây thêm một lúc. Chiếc mũ lưỡi trai trong tay cậu vẫn nhỏ nước từng giọt. Từ nhà trên cây trên bên cạnh, Hoàng đang lần mò tuột xuống. Các dải cây căng ra dưới sức nặng cậu ta. Sau lần bị tai nạn giao thông, tác dụng phụ của một loại thuốc điều trị xương khớp khiến cậu ta mắc chứng thèm ăn vô độ. Hoàng bắt đầu trở nên béo mập. Trên xe, trong khi mọi người chơi đùa hoặc chợp mắt ngủ, cậu ta luôn miệng nhấm nháp một món bánh kẹo gì đó. Hoàng ăn nhiều kinh khủng, đến mức quanh cậu ta luôn tỏa ra mùi thức ăn thiu chua không thể trộn lẫn. Tuy ngoại hình trở nên thô kệch, cậu ta vẫn không bỏ thói quen ăn mặc bảnh chọe. Duy đưa mắt liếc nhìn cái khăn vuông bịt đầu, cái áo pull màu cam tươi nổi lên trong bóng tối. Chúng bắt mắt, nhưng không thể che đi các vết sẹo xấu xí và cái dáng đi tập tễnh. Hết thấy mọi người, trừ Ghi, đều xem tai nạn xảy ra với Hoàng là một sự ngẫu nhiên, Ngay cả Hoàng cũng nghĩ như vậy. Mỗi khi quan sát cậu ta, trong Duy dâng lên cảm giác khoan khoái khó tả. Cảm giác khi nhớ lại kỉ niệm bắn trúng con mồi đầu tiên.

Vung vẩy hai cánh tay to béo, lạch bạch bước về phía Duy, Hoàng oang oang:

-Ở trên nhà treo, này giờ tứ rình hai người ôm nhau sát rạt. Lãng mạn ghê! Về tới đây mới buông tay ra nghen! Đúng là một cặp đôi hoàn hảo. Chàng là lãng tử trầm tư. Nàng là celeb nổi tiếng và che mắt xung quanh rất tài...

-Ngậm miệng lại đi! Đừng phun ra mấy ý nghĩa tồi tệ kiểu đó nữa!

-Nếu không phải làm "gì kia", vậy mấy người vừa rúc từ đâu ra mà có bộ dạng gớm ghiếc vậy? - Không hề nao núng, Hoàng phẩy ngón tay qua vai áo Duy, nhe răng cười, đôi má bầu bĩnh căng tròn.

Duy nhăn mặt. Chợt, nảy ra ý nghĩ bất ngờ, cậu dụ giọng, hết sức điềm đạm:

- Hồi này, khi mọi người ăn chiều, mình và Ghi chạy vào mé rừng bên phải. Hơi sâu một chút. Tụi mình phát hiện ra một bãi đất lạ lắm, phía những bụi tre mới bị ai đó vạt gốc. Hình như có một cái nắp hầm hay kho báu gì đó. Bọn mình bới thử, nhưng mệt quá, lại sụp tối, nên phải ra hồ tắm rửa rồi chạy lẹ về đây!

-Nếu là kho báu, cậu tiết lộ với tớ dễ dàng thế sao? - Mắt Hoàng sáng rực lên, nhưng cậu ta vẫn không khỏi ngờ vực.

-Mai bọn tớ dậy thiệt sớm, mang đèn và dụng cụ ra đào tiếp. Cậu biết điều đó vào lúc này thì cũng chẳng ảnh hưởng gì! - Duy nói thản nhiên.

Hoàng đứng im, thần ra. Gương mặt cậu ta phơi bày cuộc chiến dữ dội giữa lòng tham, trí tò mò với sự lo ngại mắc bẫy.

Một cách thông thả, Duy leo lên thang dây, chui tọt vào bên trong căn nhà gỗ. Mấy tên bạn ở cùng đã xuống đất, ra bãi đất trống sửa soạn cho đồng củi trại. Cái đèn sạc điện treo trên ô vuông thông gió. Ánh sáng của nó khá mạnh, tạo thành quầng sáng tròn và rộng bao quanh thân cây. Thật kín đáo, Duy gỡ cái đèn ra khỏi móc, vặn ánh sáng ở mức nhỏ nhất. Đờ

chừng cái đèn không soi bóng mình nữa, cậu rón rén quay xuống thang, mau lẹ guồng chân bám theo lưng áo màu cam tươi của Hoàng đang lúp xúp chạy về hướng cánh phải khu rừng.

Một lần nữa, cậu lại sắp sửa nhúng tay vào tội ác. Nếu cậu không tuân theo lệnh, các quyền năng sứ giả bóng tối trao cho cậu sẽ lụi tàn. Nó mới vừa nhú lên chút ít thôi, nhưng đủ giúp cậu thành một người khác hẳn. Mạnh mẽ. Thấu suốt. Lạnh lùng. Và đầy vững tin. Đó là cái phẩm chất kết chuỗi, chuyển hóa thành năng lượng phi thường, có năm mơ Duy cũng không dám nghĩ mình có thể chiếm hữu mau chóng như vậy. Những rào cản bấy lâu nay vây quanh cậu đều biến mất. Chừng như cậu muốn gì, cần gì, đều có thể đạt được, chẳng mấy khó khăn. Trong khi đám bạn cùng lớp loay hoay thể hiện bản thân bằng tóc tai quần áo, bằng những màn thi đấu mệt nhoài, lùng kiếm những giá trị cần thiết của tuổi 17, thì cậu đã thấy rõ điều cần làm, thấy cả tương lai - đảm trách một sứ mệnh lớn - của riêng cậu. Miễn cậu đủ cứng rắn hất cẳng những ai cản đường. Điều này càng tuyệt hơn khi một công đôi việc, máu tươi của đối thủ đó cũng là thứ sứ giả bóng tối thèm khát, để khôi phục nguồn năng lượng khô cạn do bị kiềm hãm trong hầm mộ mấy ngàn năm qua. Những gì ta được học trước đây hình như đều sai. Ốc thông minh và khôn ngoan phải cộng với sự tàn nhẫn thì mới đi đến mục đích cuối cùng. Khám phá kì dị và mơ hồ này mỗi ngày một sắc nét hơn trong đầu Duy. Điều này đúng hay sai? Mình có bị lệch lạc không? Ai giúp mình phân định? Đôi khi cậu nghĩ đến Ghi. Như lúc này đây, bám sát gót Hoàng, lừa tên bạn gốc ghếch giao cho sứ giả, thì ánh mắt buồn lo lắng khoắc khoai của Ghi vẫn ám ảnh cậu. Duy nhắm mắt, chân vẫn lướt trên thảm lá không một tiếng động. Đừng nghĩ lan man nữa, Rõ ràng là mình đang trở nên ủy mị!

" Thế giới mới sẽ tái sinh từ tro tàn của chính nó. Rất nhiều kẻ tội tộ và sẽ còn tội tộ hơn muốn tranh giành thế giới này. Chúng ta là những kẻ được trao quyền năng phi thường. Cần phải tiêu trụi tất cả để những gì tốt đẹp hơn được bắt đầu...". Lời sứ giả bóng tối âm vang trong tai Duy. Cậu thì

thăm nhắc lại từng từ, cho đến khi nhận ra bóng Hoàng phía trước đột nhiên sững lại.

Nhanh như sóc, Duy nép ngay vào sau cây cẩm lai lớn ba vòng tay người ôm. Giữa các cổ thụ cách nhau vài bước ngắn, có một khoảng đất hình ellipse. Ánh trăng hạ tuần nhợt nhạt hắt xuống, chiếu rõ vài chiếc lá mục. Lớp vỏ cây khô lạnh như da rắn không khiến cậu rùng mình. Mùi sương đêm ẩm ướt xộc vào mũi không khiến cậu ngạt thở. Không, tất cả đều vô nghĩa so với những gì cậu sắp chứng kiến, một cách lén lút.

Đã vài lần Duy tìm con mồi đưa đến cho sứ giả. Nhưng chưa bao giờ cậu tận mắt nhìn thấy cách sứ giả thu nạp năng lượng từ nguồn máu tươi của nạn nhân. Giờ đây, điều đó đang xảy ra. Duy nín thở. Từ trạng thái chờ đợi tê liệt khi đứng ngay mí khoảng đất trống, đột nhiên Hoàng chuyển động. Chân cậu ta như hai súc gỗ, thẳng băng. Đầu mũi giày đất tiền của Hoàng lướt là là, không chạm đất. Có một tích tắc, ánh trăng soi rọi ngay đúng gương mặt to béo bất động của Hoàng. Ngật đầu sang một bên, da cậu ta trắng bệch như sáp. Cổ họng Duy khô cong, muốn vỡ vụn ra khi gương mặt sắp tan thành khói của sứ giả kề sát cổ Hoàng, ngay chỗ động mạch chủ.

Nhưng, ngay giây phút đó, thân thể to béo đông cứng trong nỗi khiếp sợ của Hoàng bỗng bay vọt lên. Mang hình dáng của một cô gái nhỏ, nhưng sức mạnh ghê gớm của sứ giả đã quăng mạnh Hoàng về phía những gốc tre bị vát nhọn. Cú rơi thịch của thân hình to béo vang lên rõ mồn một. Hoàng úp sấp, với cái đầu bẻ ngoặt sang bên. Tiếng hét rú lên, xé toạc bóng tối. Tiếng hét của Duy. Khi nhận ra tới lượt mình, cậu cũng bị một lực nâng vô hình nhất bỗng lên, lôi ra khỏi chỗ nấp, đối diện sứ giả.

- Ta không cần tên này. Mi đừng quên, ta không sử dụng năng lượng bất kì kẻ nào lần hai. Chưa kể tên này chưa tinh sạch. Mùi cơ thể nó thật kinh tởm! - Sứ giả nói nhỏ, từng từ phát ra như gió rít.

- Không còn ai khác nữa đâu! - Duy thều thào. Một lần nữa, bàn tay vô hình đang túm cổ, nhắc cậu lơ lửng trong không gian, khiến cậu ngạt thở.

- Tìm kẻ khác. Ngay trong đêm nay! - Mùi các phân tử hữu cơ phân hủy hàng năm phả thẳng vào hốc mũi Duy. Sứ giả không buồn che giấu sự điên cuồng - Nếu không ta tự ra tay, không quan tâm đến mi nữa đâu!

Ở một vài chỗ trong rừng nguyên sinh, ánh sáng không thể xuyên qua quầng lá cổ thụ dày ken. Những đỉnh cây nối tiếp, tựa như các vòm nhà cao vút uốn cong, tối sẫm, cất giấu tiếng vọng mơ hồ. Lá cây rụng xuống, phủ rợp nóc ngôi nhà ván lơ lửng trên mấy chạc cây. Thịnh thoảng, có đợt gió mùa mạnh lùa qua. Những phiến lá lại khua lên xào xạc trước khi lá tả chạm xuống mặt đất sâu hút bên dưới. Những âm thanh lụp đi lụp lại. Ngỡ như cả thế giới đang bị chôn vùi trong đám màu nâu xám duy nhất của thứ lá cây đã bị rút kiệt chất sống. "Cũng may mình ở chỗ trên cao này. Nếu nằm trong mấy cái lều bạt dưới kia, chắc chắn mình bị ám ảnh biến thành xác ướp, bắt đầu mục ruỗng vì bị chôn vùi dưới lớp lá khô!" - Duy lẩm bẩm một mình...

Mái lán không một bóng người. Các bạn đã chạy xuống khu vực làm vệ sinh cá nhân, rồi chui vào một căn lều ăn điểm tâm cháo trắng với cá muối. Duy không đói. Cậu chẳng cần ăn gì. Duy nằm im, mắt mở thao láo. Đêm qua, những sự việc nối tiếp xảy ra. Gần nửa đêm cậu mới về khu trại, đi theo Hoàng. Cậu bạn to béo đã nhận biết trở lại sau cú nén gậy bất tỉnh. "Hừ hừ... Tớ gặp ma đấy, tin nổi không? Nó dụ dỗ tớ rúc vào bụi tre. Giống như bà nội tớ vẫn kể ấy! - Nạn nhân hụt chân lên bước, không ngớt rên rỉ - Không tớ bị mộng du thì đúng hơn. Tớ ngủ quên ngoài đó, hả Duy. Tớ còn nằm mơ thấy đủ thứ. Bị ma quỷ túm cổ, nhắc lên lơ lửng mới kinh chứ!". Duy im lặng, đi theo cậu về trại. Sau khi giúp Hoàng trèo lên thang dây, Duy quay về nhà trên cây. Tay cậu nhâm nhấp một thứ chất lỏng nóng hổi. Cậu đưa bàn tay lên ngang tầm mắt. Nó gần như biến thành màu đen. Một vết rách trên lưng Hoàng chảy nhiều máu, dính đầy tay mà Duy không biết.

Duy ngồi dậy, mở nắp bình thủy mini, nhấp nháp cacao sữa nóng rồi ngồi gác cằm lên ô cửa vuông. Nếu những gì cậu đang trải qua là từng nấc thang thử thách tinh thần, nếu cậu đủ can đảm lướt qua nỗi bất hạnh của kẻ khác, nếu cậu đi qua được những thương tích và kiệt sức của chính mình, thì rốt cuộc, sở hữu sức mạnh và quyền năng phi thường để làm gì? Các câu hỏi đeo bám khiến Duy rùng mình. Cậu nhắm mắt để đôi mắt nhạy cảm tránh ánh nắng mặt trời. Nếu không có tiếng nói cười thảng khi vọng đến hay tiếng vỗ cánh của mấy con chim vút ngang qua, rừng buổi sáng hoàn toàn yên tĩnh.

Đột nhiên tiếng nói cười im bật. Thời khắc mà cậu hình dung suốt đêm, giờ đã điểm. "Duy! Xuống ngay!". Tiếng Ghi gọi lạc giọng. Duy vươn người qua ô cửa, nhìn xuống. Ghi đang ngược lên, chờ cậu. Trong cái tích tắc mà mắt họ gặp nhau, cả hai người bạn thấu suốt ý nghĩ đang diễn ra trong đầu người kia. Phía sau những điều kinh hoàng liên tiếp xảy ra là gì, sự thật chỉ có họ biết rõ.

Gọi di đônog, bắc loa gọi to mà vẫn không nhận được hồi âm của anh Viễn, các thành viên trong nhóm chia thành từng nhóm túa vào rừng tìm kiếm. Ghi và Duy đi về phía phải khu rừng, bắt đầu từ dải đường hẹp mọc ken thân tre già. Thật may mắn vì Ghi đã cầm theo chiếc đèn pin đặc dụng để đi rừng. Họ im lặng bước, chẳng hé môi nói gì. Mỗi khi Duy chậm bước, từ phía sau, Ghi lại đẩy cậu về phía trước. Nhẹ nhưng kiên quyết. Không gian nhuộm màu diệp lục, gần như biến thành bóng tối. Càng vào sâu, cây rừng càng dày đặc. Ánh sáng ban ngày như bị nhiễm độc. Vệt đèn pin trên tay Ghi quét qua những bụi rậm, các thân cây bám đầy dây leo. Thịnh thoảng, hết như có một gương mặt trắng bệch nhô lên bụi rậm đang nhìn họ. Nhưng chỉ là một bông hoa dại to tướng, bất động trong không gian không một làn gió. Họ đi như vậy đã hơn nửa giờ. Bất chợt, nguồn sáng chiếc đèn pin chúc xuống. Ghi buông lỏng tay. Cảnh tượng trước mắt khiến máu trong người cô gái nhỏ đông đặc.

Cổ bị siết lơ lửng trong sợi dây mây, khuôn đầu của người dẫn viên có màu tro xám của một khúc củi cháy hết, chỉ cần thổi mạnh, nó sẽ tan thành đám bụi mờ. Nhưng, một chân anh ta không buông thả, mà lại vắt vào búi dây mây gần đó, khiến thân thể anh Viễn gấp lại trong một tư thế kì dị. Chắc chắn, anh ta đã vùng vẫy cật lực, níu bám vào mọi vật xung quanh để không bị nghệt thở hay đứt đầu.

Ghi tiến đến gần hơn. Vang lên tiếng rên khẽ khàng. Cô giật mình lùi lại. Mạch đập ở cổ Viễn vẫn thoi thóp. "Anh ấy còn sống!" - Tiếng nói Ghi bật ra từ cổ họng tắc nghẹn. Duy lão đảo bước tới, cùng cô bạn gỡ các vòng dây mây, đỡ nạn nhân xuống đất. Một đốm thâm đen ở mé cổ Viễn, lớn bằng đồng xu. Duy lật cổ áo Polo của Viễn, che vệt vết dấu đó. "Chúng ta phải đưa anh ấy về trại ngay!" - Ghi giành lấy vai trò điều động. Trong rừng, sóng rất yếu, nhưng vẫn có thể gọi điện thoại. Ghi chỉ đường, yêu cầu vài người bạn sớm đến giúp sức. Sau đó, cô đỡ anh Viễn lên, để Duy cõng.

Hai người bạn vẫn không nói gì với nhau. Mùi hương hủy hoại của sứ giả bóng tối vẫn phản phát quanh Viễn. Duy chuệch choạng bước, như một kẻ mù lòa trôi dạt trong làn nước vô định. Mình đang trở thành ai? Có phải Ghi nói đúng, mình đang đánh mất mình, để trở thành một phần của kẻ khác - cái kẻ mà chính mình cũng chưa thấu hiểu không? Chưa bao giờ Duy mệt mỏi đến vậy. Và buồn. Cậu chỉ muốn hét lên, muốn khóc to, đập vỡ tình trạng ủ đặc trong não bộ. Thành linh Ghi lên tiếng:

- Tại sao cậu nữ làm điều này với anh Viễn?

Ngoảnh lại, Duy thả rơi người bất tỉnh trên lưng xuống đất. Cậu gặp người lại, mặc kệ nước mắt ràn rụa, cậu gào lên:

- Nếu mình không làm, thì nạn nhân hôm nay chính là Ghi đó, hiểu không? Ghi chính là người mà sứ giả thèm muốn!

NHỮNG ĐÔI MẮT LẠNH

Phan Hồn Nhiên
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Biểu Tượng Bí Ẩn

Sáng chủ nhật, xe bú tuyến vào trung tâm thành phố đông đúc. Một bài hát có nhịp điệu sôi động văng xuống từ mấy chiếc loa gắn khuất trên trần xe. Những băng ghế đầy ắp các nhóm bạn thân. Câu chuyện của họ xoay quanh chủ đề về tình yêu của cặp sao trẻ mới nổi, hai diễn viên thủ vai trong bộ phim bom tấn mà vài phút nữa thôi, họ sẽ mua vé vào rạp thưởng thức. Trên chiếc ghế ngay cạnh cửa lên xuống, hai cô gái nhỏ mặc gillet nhiều túi một nhất đang háo hức kháo nhau về Ngôi sao pha lê, show thi tuyển ca sĩ tuổi teen sắp lên sóng số đầu tiên...

Hết thấy các âm thanh ấy dội vào Duy, như những đợt sóng. Đôi lúc, cậu chao đảo đến mức phải bám vào thanh vịn. Phải chăng tình cờ, khi trên xe giữa bao người xa lạ, vẫn hiện ra những điều nhắc nhở đến Ghi? Những kỉ niệm chưa xa, vẫn còn giữ nguyên trong lòng tay. Cái lần đi xem phim cùng nhau vào ngày cuối tuần. Cái reality show phải vượt qua bao nhiêu cạnh tranh, Ghi mới giành được vị trí MC. Thói quen hát khe khẽ và búng tay thật tự nhiên mà cô hay làm khi phải tập trung vào việc... Lẽ ra, họ đã là một đôi không thể tách rời. Lẽ ra, giờ đây cậu giống như những người xung quanh, ở bên Ghi, chứ không phải đứng dựa trán vào thanh vịn kim loại lạnh giá. Duy thấm đầy cảm giác mệt và rỗng. Vài đôi mắt hướng về cậu. Chẳng cần nhìn lại, Duy cũng biết họ tò mò. Giữa khung cảnh đầy sức sống, một chàng trai nhợt nhạt trong bộ quần áo đen, có vẻ mặt đóng kín quả là một hình ảnh thật lạc lõng.

Xe chạy chậm chuẩn bị ghé vào trạm. Đoạn đường quen thuộc. Đi bộ một khoảng nữa sẽ vào khu phố yên tĩnh, nơi có nhà của Ghi. Bất giác, Duy gạt qua bên ý định đến hiệu sách cũ kiểm thêm thông tin về Ai Cập và ma

thuật cổ đại đã vạch ra từ sáng. Hình ảnh Ghi chóan đầy. Khi cửa xe vừa hé mở, Duy lách qua đám đông, bước nhanh xuống vỉa hè.

Sau chuyến cắm trại của lớp ở rừng nguyên sinh, mối quan hệ của hai người càng trở nên tồi tệ. Cô bạn mà Duy mến thương hơn hết thấy mọi thứ đã tránh mặt cậu. Mọi nỗ lực gọi điện thoại qua nhà Ghi, gửi tin nhắn, để lại lời hỏi thăm trên offline đều không có hồi âm. Hệt như những viên sỏi trắng lăn xuống vực sâu tối om. Có vài lần, người nhà Ghi giải thích đơn giản là cô đã đến trường quay, hoặc vừa chợp mắt ngủ sau mấy đêm thức trắng. Ba của Ghi còn vui vẻ nhắc Duy sang chơi, lâu rồi không thấy ghé. Chẳng ai biết điều gì xảy ra giữa hai người bạn. Điều này làm Duy hoang mang hơn cả. Cậu thường ngồi im trước máy tính, lướt qua các trang web đồ họa yêu thích hoặc blog của bạn bè, mắt dán chặt vào màn hình sáng lóa, nhưng chẳng hề có dòng chữ hay bức ảnh nào vào đầu. Cho đến khi cậu tin chắc cô gái nhỏ đã gạt mình ra khỏi trí nhớ, bỗng có một email đến.

Người gửi là Ghi. Run lập cập, cậu mở thư ngay. Bức thư điện tử ngắn, khoảng năm dòng. Không có lời nặng nề nào gợi nhắc đến mấy ngày kinh hoàng trong rừng thẳm. Không có tiên đoán sợ hãi về cuộc điều tra truy tìm thủ phạm. Cũng chẳng có bất cứ sự trách móc hay mong muốn Duy thay đổi lựa chọn. Ghi chỉ nói vắn tắt dạo gần đây, cô không ngủ được. Chỉ cần nhắm mắt, hình ảnh mái tóc dẫm ướt, những múi tóc dính đầy cát như bị đông cứng dốc ngược xuống từ gương mặt bị rút kiệt máu của anh hướng dẫn viên lại hiện lên, đung đưa chậm rãi. Ngay cả khi cô nghĩ rằng đã xua đuổi khỏi đầu chuỗi hình ảnh ấy đó, thì bên dưới làn da mỏng của mí mắt, vẫn là một lớp sương mù trong suốt đỏ thẫm. Và bên tai cô vẫn nghe thấy tiếng gió lùa qua các lùm cây viền theo lối mòn của rừng. Giấc ngủ chỉ phớt qua khi trời gần sáng, để lại dư vị mệt mỏi và bất an khi thức dậy. Tình trạng ảo giác gây mất sức nhanh chóng. Mà tiến độ ở trường quay vẫn phải duy trì. Cô cho rằng tạm thời không gặp nhau thì hơn. Duy gõ thư trả lời tức khắc. Cậu cho biết sau hơn hai tuần nằm viện, tình trạng sức khỏe

của Viễn đã trở lại ổn định. Những lời khai lộn xộn của Hoàng được xem là không tin cậy. Các nhân viên điều tra rất cuộc đã kết luận người hướng dẫn viên đêm đó có khả năng bị mộng du và tự gây thương tích. Họ đã xếp lại hồ sơ vụ tai nạn. "Không có gì phải lo lắng nữa đâu. Ghi vui lên nhé. Duy luôn ở bên cạnh, bảo vệ Ghi tới cùng. Tụi mình là bạn thân của nhau...". Khi gõ những dòng này, mắt cậu thoáng mờ đi. Chưa bao giờ, cậu muốn khóc đến vậy. Chưa bao giờ, cậu sợ mất Ghi đến vậy. Đó không đơn thuần là sự hứa hẹn, mà sâu thẳm bên trong, còn là một lời cầu xin được sẻ chia, gắn kết, không bị cô độc. Thế nhưng, email của cậu lại rơi vào im lặng. Ghi không viết gì thêm. Duy gắn tập trung vào vài mục tiêu khác. Học thêm từ vựng tiếng Anh. Đọc trước sách giáo khoa chuẩn bị cho năm học mới. Và ghi chú có hệ thống các thông tin cần tìm hiểu rõ hơn về vùng Lưỡng Hà cổ đại. Thêm một lần nữa, cậu nhận ra khi chú tâm vào những vấn đề cụ thể, cậu sẽ có thể kiểm soát bản thân, tránh phân tích tình thế nguy hiểm, quên đi phần nào cảm xúc buồn thảm. Tuy nhiên, ý nghĩ về Ghi vẫn đôi khi hiện lên, đột nhiên. Như khoảnh khắc vừa lướt qua trên xe bus.

Via hè rộng và thoáng. Sau cơn mưa đêm qua, những phiến gạch sạch tinh. Sắp chuyển sang thu, bầu không khí nhẹ và trong vắt. Hương thơm ngọt dịu phảng phất, mỗi lúc một rõ hơn, như có thể chạm tay vào được. Tán lá của những cây đậu kim tươi mướt, hắt ánh xanh non lên mấy chiếc xe đạp dựng trên vỉa hè và một mảng tường lớn vẽ các ô màu sắc sỡ. Bỗng, văng đến bài Lollipop quen thuộc của Aqua - nhóm nhạc Duy rất thích hồi còn là một chú nhóc, giờ được remix thành một bản nhạc dance sôi động. Từng vốc âm thanh rộn rã được ném tung vào không gian, tụ lại, biến thành những dải màu bay phần phật trong gió, gợi lên cảm giác náo nức và vui tươi lạ lùng. Khựng lại giây lát, Duy chợt hiểu ra trước mặt mình chính là một cửa tiệm kẹo vừa khai trương. Oh, oh, oh, oh... I am the candyman... Oh, oh, oh, oh... Coming from bounty land. Duy nhắm theo lời đọc rap, chợt mỉm cười. Vài cây kẹo thật ngon và lạ mắt, biết đâu sẽ làm Ghi vui.

Chỉ nhìn qua bức tường kín trong suốt, cũng đã thấy kẹo tràn đầy khắp nơi. Một người trùm áo rồi - hình chú thỏ Benny khổng lồ - mở cửa kính mời Duy bước vào bên trong. Không khí mát lạnh, ngọt ngào và sảng đặc, như thể cũng biến thành kẹo. Duy thoáng rung mình. Cảm giác lo âu mơ hồ lướt qua. Có một điều gì đó khác thường. Không, mình đa nghi quá, cậu gạt bỏ ngay sự khó chịu. Khách hàng đông ngoài sức tưởng tượng. Không hẳn vì đang đợt khuyến mãi. Chính cái ý tưởng trang trí nội thất vô cùng khác thường của chủ nhân khiến bất kì ai vào đây đều bị choáng ngợp. Mấy chiếc rương cổ nắp bật tung, hàng vốc vàng nén, bạc nén - những viên chocolate bọc giấy trang kim. Trong tổ chim giữa mấy hốc tường, những quả trứng xanh biếc, lăn lóc, với lớp vỏ nứt vỡ, để lộ nhân kẹo là hạt hạnh nhân vàng hươm. Từ cái chuồng gỗ lót rơm, thò đầu ra bầy cừu trắng tinh, đôi mắt là những viên kẹo trái cây trong suốt. Sát chân tường, hàng chục bao tải cỡ nhỏ mở rộng miệng, đầy ắp đủ loại kẹo dẻo... Hết thấy mọi thứ trong cửa hiệu đều tỏa sáng. Các vị khách lạc vào thế giới ngọt ngào và thần tiên. Những bản nhạc dồn dập như hồi thúc các vị khách mau mau cầm lên chiếc xẻng tí hon, xúc vào cái làn mây lấy loại kẹo ưa thích. Mắt Duy hoa lên. Cậu bối rối nhìn quanh, chẳng biết chọn cho Ghi loại nào. Thành tình, sau lưng cậu vang lên giọng nói phảng phất nụ cười, như âm thanh chuông gió thủy tinh: "Anh chọn được kẹo chưa? Có cần Kiara giúp không?". Cậu ngoảnh lại. Trong chiếc váy xanh nhạt, với hai tay váy phồng lên trong suốt, một cô gái lạ có mái tóc xoắn nhẹ rủ xuống hai bên tai, đôi mắt to và trong đang nhìn cậu đăm đăm. Dưới hiệu ứng chùm đèn pha lê lóng lánh ngay trên đầu, cô gái lạ rất giống hình ảnh công chúa tỏa sáng, vừa nhô lên từ những bọt nước. Duy hơi lùi lại, ngạc nhiên:

- Bạn là ai?

Cô gái bước xích tới gần cậu hơn một chút, vẫn giữ nguyên nụ cười đầu tiên: - Chủ nhân tiệm kẹo này! Nói đúng hơn, ba má cho tiền để Kiara thử sức.

- Ồ! - Duy thốt lên như một tên ngốc chính hiệu. Cậu nhìn một lượt từ đỉnh đầu cài vương miện tí hon gần pha lê đến mũi giày búp bê viền đăng-ten của người đối diện. Không thể phủ nhận cô gái còn hơn cả xinh xắn. Nhưng, rõ ràng cô ta nhỏ hơn cậu, hay cùng lắm là bằng tuổi. Thật khó tin cô ta có thể làm chủ một cửa tiệm sang trọng nhường này. Đọc rõ ngữ vực trong mắt Duy, cô gái gõ nhẹ ngón trỏ lên khóe mắt dán hay vẽ một con chuồn chuồn tí xíu, xanh sẫm, nhìn thoáng qua tựa vết sẹo nhỏ:

- Chuồn chuồn xanh, tên của tiệm kẹo cũng là nick của Kiara!

- Uh huh, vậy thì chúc mừng khai trương! - Duy nói như cái máy. Thật sự là trừ Ghi ra, với các cô gái khác, chưa bao giờ cậu thấy tự nhiên.

- Er... Không cần khách sáo vậy đâu! - Chủ tiệm kẹo nheo mắt - Anh có muốn Kiara tư vấn không? - À... humm... Sự thật là tôi muốn tìm thứ kẹo nào khác lạ một chút. Độc đáo một chút. Làm quà tặng. Và, humm, trong khoảng một trăm ngàn! - Đó là món tiền tiết kiệm Duy mang theo, dành để mua sách. Để tránh khó xử với vị chủ nhân kì lạ này, cậu nghĩ tốt nhất là thành thật về tài chính.

- Tặng ai? - Đôi mắt Kiara vẫn nhìn xoáy vào mắt Duy.

- Bạn gái. Không... Nói sao nhỉ? Chính xác là một người tôi rất thương yêu!

Vết tối lướt qua rất nhanh nơi đáy mắt. Nhưng cô gái nhỏ tức khắc cười tươi:

- Okie. Anh đi theo Kiara!

Khu vực gần quầy thu ngân có lẽ là góc ấn tượng nhất của tiệm kẹo. Một khu rừng của những cây kẹo lollipop to tướng, vân cầu vòng rực rỡ mọc trên tấm thảm bột đại mạch và fromage xanh. Duy thở phào. Đây chính là thứ cậu muốn tìm. Kẹo rất đắt. Món tiền mua sách chỉ mua được hai chiếc

mà thôi. Một cách thành thạo, Kiara buộc dải ruban chấm bi ngoài gói giấy kiếng, đính thêm một tấm thiệp nhỏ:

- Anh đọc tên cô bạn đi. Kiara ghi lời đề tặng giùm cho! - Quý mến... Không, hãy viết là thâm thương tặng Đăng Ghi. Đừng giận Duy nữa... - Cậu quyết định nhanh, không phải không ngượng ngùng.

- Đăng Ghi? MC nổi tiếng? Host của Ngôi sao pha lê? - Kiara ngẩng phắt lên.

Ánh mắt của cô ta thật lạ lùng. Thậm chí có gì đó đáng sợ. Duy thoáng nghĩ. Nhưng cậu chỉ gật đầu, không nói gì thêm.

- Của anh đây! - Kiara chìa hai chiếc kẹo đã gói rất đẹp, đề nghị thêm - Anh đọc tên, ngày sinh và số điện thoại nha. Kiara ghi tên anh vào nhóm khách hàng đặc biệt. Những người đã có mặt vào ngày khai trương. Chuồn chuồn xanh có ưu đãi riêng.

Chẳng biết từ chối sao nữa, Duy đành làm theo yêu cầu của Kiara. Oh, my love... I know you are my Candyman... And, oh, my love... Your word is my mand... Oh, my love... I know you are my Candyman... And, oh, my love... Let us fly to bounty land...Câu hát của Aqua lặp đi lặp lại, ngộ nghĩnh làm sao. Cậu bỗng nhận ra đúng ngày này tuần sau, chính là sinh nhật mình, tròn 17 tuổi. Kiara vẫn giữ khoảng cách rất gần. Tim Duy đập mạnh. Được một cô gái xinh đẹp chú ý, dù nói gì đi nữa, cũng là cảm giác rất lạ. Sau khi thanh toán tiền, cậu vội vã rời tiệm, không ngoảnh nhìn lại dù cảm nhận rõ rệt mắt chủ nhân Chuồn chuồn xanh vẫn bám sát sau lưng.

Tâm trạng vững tin và phấn chấn trong Duy biến mất khi nhìn thấy Ghi. Cậu im sững. Cô gầy và xanh xao đến mức đôi mắt đen sẫm cậu thích soi vào dường như bị nhạt màu. Chỉ có ánh nhìn chăm chú là vẫn vậy. Hai người bạn ngồi trên chiếc xích đu ngoài khoảnh sân nhỏ. Ghi nói rời rạc vài câu về công việc ở trường quay, rồi nín lặng, ánh mắt lơ đãng nhìn theo

mấy đốm nắng nhảy nhót trên các bậc thềm. Duy hiểu, tốt nhất là nói thẳng vào việc cả hai cùng quan tâm:

- Ghi ạ, bỏ qua được không. Ghi đừng nghĩ Duy thích làm những chuyện tàn nhẫn như thế. Duy đã lựa chọn như thế. Vì sao? Duy chỉ muốn Ghi được an toàn thôi mà. Trong các tình huống xấu, Duy chỉ có thể tránh tình huống xấu nhất...

- Nếu Duy dừng lại, đừng dính líu sâu vào thứ bột đen kinh khủng ấy, thì chẳng có tình huống nào bắt Duy phải lựa chọn! - Ghi thì ào.

- Đừng có trách móc nữa! - Bỗng dừng cơn sợ hãi tắm tối lại ập đến. Duy run lên - Ghi có biết là Duy rất hay gặp ác mộng hay không? Những giấc mơ giống hệt như thật. Kinh khủng hơn cả thật nữa...

- Ghi tin hết những lời Duy nói mà! - Ghi cười nhợt nhạt - Vấn đề là Ghi cũng ở trong cơn ác mộng đó. Đã và sẽ còn có thêm người khác cũng phải chịu đựng nó.

- Tụi mình sẽ như hồi trước, né Ghi! Bỏ qua mọi chuyện. Sắp vào năm học rồi.

- Với điều kiện Duy đưa Ghi hộp phấn đen. Ghi sẽ vứt nó đi.

- Đồng ý! - Duy gật nhẹ - Nhưng, bây giờ thì chưa được.

- Tại sao? - Giọng Ghi lạnh băng.

- Duy cần tìm hiểu thêm. Ít thôi. Bí mật của ma thuật chưa ai biết rõ. Ở thời điểm hiện nay, trên thế giới, một vài người có chút ít hiểu biết lại không có nó trong tay để thực nghiệm. Duy tin mình gần đến đích rồi. Khi Duy hiểu rõ tất cả, không còn thắc mắc gì nữa, thì tụi mình sẽ tiêu hủy nó không mấy khó khăn...

- Duy đang tìm cách trì hoãn, phải không?

Duy im lặng. Bao giờ cũng thế, Ghi luôn đọc rõ những ý nghĩ giấu kín của cậu.

- Mỗi quan hệ của tụi mình thật sự là gì? Có bao giờ Duy nghĩ về nó không? Duy cần gì ở Ghi nhỉ? Mình chỉ là một người bạn ở cạnh bên, làm Duy cảm thấy an toàn, không bị đứt lìa với xung quanh. Nhưng, bất cứ lúc nào, Duy cũng có thể gạt Ghi sang một bên, để theo đuổi các mục tiêu riêng. Ý nghĩ hay mong muốn của Ghi, đâu có giá trị gì. Thật sự, điều ấy còn tồi tệ hơn cả bột ma thuật nữa, Duy ạ! - Nước mắt chảy ràn rụa gương mặt cô bạn nhỏ. Ghi lau khô mắt, lơ đãng ngoảnh sang hướng khác - Tụi mình không còn gì để nói nữa đâu. Chấm dứt ở đây thì hơn.

Duy đứng dậy, chóng mặt thật sự. Ra đến ngoài đường, cậu mới nhận biết hai chiếc kẹo lollipop quà tặng vẫn còn nguyên trên tay. Với tất cả tức giận, cậu ném mạnh nó vào cột điện. Gói kẹo văng qua bãi đất đang xới tung lên của một ngôi nhà sắp xây, rồi chìm lìm vào vũng nước ngập. Phản chiếu ánh nắng chói chang, dải ruban sáng lên, như một đôi mắt mở to, thắm đầy sợ hãi mà vẫn chưa hết ngạc nhiên.

***

Hầu hết các trang web hứa hẹn chứa đựng thông tin quan trọng về Ai Cập cổ đại mà Duy cần thiết đều yêu cầu trả tiền qua tài khoản. Điều này nằm ngoài khả năng của cậu. Một tay bạn quen trên mạng đồ họa chỉ cho Duy một mẹo nhỏ để bẻ khóa truy cập. Ngay lập tức, cậu tìm thấy một bài biên khảo cực kì hữu ích trên một trang web của Anh, viết về Tutankhamun và lăng mộ ông ta, một vị Pharaon trẻ tuổi thuộc vương triều thứ 18 của Ai Cập. Gạt qua bên các chi tiết về cuộc truy tìm kho báu ẩn giấu bên trong lăng mộ cách đây gần một thế kỷ của hai nhà khảo cổ người Anh, Duy lấy được hàng loạt thông tin về vị vua lên ngôi khi mới tám tuổi và có cái chết kì bí ở tuổi mười chín. Trực giác nhạy bén khiến cậu dừng lại rất lâu ở đoạn

viết khẳng định có rất ít miêu tả hay ghi chép cổ xưa về nguyên nhân cái chết của Tutankhamun. Dường như những người kế vị đã tìm cách xóa hết các dấu vết lịch sử còn lưu lại về vị Pharaon trẻ tuổi này. Một đường link trong bài biên khảo dẫn đến ghi chú những thứ tìm thấy trong chiếc mộ thuyền của vị vua, trong đó có nhắc đến hai xác ướp là trẻ sơ sinh. Duy copy đường link. Hy vọng không phải là một địa chỉ đòi hỏi trả phí. Đúng khi cậu vừa dán địa chỉ vào khung truy cập thì màn hình tắt phụt. Việc sử dụng đường link dẫn lậu để bẻ khóa đã khiến cho virus thâm nhập vào máy tính.

Sáng, theo kế hoạch từ hôm trước, sau khi chạy tập thể dục, Duy sẽ mang CPU qua bệnh viện máy tính nhờ sửa chữa, cài đặt lại phần mềm, sau đó ghé qua nhà sách, mua dụng cụ học tập cho năm học mới. Thế nhưng, một điều gì đó bất thường đã xảy ra. Cậu không sao trở dậy nổi. Lưng dính chặt vào mặt nệm. Đầu nặng trĩu. Biết rõ là mình đã mở mắt nhìn ra cửa sổ, nhưng mọi luồng sáng đều đứt gãy. Hình ảnh in vào võng mạc như được lọc qua một mạng nhện dập dính, mờ nhòe. Bằng cả hai bàn tay, Duy cố gắng bóc đi tấm lưới nhện khó chịu. Thế nhưng, cậu bàng hoàng nhận ra, hai cánh tay cũng không thể nhấc lên. Chúng là hai vật thể tách biệt, rời rạc, vẫn nằm trên giường, nhưng không thuộc quyền kiểm soát của cậu nữa. Vớt tất cả sức lực sót lại, Duy lăn người, ngã úp xuống sàn rồi gắng sức đứng lên, chuệnh choạng đi vào W.C. Trong gương, một đôi mắt to tướng, vô hồn đang nhìn ra. Cậu nhìn xuống hai bên vai. Tay của cậu vẫn còn đó, nhưng không sao cử động, dù chỉ mảy may. Sợ hãi và tuyệt vọng, Duy đập mạnh đầu vào tấm kính. Một vệt máu chảy qua lông mày, băng ngang mí mắt. Cậu đã thấy lại cảm giác đau nhói và ấm nóng. Nhưng, mất hơn một giờ sau, sự tê liệt mới rời đi hoàn toàn. Lăn ra ban-công, Duy bám chặt thanh vịn. Cậu hít mạnh vào phổi luồng không khí thoáng đãng và sạch sẽ. Đầu óc tỉnh táo có thể khiến Duy suy nghĩ sáng rõ. Một lần nữa, cậu lại nhận thông điệp quen thuộc: Sứ giả bóng tối vẫn ở gần bên, nhắc cậu nhớ về sự hiện diện của mình.

***

Trong khi chờ chuyên viên máy tính xem các hư hại do virus gây ra, Duy mở di động. Có hai tin nhắn gửi đến từ đêm qua. Số máy lạ. Một tin nhắn hình ảnh, với bức vẽ cô gái có đôi cánh chuồn chuồn trổ ra từ hai bên vai, cùng dòng chữ trích ra từ bài hát của Aqua I wish that you were my lollipop... Sweet things, I will never get enough...Tin nhắn kia là một lời hẹn gặp, vào hai ngày nữa, sinh nhật của cậu. Duy chợt hiểu, Kiara đã chủ động bắt liên lạc. Ký ức về lần chạm mặt với sứ giả bóng tối, dưới lốt một cô gái nhỏ xinh xắn ngồi trên băng ghế công viên cái hôm cậu đi ra từ nhà sách cũ, bỗng quay trở lại. Duy rùng mình. Không được phép xem nhẹ những cuộc gặp gỡ hay làm quen tình cờ. Cậu không thể tin ai cả.

Ở phòng trực của bệnh viện máy tính, có một máy nối sẵn mạng. Duy hỏi mượn sử dụng. Anh chuyên viên gật đầu. Gõ hai từ khóa Chuồn chuồn xanh và Kiara, cậu tìm ra vài chục thông tin liên quan đến tiệm kẹo và cô chủ nhỏ. Những gì Kiara nói với cậu hoàn toàn chính xác. Cô ta tên thật là Kiên An. Cái tên Kiara là cách người ta quen gọi cô ở trường. Cô bằng tuổi cậu, đang theo học ở một trường Quốc tế nổi tiếng. Tiệm kẹo là món quà sinh nhật của ba má Kiara, tặng con gái để thử tài kinh doanh...

Có lẽ mình đã quá lo xa. Duy bỗng thấy nhẹ nhõm. Bấm thêm đường link nữa, cậu lọt vào blog của Kiara. Thật là một sự trùng hợp kì lạ. Gần giống như cậu, Kiara có sở thích đặc biệt về đồ họa, nhưng là làm phim. Duy chọn đoạn clip ngắn vừa được up lên hai ngày trước. Hình ảnh sắc nét. Màu sắc trong vắt. Tạo hình chuyển động của nhân vật khá xuất sắc, đặc biệt khi tác giả clip là một cô gái nhỏ. Vẫn là bài Lollipop được chọn làm nhạc nền. Hình ảnh cô gái chạy tung tăng trong rừng, tóc xõa tung. Đôi chân sinh động và nếp váy cuốn theo nhịp bước thật mềm mại. Một con chuồn chuồn xanh bay theo. Cô gái nhỏ ngả lưng nằm trên cỏ, ngược nhìn bầu trời qua vòm lá, lúc này là các đốm xanh lơ. Một cánh tay cô đưa lên cao. Thêm hai con chuồn chuồn nữa lượn quanh rồi đậu lên các ngón tay.

Tiếng nhạc bỗng mờ đi. Thay vào đó, âm thanh rừ rừ khác lạ. Những con chuồn chuồn kéo đến, mỗi lúc một đông thêm. Tất cả đều đậu lên tóc, mặt, tay, cổ rồi bám lan xuống các nếp váy, chân và cả mũi giày của cô gái. Thoạt tiên, đó là một cảnh tượng dễ thương và ngoạn mục. Nhưng, khi khắp người cô bé bị bám kín bởi lũ chuồn chuồn xanh, thì hình ảnh đã trở nên khủng khiếp và ghê rợn không thể chịu nổi. Lời bài hát lại nổi lên Bite me, I'm your... If you're hungry, please understand. This is the end... of the sweet sugar candyman. Tiếng nhạc vẫn không tắt đi, ngay cả khi nhân vật cô gái nhỏ lăn lộn đau đớn, gào thét thảm thương. Khung hình vẽ chuyển sang cận cảnh. Giữa những đôi cánh chuồn chuồn trong suốt rung lên chấp chới bám đầy khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt đen sẫm, tràn đầy sự kinh hoàng. Đôi mắt giống hệt của Ghi.

Duy đứng bật lên. Vẻ hoảng loạn in hằn trên cậu, rõ đến mức anh nhân viên sửa máy tính cũng chết sững. Chộp tờ phiếu hẹn ngày trở lại nhận máy, Duy lao thẳng ra ngoài. Cậu chạy như điên dọc vỉa hè. Cậu chạy mãi, chạy mãi. Bao lâu không rõ. Cho đến khi không thể chạy được nữa, phải dừng lại thở dốc lên, thì thứ duy nhất còn bám chặt trong đầu cậu là ý nghĩ về những con chuồn chuồn. Đó không phải là hình vẽ trang trí đơn thuần. Sự thật là nó đã được sử dụng như một biểu tượng bí mật.

NHỮNG ĐÔI MẮT LẠNH

Phan Hồn Nhiên
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Cô Độc Và Bị Tấn Công

Trong một tháng trở lại nay, một điều gì đó đang vây bủa cuộc sống của Ghi.

Một điều gì đó khắc khoải và căng thẳng. Đi học về, cô ôm cặp sách lên thẳng phòng riêng, đóng cửa, vặn thật to vài bản nhạc techno vui nhộn để ba mẹ không ngờ vực. Nhưng sự thật là cô không nghe gì cả. Đeo lên tai chiếc headphones, Ghi ngồi co chân bên mé giường, gác cằm lên đầu gối.

Hình ảnh của Duy choáng kín tâm trí. Đầy ắp. Cậu ấy và cô cùng nhau đến rạp xem phim. Cậu ấy ngồi trên hành lang ngoài cửa lớp, đọc mãi miết một tờ báo mới rồi nhìn lơ đãng đâu đó. Cậu ấy lên bảng giải bài tập hình học, đầy tự tin... Tuy nhiên, tựa như các đoạn phim chồng lên nhau, đầu óc Ghi sau đó sẽ bị xâm chiếm bởi những hình ảnh tối tăm khác, luồn ra từ các giấc ngủ đứt quãng.

Đôi khi cô gái nhỏ vẫn ngờ vực tự hỏi có phải mình từng trải qua cơn chấn động mạnh, làm tê liệt vùng vỏ não? Bởi chỉ có như thế, mới có chuyện mỗi khi chớp mắt, cô lại mất kẹt trong các cơn mơ siêu rành mạch. Các cơn mơ mạnh mẽ đến mức gây ra ảo giác lẫn lộn. Trong hết thảy các cơn ác mộng tồi tệ cam lạng, bao giờ nhân vật trung tâm cũng vẫn là Duy. Một cái xác nhợt nhạt với bàn tay phủ đầy bột đen, tuyệt vọng vươn lên giữa đầm lầy. Một hình nhân với nét mặt bị ăn mòn hoảng loạn rã lối, tìm đường thoát thân giữa sự bủa vây của những búi gai khô khốc khổng lồ. Hoặc có lần tồi tệ, là hình ảnh cái áo khoác của cậu ấy còn vương lại trong một phòng học hoang phế... Ra khỏi cơn mơ, Ghi vẫn không nguôi khóc.

Tuy vậy, có một lần, cậu ấy đã hiện ra trong một dáng vẻ gần giống đời thực nhất, của những ngày cũ: Một Duy luôn bình thản giấu mình, hướng về Ghi đôi mắt thân thuộc với ánh nhìn triu mến, vẫy gọi. Trong cô lúc ấy chỉ có ý nghĩ chạy đến với Duy mà thôi. Bàn chân trần của cô lướt trên đầu ngọn cỏ. Ngay cả trong cơn mơ, Ghi vẫn cảm thấy rõ rệt những hạt sương lạnh thấm vào gót chân, cả tiếng vỡ lạo rạo của hàng triệu hạt đất sẫm đỏ. Duy đã ở rất gần. Thế nhưng khi ngỡ chỉ vài sai tay nữa là họ chạm vào nhau thì cậu ấy bỗng lùi dần về phía sau. Cô dẫn bước, chạy nhanh hơn nữa, vươn cả hai cánh tay về phía trước. Đột nhiên, cô hẫng hụt. Cảm giác hai lá phổi bị tống sạch không khí ra ngoài, sắp sửa lộn trái như đôi găng tay. Hai chân chơi vơi của Ghi bị sức gió bẻ quặt qua hai bên. Cô đang rơi xuống vực. Gia tốc rơi tăng dần đều. Vẫn đứng lơ lửng trong khoảng không, Duy chỉ cúi nhìn theo vật thể rơi, đôi mắt đen sẫm đột nhiên biến đổi, vô cảm như hai viên bi thủy tinh. Hình ảnh cuối cùng mà Ghi bắt được là những cặp cánh trong suốt đang đập nhẹ nhàng liên hồi sau lưng cậu ấy, khiến cậu ấy có thể đứng trong không trung. Điều cuối cùng Ghi có thể làm trước khi tan tành dưới đáy vực sâu hoắm là cào cả mười đầu ngón tay lên cổ, xé rách nó, để tiếng kêu cứu vỡ bung ra...

Thức giấc vì tiếng thét của chính mình, thân thể cô gái nhỏ đau nhức, hết như vừa xảy ra một cú rơi thật. Cổ Ghi đầy các vết trầy xước. Cô nằm im, ngược lên trần nhà, tự hỏi bao giờ những cơn ác mộng mới chấm dứt? Nếu không chấm dứt, thì bằng cách nào cô có thể cắt lìa để thoát khỏi chúng? Chỉ có một giải pháp duy nhất là đặt dấu chấm ọ liên hệ với Duy. Ý nghĩ ấy hiện ra, nặng trĩu. Và điều ấy đồng nghĩa với việc cô bỏ mặc bạn thân, để cậu ấy biến hình, nhận lấy những hậu quả tàn khốc mà các giấc mơ đã báo trước. Buổi sáng trời mát lạnh mà mồ hôi ứ khắp người Ghi. Lưng cô ướt đầm như tắm.

Cuộc nói chuyện ngắn với Duy trên ghế xích đu trong sân chính là điểm quyết định chấm dứt mà rốt cuộc Ghi cũng thực hiện được. Sống trong môi trường truyền hình đầy cạnh tranh, tâm lý luôn sẵn sàng ứng phó với các

tình huống xấu nhất, dù còn ít tuổi, cô vẫn tự hiểu một điều, trong một vài việc, thái độ dứt khoát hết sức cần thiết. Dứt khoát để tinh thần được nhẹ nhõm, thoát ra khỏi chuỗi ám ảnh nặng nề. Dứt khoát để tập trung vào các mục tiêu tốt hơn. Dứt khoát bao giờ cũng gây tiếc nuối, thậm chí đau đớn ột hoặc cả hai bên liên quan. Nhưng, nếu không can đảm thực hiện, tức là đã tự hại chính mình. Một ai đó từng bảo, ngay cả trái tim cũng phải được rèn luyện. Thời điểm rèn luyện tốt nhất là khi đối diện các tình huống yếu đuối... Tuy nhiên, cái lúc Duy ra khỏi khu vườn nhỏ, không vào nhà ngay, Ghi đứng nép bên cổng, lặng lẽ nhìn theo. Cô không khóc nữa. Những lý lẽ vừa tranh cãi với người bạn thân yêu cũng tan biến. Mọi thứ diễn ra quá nhanh. Trong Ghi chỉ đọng lại cảm giác hụt hẫng, ngạc nhiên và cả xa lạ trước chính mình. Dáng vẻ lẫn các cử chỉ của Duy lúc đó in hằn trong mắt cô. Từ đôi vai hơi rũ xuống vì thất vọng. Đôi chân lê bước mệt mỏi. Cho đến cái hành động ném mạnh vật gì đó vào cột điện. Lúc bóng Duy đã khuất hẳn nơi góc ngã tư, Ghi chạy thật nhanh ra đường. Cái vật thể vừa tạo thành một đường bay vòng cung lấp lánh đã mất hút trong đám cỏ dại trong bãi đất rộng đang chờ xây cất.

Tốn khá nhiều thời gian, nhờ dải băng ướn phản chiếu ánh nắng như một đôi mắt thắm đầy sợ hãi sắp sửa mờ đục hẳn, Ghi mới tìm thấy gói giấy bóng kính bọc hai chiếc kẹo lollipop khuất trong cái hõm đất. Một nửa của nó chìm hẳn vào vũng nước ngập. Khi cô nhặt cây kẹo, lẫn vào đám cỏ, một con chuồn chuồn xanh to lớn khác thường, bay vụt lên. Ghi giật thót, lùi lại. Tựa mũi tên, con chuồn chuồn lao thẳng vào cổ Ghi, bám lấy, ngoạm một miếng bằng cả hai hàm răng nhớp nháp của loài sinh vật lưỡng cư. Cảm giác đau buốt, thót lên tận đỉnh đầu. Cô hét lên hoảng hốt. Ngay khi cô gái nhỏ vùng vẫy rối loạn thì con vật quý quái vẫn bám chặt vào làn da mỏng manh bằng những móng chân sắc nhọn. Trong cử động bất chợt, Ghi khuyu xuống, xoay hẳn người về hướng Mặt Trời. Ánh nắng chói gắt khiến những đôi gai sắc lẹm đang bầu chặt vào cổ Ghi như bị nung chảy. Con chuồn chuồn chấp chới bay lên, lướt ngang tầm mắt cô gái đau đớn. Một tích tắc rất ngắn, Ghi bỗng nhìn thấy hàng trăm gương mặt hoảng loạn

in bóng trong hàng trăm con mắt kếp của con vật ghê sợ. "Dạo này mình mới hèn nhát và yếu bóng vía làm sao. Chỉ là một con vật nhỏ mà cũng hoảng lên! Thật chả ra sao cả...". Ghi tự nhủ khi bước về nhà, bực bội với chính mình.

Một tuần sau đó, sinh nhật Duy. Cô bồn chồn nhìn điện thoại hàng trăm lần. Nhưng cô không cho phép mình gọi đi. Và cậu ấy cũng không hề gọi đến.

***

Ghi sốt nhẹ. Ba của cô hết sức lo lắng. Nhìn thẳng vào mắt con gái, ông hỏi đi hỏi lại cô cảm thấy kiệt sức không, có đủ khả năng vừa đảm nhận việc học lớp mười hai, vừa theo đủ các chương trình luyện thi đại học, vừa đi quay, lên hình cho cái reality show Ngôi sao pha lê hay không. Uống cạn viên sỏi bọt giảm sốt vừa tan trong cốc nước, Ghi nói nhanh, trấn an ba:

- Con mệt chút xíu thôi. Sáng mai thức dậy, sẽ khỏe ngay!

- Nếu cảm thấy sức khỏe mất cân bằng, thì đừng cố gắng. Đôi khi, biết buông bớt cũng là sự thông minh. Nếu tham lam con ôm quá nhiều thứ, chỉ cần phút sơ sẩy, một trong những việc của con bị hỏng hóc, thì chính công việc và cảm giác của con về sau còn tồi tệ hơn. Con hiểu ba nói, phải không?

- Con sẽ cùng lúc làm được tất cả những việc đó. Không tệ! - Ghi cụp mắt, lật vội quyển sách tiếng Anh, như muốn chấm dứt cuộc nói chuyện không mấy dễ chịu.

Vẫn giữ ánh nhìn nghiêm trang, ba cô hạ giọng:

- Đây Ghi, nói cho ba nghe xem. Dạo gần đây, con gặp chuyện khó khăn?

Bao giờ cũng vậy, khi mọi việc giữ nguyên vẻ bình ổn ở bề mặt, nghĩa là điều tồi tệ đang xảy ra. Ghi vẫn học giỏi, vẫn xuất hiện trên TV, chẳng có biểu hiện sa sút nào về hình ảnh. Nhưng Ghi hiểu rõ, bên trong đầu cô, mọi thứ đều đảo lộn. Thương tích. Lo âu. Lựa chọn. Nỗi khiếm đảm. Và nhất là sự trống trải không thể chia sẻ. Bằng trực giác sắc bén, ba cô đã lờ mờ nhận ra các biến đổi bất thường của đứa con duy nhất trong nhà. Giá như Ghi có thể nói ra sự thật để ba cô cho cô một lời khuyên nào đó. Nhưng, nếu cô không được tin cậy thì sao? Bao giờ người lớn cũng nhìn nhận vấn đề theo cách mà họ tin là họ đúng. Những gì hơi chút màu sắc bất thường, những gì vượt ngoài tầm phán đoán sẽ được quy kết là hoang tưởng hoặc điên rồ ngay. Vì thế, im lặng và tự giải quyết thì hơn. Ghi gắng mỉm cười:

- Chẳng có gì đâu, ba. Có thể con hơi thiếu ngủ. Con sẽ cố gắng làm bài tập nhanh. Nghe nhạc ít. Không đọc truyện tranh nữa. Đi ngủ sớm. Ba mẹ đừng lo lắng!

- Việc con ít vui có liên quan đến Duy không? Từ hồi hè tới giờ, ba ít thấy bạn con gọi điện thoại vào buổi tối! Hình như cũng ít ghé hơn!

- Bạn ấy bận lắm, ba ạ... - Ghi lảng tránh - Mà thôi, con không muốn cả hai mất thời gian không cần thiết. Hơn nữa, trong hợp đồng làm host cho Ngôi sao pha lê, có điều khoản yêu cầu con giữ hình tượng trong sáng. Con không muốn có lời dị nghị hay bức ảnh nào của ai đó không hiểu chuyện tung lên blog.

- Quyết định của con ba tôn trọng thôi. Nhưng ba không thích lắm lý do vì công việc mà lảng tránh bạn bè.

- Con không có lựa chọn nào khác! - Cô gái nhỏ quay mặt đi.

- Thôi được, không nói nữa! - Thoáng thất vọng, nhưng ba Ghi vẫn bình thản - Dù có việc gì, thì con cũng đừng quên, ba mẹ luôn là bạn thân của

con. Có thể giờ đây ba mẹ không còn hiểu con nhất. Nhưng luôn là những người thương yêu con nhất!

Những lời nói giản dị của ba khiến cô con gái nhò khựng lại, thấm thía xúc động. Ghi chột hiểu, dù có gì tằm tối nhất, thì bao giờ cô cũng có một nơi chốn an toàn nhất để tựa vào. Ghi nói khẽ:

- Con nhớ rồi, ba!

Cầm hộp thuốc và cốc nước ra đến cửa phòng, ba Ghi chột quay lại:

- Tuần sau, ba phải tham dự một hội thảo y tế ở Ai Cập. Mẹ cũng phải bay ra Hà Nội vì công việc của công ty. Chỉ còn mình con ở nhà. Khoảng hơn một tuần. Con có muốn qua bên nhà bác Hai ăn cơm và ngủ nhờ bên đó?

- Con có thể ở nhà một mình. Sẽ chẳng có gì tồi tệ như trong phim Home Alone đâu. Ba mẹ không tin con sao? - Gương mặt xinh xắn của cô gái nhỏ lại trở nên tươi tắn và đầy vững tin.

- Tốt! Ba cũng chỉ muốn nghe con nói như vậy! - Ba Ghi nheo mắt - Tối hôm đó, mẹ sẽ giao cho con một khoản tiền. Chị giúp việc đến vào buổi tối, giúp con dọn dẹp nhà cửa và nấu ăn. Các việc khác thì con phải độc lập. Ba sẽ thử coi cô tiểu thư nhà mình chăm sóc bản thân và tự quản lý cho tiêu ra sao.

- Nhưng cho đến hôm đó, con cần chút tiền đấy. Mà con chưa được lãnh cát-sê đâu. Ba cho con tạm ứng trước một khoản nhỏ, được không ba? - Ghi ghẹo đầu cười, nói liến láu.

***

Hiệu làm tóc không rộng mênh mông ba tầng lầu hay lấp đầy kính như các trung tâm tóc thời thượng. Tuy nhiên, nó được bài trí khá đặc biệt.

Những chiếc ghế thanh mảnh màu hồng dâu được ngăn cách với nhau bởi các ngăn kệ nhỏ sơn trắng, xếp kín hàng chục quyển tạp chí phong cách và thời trang dành cho teen girl. Trên tường, các túi vải đựng dụng cụ làm tóc cũng tạo hình những nhân vật xinh xắn từ phim hoạt họa. Lúc chờ đợi, khách hàng có thể online hoặc chơi game trên máy tính lắp đặt sẵn trong hiệu. Người tạo mẫu tóc, thợ làm móng và các nhân viên phục vụ khác đều mặc chemise màu trắng và đeo tạp-dề hồng, đi lại như mặc cử, nói cười với khách tựa những người bạn thân thiết từ lâu. Và điểm quan trọng hơn cả, tất cả các kiểu tóc lạ mắt nhất hay đáng yêu nhất của các ngôi sao teen pop đều được thực hiện ở địa chỉ này. Chẳng có gì khó hiểu, khi hiệu làm tóc luôn là điểm đến đông đúc của các cô gái vào sáng chủ nhật.

Ghi bước vào, hàng chục đôi mắt quay lại phía cô, cười thì thào. Không phải vì họ nhận ra Ghi, MC truyền hình nổi tiếng, mà bởi bộ trang phục áo vải suôn và quần lửng khá đơn giản của cô không giống bất kì ai bước vào nơi này. Tuy nhiên, stylist chính của hiệu tóc - một người có bộ khung xương và các chi tiết cơ thể đàn ông cùng mái tóc ép mượt và gương mặt trang điểm theo kiểu của một phụ nữ xinh đẹp - không đời nào nhầm lẫn khách hàng ruột. Ông nhận ra MC nổi tiếng ngay khi Ghi vừa đẩy cửa. Cô cũng cười tươi, vui thật sự. Từ hồi tiệm cắt tóc còn là một tiệm xập xệ, Ghi đã đến cắt. Giống như giữa hiệu tóc và cô gái trẻ có sự tương đồng đặc biệt. Cả hai cùng lớn lên, cùng tạo dựng tên tuổi trong giới teen. Chẳng bao giờ Ghi tỏ ra tò mò hay tỏ ra kì thị với thể hiện giới tính khá đặc biệt của stylist. Mỗi người có một cách thể hiện bản thân. Cuộc sống nhờ vậy mới hấp dẫn. Ghi luôn nghĩ như thế. Và stylist cũng quý Ghi hơn cả mức đặc biệt. Vồn vã ra đón, chỉ cần một cú liếc mắt thật nhanh khuôn đầu cô khách, ông ta đoán trước ý định của cô gái nhỏ:

- Chiều nay đi thu hình hả? Cưng muốn chị làm kiểu tóc xinh xinh ha? Xoăn nhẹ và rủ xuống hai bên tai, trước trán bấm thẳng, kiểu đầu Bob đang thịnh. Trông cưng sẽ giống hệt một cô công chúa nhỏ đáng yêu!

- Không, em không thích hình tượng công chúa hay búp bê nữa đâu! - Ghi nhăn trán - Quá nhiều cô gái làm tóc và ăn mặc như thế. Em cảm thấy nhàm chán...

- Uh huh! Hiếu! Chị hiếu! - Mái tóc ép gật lia lịa. Đôi môi to son đỏ thắm cười rạng rỡ - Ngôi sao tạo ra phong cách, buộc cả thế giới nhìn mình và bắt chước mình. Chứ họ không chạy theo đuôi, không sao chép của ai! - Ui, em không phải ngôi sao! - Ghi bật cười trước nhận xét ngầm ý tăng bốc thái quá - Em chỉ là người dẫn chương trình tìm kiếm ngôi sao thôi mà!

- Haizzz! Đừng có khiêm tốn quá chứ. Ai mà không biết cưng là một celeb đáng yêu nhất. Nào, nói đi, ý tưởng của cưng là gì, hoặc cưng có mang theo mẫu không? Đưa chị coi, chị sẽ làm được cho cưng liền hà!

- Show của em đã xong giai đoạn một. Chiều nay bắt đầu làm phóng sự ghi hình không gian sống của các thí sinh lọt vào vòng trong. Em muốn có một hình tượng khác, tươi tắn và thoải mái hơn. Còn tùy chị xử lý. Chắc chắn chị giỏi hơn em ở lĩnh vực này!

Mắt nhà tạo mẫu tóc sáng lên. Ông dẫn Ghi vào khu vực trong cùng.

Ở hành lang hẹp, bỗng cả hai bị ép sát vào tường. Một vị khách vội vã rảo bước, len nhanh vào khu vực bên trong. Ghi ngờ ngợ từng gặp nhân vật này ở đâu nhưng không thể nhớ ra. Khi họ đến gian phòng dành riêng cho khách VIP, chiếc ghế trung tâm đã bị chiếm. Trong bộ váy tím thẫm xếp pli tỏa ra sang trọng trên mặt ghế, vị khách đang vươn cổ, chăm chú ngắm nhìn từng đường nét gương mặt phản chiếu trong tấm kính. Phải thừa nhận cô bé còn hơn cả xinh đẹp. Khuôn mặt dài và hẹp trắng muốt. Hàng lông mi dày rợp viền quanh đôi mắt to. Ghi tự nhủ, ấn tượng trong trẻo là bởi cô ta có màu mắt xám tro lạ lẫm. Nếu nhìn lâu, cảm giác ban đầu sẽ bị thay đổi.

Ngoảnh nhìn stylist và Ghi vừa vào, vị khách váy tím cao giọng như ra lệnh:

- Ông làm tóc cho tôi trước, liền bây giờ được không? Tôi có việc gấp lắm đó!

Về mặt stylist thoáng khó chịu. Tất cả những vị khách biết ý đều gọi ông ta là chị. Nhưng, một khi khách đã bước chân vào khu vực này, tức là đồng ý trả tiền nhiều hơn bên ngoài, thì họ sẽ được stylist giỏi nhất của hiệu tận tay làm tóc, được hưởng các dịch vụ tốt nhất, thì đồng thời cũng nhận được một thái độ mềm mỏng dễ chịu. Hiểu tình thế khó xử của stylist, Ghi nói ngay:

- Chị cứ làm cho cô ấy trước đi, em chờ cũng được!

Sau một hồi ngần ngừ xem lướt hình ảnh trên màn hình máy tính, cô khách lựa chọn kiểu tóc xù bông và nhuộm màu bạch kim, theo bộ ảnh mới nhất của Christina Aguilera. Như vậy sẽ phải nối thêm tóc. Sau đó cắt uốn lại, rồi mới xịt keo nhuộm giả. Cô khách nhăn mặt khó chịu. Stylist thân nhiên lùa tay vào mái tóc mỏng loăn xoăn: "Tóc thật của cô thật tệ. Chỉ còn cách nối thêm tóc giả mà thôi!". Cô khách đành gật đầu nghe theo tư vấn, nhưng vẫn không đổi thái độ: "Vậy cứ làm thế đi. Đừng quên, tôi muốn có một mái tóc nổi bật nhất, chưa từng có ở đây!".

Một người thợ nối tóc được gọi vào, mang theo những lọn tóc kết loại đắt tiền nhất, làm từ tóc thật. Trong khi đó, stylist quay sang Ghi, bắt đầu chú tâm vào mái tóc của cô. Phó mặc cho stylist thân quen, Ghi mở quyển tập mang theo, chăm chú học bài cho tuần sau. Cô không hề biết, qua tấm gương soi, vị khách váy tím đăm đăm quan sát có bằng đôi mắt xám tro. Rõ ràng, cô ta biết Ghi là ai.

"Xong!". Sau hơn hai tiếng cắt, uốn rồi lại tỉa và sấy, stylist tháo tấm khăn khoát quanh cổ Ghi, nói to, xoa tay hài lòng. Ghi nhìn lên, bàng

hoàng. Một người hoàn toàn khác đang nhìn ra từ tấm gương. Kiểu tóc thay đổi diện mạo bề ngoài ghê gớm. Mái tóc tằm ngắn gọn sóng để lộ vầng trán rảnh rỗi thông minh. Từ một hình ảnh trong sáng nhẹ nhàng quen thuộc, giờ đây Ghi đã biến thành một cô gái mạnh mẽ, đầy cá tính. Chỉ cần make up và thay trang phục, ấn tượng đặc biệt sẽ còn tăng gấp đôi.

Dùng máy thổi sạch vụn tóc trên áo Ghi, stylist chột ngạc nhiên: "Cô cứng bị sao vậy nè?". Cô giật mình, nghiêng đầu. Bên mé cổ bên trái, vết cắn của con chuồn chuồn từ hai tuần trước tự dưng đen sạm. Bao quanh nó là vòng tròn bầm tím to bằng đồng xu. Cô chết sững: "Em bị côn trùng cắn!". "Nếu lên hình, cái vết này sẽ làm cứng trông kinh khủng lắm đó! - Stylist nhận xét - Phủ phấn che cũng được, nhưng có thể làm nhiễm trùng. Chị có cách này giúp cứng hay lắm!". Trong chớp mắt, stylist cắt miếng băng cá nhân vừa bằng vết bầm, dán lên. Rồi ông dùng một hình xăm giả, vẽ những quả chuông, phủ lên khoảng da có miếng băng màu da người. Trong gương, cô gái váy tím vẫn chòng chọc quan sát tất cả những gì đang diễn ra trước mắt.

Thanh toán hóa đơn và gửi thêm tiền tặng stylist, Ghi ôm tập học vội vã về nhà. Ra đến ngoài, vắng tới tai Ghi những tiếng ồn ào từ khu vực VIP. Nhưng cô không thể quay vào xem chuyện gì xảy ra. Ba mẹ đi công tác, nhà không thể bỏ trống không có người trông. Sau tiếng ồn ào, còn vang lên một tiếng hét âm vang, đầy ghê khiếp của stylist. Lúc người thợ nối tóc hoàn thành xong phần việc của mình, stylist quay sang tỉa tóc cho vị khách váy tím. Ông ta không thể tin vào mắt mình. Tất cả các mối nối trên đầu cô ta đã biến mất. Những lọn tóc nối đã biến thành tóc thật. Dày và rậm. Mát lạnh, thở phập phồng giữa các ngón tay. "Chuyện gì vậy?" - Stylist hét to. Làn da trên mặt ông biến sắc, lớp phấn son đậm đặc cũng không thể che đậy. Vị khách cứ thản nhiên: "Đừng hỏi gì hết, cứ làm tiếp đi!". Sự sững sốt ngạc nhiên của stylist bỗng biến thành thái độ giận dữ pha lẫn cương quyết. Gạt đổ cái bàn có bánh xe xếp đồ nghề, ông ta vẫn thét lên the thé: "Không, tôi phải biết chuyện kì quái gì đây, làm tóc sau!". Nhanh như chớp, vị

khách đứng trước mặt stylist. Cánh tay cô ta vươn dài, những ngón tay cầm phập, bấu chặt vào cổ người đối diện. Bằng một sức mạnh ma quái, cô ta nhắc bổng thân hình to lớn của nhà tạo mẫu tóc lên cao, nện mạnh ông vào tường. Stylist hoàn toàn tê liệt, đổ khụy xuống. Năm phút sau, tỉnh lại, ông ta đi như trôi về phía cô khách. Mọi đồ đạc trong khu vực VIP gọn gàng như chưa từng có gì xảy ra. Vị khách váy tím vẫn ngồi thẳng lưng trên chiếc ghế da màu hồng dâu, chờ làm tóc...

Hết thấy những diễn biến đó Ghi không hề hay biết.

***

Ghi xem lại lịch làm việc. Buổi ghi hình phóng sự phát kèm trong show Ngôi sao pha lê, bắt đầu lúc sáu giờ chiều, ở một tiệm kẹo mang cái tên là lạ - Chuồn chuồn xanh. Cảm giác rùng mình thoáng qua. Chỉ là trùng hợp thôi, không sao. Ghi tự nhủ. Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi. Để hợp với kiểu tóc mới, cô chọn chiếc áo vải chiffon mềm rũ, cổ vuông, quần jeans ôm lưng cao kiểu mới nhất và đôi giày escapin cùng màu đỏ sẫm của áo. Cái vết xăm giả nhìn khá xinh, nhưng có thể ông đạo diễn khó tính người Úc sẽ bực bội. Ghi lấy chiếc khăn tay nhỏ, gấp chung với dải ruban tháo ra từ gói kẹo, buộc nhẹ quanh cổ. Một điểm nhấn xinh xắn và bắt mắt.

Xe hơi của đoàn phim đến đón Ghi. Cô tranh thủ đọc lại kịch bản. Nhân vật chính tên Kiên An, nick thường gọi là Kiara. Chú ý chi tiết sẽ có phỏng vấn bạn trai của cô ta, Ghi hí hoáy viết sẵn một vài câu hỏi khéo léo và tế nhị.

Tiệm kẹo gần nhà Ghi. Hôm nay nó tạm thời đóng cửa, để quay phóng sự. Khi nhân vật chính bước xuống từ cầu thang, Ghi im sững. Chính là người đã cùng làm tóc trong khu vực VIP ban sáng. Đúng, cô ta từng là thí sinh tham gia vòng loại. Nhưng lúc đó, Ghi đã không chú ý. Mái tóc xù bông, trắng xóa, bao quanh gương mặt Kiara như một vòng hào quang. Cô ta mặc váy đỏ, giống hệt màu áo Ghi. Art director của chương trình đề nghị

nhân vật chính thay áo. Kiara nũng nịu, mắt trong veo: "Không chịu đâu. Tóc em sẽ rối tung lên, xấu xí lắm!".

Không để cả nhóm mất thời gian, Ghi đứng lên, xách bọc trang phục mang theo dự phòng: "Em sẽ thay áo!".

Kiara dẫn Ghi qua restroom. Bước vào luôn vào bên trong, cô ta chộp lấy hai đầu khăn buộc hờ trên cổ MC, siết mạnh. Bị tấn công đột ngột, Ghi tê dại, ngạt thở. Kiara thì thào: "Hãy biết rõ vị trí của mi ở đâu!".

Hơn năm phút, Ghi mới tỉnh lại. Cô loạng choạng thay áo, chùi vết phẫn mắt bị nhòe rồi bước ra ngoài. Thật nhí nhảnh và dễ thương, Kiara đang nói về các loại kẹo, về ý tưởng kinh doanh độc đáo của mình. Theo đúng kịch bản, Ghi bước đến, mỉm cười lên tiếng: "Ai là người thân thiết nhất, luôn ở bên bạn mỗi khi khó khăn?". Vẫn giữ nguyên nụ cười trong veo, Kiara khoát tay: "Anh ấy đến rồi kìa!". Ống kính quay hẳn về phía lối đi. Các chuyên viên ánh sáng chuyển hướng đèn chiếu. Ghi cũng ngoảnh lại nhìn. Duy hiện ra ở khung cửa kính. Cậu ấy bước đi thong thả trong luồng sáng chói mắt.

NHỮNG ĐÔI MẮT LẠNH

Phan Hồn Nhiên
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Mật Lệnh

Từ các nếp gấp của tấm drap bọc giường văng ra những tiếng rảng rắc thoảng nhẹ. Đêm cuối năm khá lạnh. Dường như các lớp vải đã biến thành một mặt băng mỏng. Chỉ cần Duy trở mình, lớp băng sẽ tức khắc vỡ vụn, khiến cậu chìm thẳng xuống lòng hồ tối đen như cái đêm cắm trại ở bìa rừng suýt chết đuối giữa làn nước buốt giá. Hai tay bắt chéo trên bụng, chân xuôi thẳng, Duy thở nhẹ. Cậu đã giữ nguyên tư thế xác ướp ấy bao lâu không rõ. Hương thẳng lên trần nhà, đôi mắt cậu mở căng, biến thành hai cái hốc ngập đầy thứ bóng tối lỏng và đặc sánh. Trong không gian tĩnh mịch, hết thảy mọi tiếng động, dù nhỏ nhất, đều được khuếch âm trong thứ chất lỏng đen sẫm của đêm, trở nên không thể chịu nổi với đôi tai thính nhạy. Từ tiếng nghiêng gổ bất tận của một con mọt thức trắng cuối chân giường. Tiếng một chiếc lá đọng trấu nước sau cơn mưa vừa ngớt, thỉnh thoảng rung bần bật, đập vào mặt kính cửa sổ. Tiếng cánh cửa gỗ từ hành lang vào phòng cậu không cài chốt, đôi khi kéo kẹt đu đưa. Cả tiếng tút lên đôi khi của màn hình máy tính lúc tối cậu quên tắt, vẫn còn ở chế độ chờ...

Nhưng, Duy chờ đợi một âm thanh hoàn toàn khác. Chắc chắn nó sẽ đến. Một tháng một lần, vào ngày thứ sáu của tuần cuối cùng. Nó sẽ đến, ngay sau khi chiếc đồng hồ từ tầng nhà dưới điểm chuông xa xăm báo vào đúng nửa đêm. Khi ấy, chốt cửa kính nhè nhẹ nhấc lên. Cánh cửa mở ra như được điều khiển tự động. Rồi sứ giả địa ngục, với hình dáng biến đổi mỗi lần mỗi khác, sẽ cúi xuống bên cạnh thành giường, thở vào mặt Duy hơi thở ẩm mốc, gọi cậu dậy. Họ sẽ có cuộc nói chuyện ngắn gọn, bắt đầu từ một vài khó khăn mà Duy đang gặp phải ở trường học và trong cuộc sống. Lời hứa - luôn thành sự thật, trong thời hạn nhanh nhất và hiệu quả nhất - giúp giải quyết những vấn đề rắc rối sẽ được vị sứ giả khẳng định với Duy.

Rồi sau đó, cậu sẽ lắng nghe những điều cần thực hiện trong thời gian sắp tới. Dù là lý do này hay lý do khác, thì cuối cùng, vẫn là yêu cầu tìm ra những con người có nguồn máu trong sạch và mạnh khỏe, chưa từng trải qua bệnh tật nặng nề hay các cuộc phẫu thuật. Duy chép những cái tên cậu dò la được thành một danh sách, báo lại cho sứ giả. Cũng có khi cậu nhầm lẫn trong lựa chọn. Sau đó, cậu sẽ phải chuộc lỗi bằng cách tìm ra những con mồi trẻ trung hơn. Nếu không muốn bị lấy lại hộp phấn đen.

Số nạn nhân của Duy đã hơn con số mười ba. Đủ mọi thành phần. Không ai trong số đó có thể ngờ tai họa giáng xuống đầu họ. Họ không thể biết nguyên do. Và ghê sợ nhất, họ không thể đoán được, ai là chủ mưu. Tất cả được đổ cho sự tình cờ.

Hơn một lần, Duy hỏi vì có gì vị sứ giả nhất thiết phải tìm ra những con mồi như thế. Cậu trả lời chỉ là nụ cười bí hiểm, hoặc có khi là tia nhìn lạnh lẽo. Tuy nhiên, lần gặp gần đây nhất vào tháng trước, trong tâm trạng dễ chịu, sứ giả đã buột miệng: "Mi có hiểu để làm ột người đã chết từ hàng ngàn năm trước sống lại là như thế nào không? Ngay cả cái thời đại đầy rẫy các máy móc kỹ thuật, việc đó cũng gần như là bất khả, đúng không. Thế mà ở vương quốc bóng đêm, công đoạn ấy sắp hoàn thành...". Duy nín lặng. Cậu hiểu, sứ giả không tuôn ra những lời ba hoa. Những chi tiết về Tutankhamun và lăng mộ vị Pharaoh trẻ tuổi thuộc vương triều thứ 18 với cậu không còn xa lạ. Ngay cả cái chết kì bí của ông ta ở tuổi mười chín Duy cũng đã tìm được lời giải khả dĩ. Khi cậu đưa câu hỏi về cái chết bí ẩn này lên forum của những người quan tâm đến thế giới cổ đại và những điều huyền bí, Christian Weyer - một người Anh theo đuổi các nghiên cứu mật ngữ vì tin rằng đó là con đường duy nhất tìm ra chìa khóa cho các pháp thuật cổ đại - đã chia sẻ phát hiện đặc biệt cho Duy. Đổi lại, cậu chấp nhận tiết lộ cho riêng ông ta một số trải nghiệm mà cậu chỉ muốn giữ kín cho riêng mình khi sử dụng phấn bột đen. Sau vài e-mail trao đổi riêng, Christian cho Duy biết, cái chết của Tutankhamun không phải do bệnh tật, tai họa hay bị ám sát như nhìn nhận của các nhà khoa học chính thống.

Thực chất, nó là một lựa chọn. Lựa chọn liên quan tới một lời nguyện lớn lao được ghi bằng mật ngữ. Về quyền lực thống trị và một cuộc tái sinh đã được định trước. Bí mật truyền đời được giấu kín, chỉ một vài hậu duệ được chọn lựa của vương triều Ai Cập nắm giữ. Đó chính là nguyên nhân vì sao những kẻ kế vị hoặc mang dòng máu Pharaoh luôn tìm mọi cách xóa nhòa dấu tích, đánh lạc hướng, đưa ra các thông điệp giả để giải thích sai lạc dấu vết trên hầm mộ về vị Pharaoh trẻ tuổi đã lựa chọn sự hy sinh thần bí. Giờ đây, thời điểm Tutankhamun quay trở lại thế giới đã đến. Để tạo dựng nên một đội ngũ mới cho ông ta, các sứ giả đặc lực túa đi khắp góc ngách trên trái đất, tìm kiếm những người trẻ trung, thử thách họ, rồi lựa chọn đưa họ gia nhập đội quân địa ngục...

***

Tiếng chuông đồng hồ báo nửa đêm đã vang lên vài phút trước. Cửa sổ vẫn im lìm. Đôi khi, một vệt đen phớt nhanh qua mặt kính đốm ướm. Nhưng chỉ là nhánh cây thấp chuyển động trong gió hoặc một con dơi nào đó chao cánh bay đi kiếm ăn. Những ý nghĩ trong đầu Duy bước đi chậm rãi. Về Ghi. Về sự choáng váng rồi nhanh chóng biến thành thái độ xa lánh của cô ấy khi nhận ra cậu đã có một người bạn gái mới. Ý nghĩ về chính mình. Về nhận thức sai lầm mà không sao tránh được, mỗi ngày một dần vào sâu hơn...

Duy vẫn nằm im ở tư thế của xác ướp. Đột nhiên, lưng cậu nhói lên. Cảm giác đau nhẹ thoạt đầu phát ra từ một điểm giữa sống lưng rồi tăng dần cấp độ. Hệt như bên trong cậu, có một mũi khoan nhọn hoắt đang hoạt động, phá hủy vùng thượng vị. Cậu chờ đợi, tự nhủ cơn đau sẽ trôi qua. Thế nhưng, nó không trôi qua. Cái điểm nhói buốt bắt đầu lan ra rộng hơn. Cảm giác đau đớn giống như một con mắt thứ ba, tách ra khỏi cậu. Nó khiến Duy như nhìn thấy rất rõ những gì đang xảy ra ở bên dưới lưng mình, như quan sát một kẻ khác. Cái điểm đau đầu tiên chính là một lỗ thủng, do mũi khoan tạo ra, lúc này hiện nguyên hình là một chiếc rế bao phủ bởi một lớp

chất nhầy ướt của ốc sên vươn ra. Xuất phát từ giữa hai lá phổi, cái rễ xuyên qua da, mỗi lúc một vươn dài hơn, sắp sửa len qua lớp vải giường. Không những thế, xung quanh chiếc rễ còn tỏa ra những chùm rễ nhỏ hơn, đang chen chúc nhau, tìm cách len qua làn da bên dưới lưng Duy càng nhanh càng tốt. Cậu không thể đung cựa gì nữa. Cả thân thể cậu dính chặt vào lớp vải giường. Tấm lưng cậu vỡ vụn bởi sự sinh sôi nhanh chóng ghê khiếp của hàng ngàn chiếc rễ cây trong suốt, nhỏ li ti. Con mắt đau đớn bám chặt vào khoảng lưng trắng bệch với những đường nứt vỡ xanh tái. Một cách thần nhiên, chiếc rễ chính cùng hàng ngàn chiếc rễ nhỏ nhầy ướt nối nhau xuyên thủng tiếp lớp vải, xuyên qua tấm nệm, buông thông xuống sàn. Bỗng dưng, sự trong suốt của những chiếc rễ đổi màu. Nó hồng lên, rồi nhanh chóng chuyển thành màu đỏ. Một mạng lưới hút và truyền máu trực tiếp, từ Duy sang một vật thể khác dưới gầm giường. Điều đó là sự thật bởi cái vật thể tiếp nhận máu từ Duy không còn trong suốt nữa. Máu của cậu làm nó chậm chạp hiện hình. Con mắt thứ ba mở to căng, kinh hoàng. Vật thể đó chính là cậu. Như vừa chui ra từ khoang miệng một con ốc sên. Ướt nhẹp. Nhầy nhụa. Với các múi cơ phập phồng, còn chưa được bao phủ bởi lớp da hoàn chỉnh. Duy chột hiếu. Cậu đang mất đi. Mất đi chính thể xác cậu, linh hồn cậu, theo đúng nghĩa đen. Để tạo ra một vật thể sao chép khác. Giống hệt. Nhưng vĩnh viễn không phải là cậu nữa.

Bằng tất cả bình sinh, Duy giật mạnh hai cánh tay bắt chéo trên bụng. Chống khuỷu tay xuống mặt nệm, cậu gắng sức ngồi bật lên. Tiếng đứt lứt phứt của những cái rễ bị kéo căng hết cỡ vang lên rõ mồn một, tựa các sợi dây đàn. Nhưng cậu không còn biết gì khác ngoài việc phải đứt lìa tức khắc khỏi vật thể ẩn nấp dưới gầm giường kia. Duy trở người, lẳng mạnh thân hình, rơi tự do từ mặt giường xuống sàn gạch. Tấm nệm - vẫn bám theo lưng cậu bởi những cái rễ - lật úp xuống theo. Duy nằm sấp. Phổi cậu bị đè ngạt. Hệt như cả một ngọn núi lớn đổ ập, chôn vùi thân thể Duy.

Duy nằm im như thế bao lâu không rõ. Cảm giác đau đớn trên lưng tăng lên ghê khiếp, khiến ý định gượng dậy mờ đi rồi mất hẳn. Những muốn

rống lên theo cách một con thú hoang đã bị trúng thương, nhưng tiếng kêu của Duy tắc lại trong cuống họng. Xương và các khối cơ mất máu, tựa bị sấy khô, như muốn tan ra thành tro bụi. Mình sắp chết rồi... Ý nghĩ lơ mờ lướt qua. Hơi thở dần dần rời bỏ Duy. Bất chợt, ngoài cửa sổ, một vết rạch sáng chói lóe lên. Mọi cảnh vật ngoài kia trong chớp nhoáng hiện ra với tất cả những đường nét sắc bén. Từ nhánh lá xòa gần kính cửa. Các nóc nhà bên kia đường với những cột ăng-ten. Các cụm mây sáng trắng đang trôi về chân trời phía Tây. Và có một bóng chim bay vút qua, như lao thẳng về phía ánh sáng của tia chớp. Bỗng nhiên, Duy nghĩ cậu chính là bóng chim ấy. Lao đi. Thoát ra khỏi cái cảm giác chết chóc đen tối này...

Hóa thân thành con ốc sên kiệt sức, Duy trườn trên mặt sàn. Chậm. Mệt nhoài. Trườn về phía cổng thông ra hành lang. Có chút gì đó như may mắn khi một cơn gió làm cánh cửa bỗng mở rộng. Cậu nghe tiếng tim thoi thóp trong lồng ngực. Cậu nghe tiếng thở dốc lên của chính mình. Nhưng cậu không cho phép mình bỏ cuộc. Đầu ngón tay chạm vào mí ô gạch sát ngoài cùng căn phòng, Duy nhoài mạnh. Tầm nệm cồng kềnh trên lưng mắc kẹt lại bởi khung cửa. Cậu bò tiếp, thoát hẳn ra hành lang cuối dãy tầng hai. Dù đã thoát khỏi sức nặng đè bẹp, Duy vẫn nằm im. Bụng cậu ướt mồ hôi. Cảm giác lạnh từ sàn nhà thấm ngược vào bụng. Có tiếng động bên phòng ba mẹ phía đầu kia hành lang. Có lẽ ba cậu vừa tỉnh dậy. Duy gắng đứng lên. Cậu lảo đảo đi về phía phòng tắm lớn ngay gần cầu thang.

Duy đoán đúng. Ba cậu mở cửa, nhìn ra. Ông hơi giật mình: "Duy đây hả?". "Dạ. Con nè ba. Con muốn lấy cái khăn trong phòng tắm!" - Tay Duy vịn chặt tay nắm cửa. Giọng nói yếu ớt của cậu khiến ba cậu nghĩ chệch sang hướng khác. Ông bật cười, kiểu thông cảm và hiểu biết giữa đàn ông với nhau: "Ừ, nhanh lên, coi chừng cảm lạnh nhé!". Sự im lìm lại bao phủ căn nhà. Duy bước vào phòng tắm, bật đèn sáng và cài lại cửa. Cậu muốn nhìn tận mắt lưng mình trong gương soi. Cậu ngoảnh người lại. Khoảnh lưng nguyên vẹn. Lốp da bằng phẳng. Không một vết nứt hay lỗ thủng nào. Chỉ có điều, nó trắng đến mức ngả sang độ trong suốt. Và trên cái nền trắng

kỳ dị ấy, chẳng chịt những mạch máu tái xanh, nhỏ hơn sợi chỉ. Duy hoàn toàn tê liệt. Cậu từng vẽ bằng máy tính một khuôn mặt của sứ giả với làn da nổi gân máu xanh. Và giờ đây, làn da đó đang hiện diện trên chính con người cậu, thân thể cậu.

***

Duy là một trong vài học sinh vào trường sớm nhất. Khoảng sân rộng không một bóng người. Trên các tầng lầu, những ô gạch chéo cổ xưa tạo cảm giác dầy hành lang sâu hun hút. Bắt đầu chuỗi ngày lạnh trong năm. Không khí trở nên dễ thở hơn, nhất là lúc ban mai. Những tia nắng trong veo mềm dịu nhuộm cảnh vật trong làn ánh sáng xanh vert mờ nhạt. Trong một ngày như thế, dường như mọi thứ đều chậm lại. Duy ử một tay vào túi áo khoác. Bỗng nhiên, Duy nhận ra đã lâu lắm rồi, cậu không chú ý đến cảnh vật và sự thay đổi của xung quanh. Cậu chỉ nhớ đến các rắc rối của riêng mình, thậm chí tập trung hơn nữa, một số vấn đề phát sinh từ hộp phần ma thuật...

Bước thong thả, Duy đi hết cầu thang lên dãy lớp 12, tầng trên cùng của khối nhà. Giám thị vừa đi qua mở cửa các phòng học. Chếch cuối dãy hành lang, trên một nhánh cây sao vươn cao lên nền trời xanh thẫm, có một vật thể nào đó đang chuyển động. Duy nhìn chăm chú. Một con chim khá lớn màu tro xám đang chuyển động theo chiều ngang trên nhánh cây bằng đôi chân mảnh khảnh. Đáng vẻ nó thật ử rũ. Có lẽ nó bị ốm, hoặc đi lạc khỏi bầy, Duy nghĩ. Bất thành linh, giống như bị tuột chân, con vật buồn bã ấy rơi xuống khoảnh sân. Thoạt đầu, nó chúc về phía dưới. Sau đó, lực cản thốc lên từ bên dưới cùng sức gió khiến con chim xoay tròn như một nắm lông xác xơ, thảm hại. Con vật hoàn toàn mê mụ trong tai họa đột ngột. Thế nhưng, khi còn cách mặt đất chừng một mét, bỗng dừng nó choàng tỉnh. Vỗ nhẹ đôi cánh xò rộng tựa hai mái chèo, con chim bay bỗng lên. Trong chớp mắt, nó đã quay trở về chỗ nhánh cây cũ. Và một lần nữa, nó lại bắt đầu thả mình vào không trung. Đứng im nhìn chuỗi hành động khác thường

của con chim, Duy chợt hiểu, đó là một trò chơi. Hay chính xác hơn, một bài tập luyện sinh tồn. Khi gần rơi xuống tận cùng vực thẳm, mọi sinh linh đều tìm cách tự giải cứu. Có thể sống. Cũng có thể chết. Nhưng chỉ có chính họ mới đủ quyền năng lôi mình thoát khỏi miệng tử thần mà thôi.

Cánh cửa lá sách lớp 12A1 đung đưa nhẹ nhẹ. Duy bước vào, thoáng giật mình. Có một người đến sớm hơn cậu. Hoàng, nạn nhân đầu tiên của hộp phấn đen. Cậu ta ngồi im, mặt hướng về cửa sổ. Một bầy chuồn chuồn dày đặc bay lượn trong không trung, tạo nên một cảnh tượng kỳ dị. Nhưng kỳ dị hơn cả là Hoàng. Cậu ta giờ đây giống như một con gấu. Lừ đừ. Trống rỗng. Thậm chí, ngay cả khi nghe tiếng nắp bàn Duy va đập, cậu ta cũng không buồn ngoảnh lại. Kể từ sau tai nạn giao thông, ở Hoàng xảy ra một số thay đổi. Sự tinh quái và ngang ngạnh nhường chỗ cho sự im lìm. Cậu ta gầy hẳn đi. Từ một người có vóc dáng phịch phịch và hồng hào nhất lớp, cậu ta trở nên xanh xao, lừ đừ. Sức học của cậu ta xuống dần. Một lần trong giờ thể dục, Duy đứng kế bên Hoàng. Khi cả hai cùng chạy song song bên nhau, vẻ sợ hãi và hoang mang nào đó lẩn khuất dưới đáy mắt cậu ta. Rõ ràng là nó hiện ra lúc Duy ở gần bên. Có lẽ ngay chính Hoàng cũng không ý thức được điều đó. Duy bước tới dãy bàn Hoàng đang ngồi. Nhìn nghiêng, gương mặt với đôi má nhô cao của tên bạn vờn về trước, như đang sưởi nắng. Thế nhưng khi cậu ta ngoảnh sang, Duy giật thót, lùi lại. Một bên mặt không có nắng chiếu với lớp da thịt giống như bị tiêu hủy hoặc nhìn qua máy chụp X-quang, để lộ khoảng xương hàm, bộ răng và hốc xương trán. - Có chuyện gì mà bữa nay cậu tới lớp sớm thế? - Hoàng bỗng lên tiếng.

Duy định thần. Cậu nhìn tên bạn một lần nữa. Không, gương mặt Hoàng vẫn bình thường, nguyên vẹn. Chỉ là ảo giác thôi. Cậu thở ra nhẹ nhẹ:

- À...ừm... Tại xe bus sáng nay tở đi chạy nhanh hơn bình thường đấy. Nhưng bữa nào cậu cũng lên lớp sớm vậy sao?

- Ừ, chẳng biết sao nữa, tớ bị mất ngủ ghê lắm, Duy. Hồi bị tai nạn xong, tớ còn ngủ được năm, sáu tiếng mỗi ngày. Rồi giấc ngủ cứ ngắn dần. Có đêm, tớ chỉ chợp mắt được hai tiếng là kịch.

- Cậu đi bác sĩ chưa? - Duy run sợ.

- Rồi. Bác sĩ yêu cầu tớ không chơi game online, không thức khuya coi phim nữa. Tớ làm theo hết. Nhưng tất cả đều vô dụng. Tớ lên net, tìm đọc đủ thứ về hiện tượng ảo giác, rồi các miêu tả về triệu chứng của bệnh tâm thần. Nhưng không có gì giống như tớ vẫn hay thấy, mỗi khi tớ vừa nhắm mắt...

- Cậu thấy gì? - Mặt Duy nhợt nhạt.

- Cậu thề sẽ không tám lại linh tinh những gì tớ nói với lũ trong lớp chứ?
- Đôi mắt nhỏ và xám của Hoàng ngờ vực.

- Không! - Duy ngăn gọn - Cứ nói ra đi!

- Tớ thấy một cô gái. Rất xinh đẹp. Cậu đừng vội cười, không liên quan gì đến giấc mơ ướm đâu. Đó là một cô gái đặc biệt. Có mái tóc đen phủ kín trán, vóc dáng nhỏ nhắn. Cô ta chạm tay vào vai tớ, từ phía sau, thì thầm gọi tớ đi theo. Khi tớ đứng dậy bước theo sau, bỗng nhiên cô ta quay một vòng, biến thành một người đàn ông trung niên cao lớn. Vẻ mặt ông ta làm tớ kinh hoàng đến nỗi suýt ngã vật xuống đất ấy chứ. Nhưng đáng sợ nhất, là các hình ảnh đó cứ lặp đi lặp lại. Tốt nhất là tớ không ngủ nữa.

- Có thể là biến chứng tâm lý sau tai nạn giao thông. Cậu cố gắng vượt qua giai đoạn này thôi! - Duy không biết nói gì hơn.

- Ừ. Nhưng tớ không chịu nổi lâu hơn nữa đâu. Tớ học không vào nữa. Chưa kể sắp tới phải luyện thi đại học. Tớ rất mệt. Có khi sức lực tớ còn thua một đứa con gái. Chính vì vậy, tớ không muốn ai trong lớp biết vấn đề của tớ. Cậu biết đấy, thà chết còn hơn bị thương hại!

- Cậu tính sao?

- Ba má tớ có nói, nếu cảm thấy yếu sức quá, thì nghỉ học một năm. Xin bảo lưu kết quả. Sang năm học lại lớp mười hai. Nhưng tớ không nghĩ vậy. Tớ tính kỹ rồi. Tớ sẽ chuyển trường. Tớ lên Đà Lạt. Bà ngoại tớ ở trên đó. Thay đổi môi trường sống, có lẽ đầu óc tớ sẽ khá hơn, phải không Duy?

- Khi nào thì cậu đi?

- Hôm nay tớ sẽ thông báo tin này với lớp. Ba tớ làm đơn xin chuyển trường cho tớ rồi. Được đồng ý rồi. Vì thế, sáng nay tớ vô lớp sớm. Tớ muốn được nhìn mọi thứ thân quen này thêm một chút nữa... - Hoàng bỗng mím môi, như cười, vừa như sắp khóc - Nghe kỳ cục không? Thấy tớ sến rện ha? Lúc học thì chẳng thấy gì. Khi chi tay, bỗng dưng thấy không sao chịu nổi khi phải rời xa mọi thứ.

Duy mím môi, không nói gì, quay trở về chỗ ngồi của mình. Suốt thời gian vừa qua, cậu sống trong rất nhiều tâm trạng. Lúc giận dữ. Lúc điên cuồng. Lúc buồn bã. Và nhiều nhất là sợ hãi. Nhưng, chưa bao giờ Duy thấm thía đau như lúc này. Một số lầm lỗi có thể sửa đổi. Nhưng, khi có những việc khi đã để cho nó diễn ra, thì người trong cuộc phải lãnh chịu hậu quả tàn khốc. Đẩy một người khác vào tình huống tồi tệ, dù thời điểm đó Duy có lý do hành động, thì cũng là sự độc ác không bao giờ có thể tẩy xóa khỏi trí nhớ. Cậu cũng chẳng thể làm gì để sửa chữa sai lầm.

Hoàng đứng lên chia tay với lớp vào giờ ra chơi. Các thành viên trong lớp 12A1 sững sờ đến nỗi không nói được gì. Một cô bạn nào đó khóc òa lên. Vái tiếng nước nở khác nổi theo. Từ hồi nào đến giờ, Hoàng được nhiều cô bạn quý mến bởi tính tình xuê xoa, hay đùa bỡn, đôi lúc giỡn hớt ác miệng nhưng thật ra ai cũng biết bụng dạ cậu ta chẳng có gì tàn độc. Mãi sau, một câu hỏi của tên bạn nào đó vang lên từ cuối lớp: "Ê Hoàng, cậu bệnh hay sao mà bỏ đi đột ngột vậy?". Hoàng nói nhanh: "Không có đâu.

Tớ lên Đà Lạt sống chung với bà ngoại cho vui!". Rồi cậu ta đưa mắt nhìn Duy như nhắc nhở lời hứa giữ bí mật.

Nhưng, không chỉ Hoàng, còn một đôi mắt khác cũng đang hướng về Duy. Ánh nhìn của Ghi tối sẫm, thét lên trong tâm lặng: "Hãy nhìn vào những gì cậu gây ra đi! Cậu quá sức tàn nhẫn. Mình cảm ghét cậu đến tận xương tủy, Duy!".

***

Duy bỏ giờ bơi chiều. Phơi tắm lưng trần với dấu tích kỳ dị trước mắt người khác khiến cậu lo sợ. Cậu chỉ duy trì thói quen các buổi chạy. Khoảng chín giờ đêm, cậu nói với ba mẹ chạy một vòng quanh khu phố nhỏ cho dễ ngủ. Khoác lên người bộ đồ thể thao dài tay, cậu ra khỏi nhà. Những bước chạy dài và đều đặn. Duy có thể chạy nhanh hơn, tốc độ gấp đôi lúc này. Nhưng cậu không muốn trở thành tâm điểm của sự chú ý. Bàn chân cậu lướt trên mặt vỉa hè lát gạch một cách nhẹ nhàng, nhưng đầu cậu rối bời các ý nghĩ nặng trĩu.

Cách đây chưa lâu, tình cờ đọc mẫu viết nhỏ trên một diễn đàn của dân teen, Duy biết tin Anny, cựu đối thủ của Ghi trong cuộc đua tranh vị trí host cho cái reality show Ngôi sao pha lê, đã chết sau một thời gian dài rơi vào hôn mê. Khi nhìn vào đáy mắt kiệt quệ sinh lực của Hoàng, Duy hiểu, điều đang chờ cậu ta phía trước chính là cái chết. Xuyên chuỗi các sự kiện, Duy chợt hiểu, tác động của ma thuật đen lớn hơn hiểu biết của cậu rất nhiều. Góp phần cho sự tái sinh của Tutankhamun, máu và các vết thương tích chỉ là một khởi đầu. Sinh mạng của các nạn nhân trẻ tuổi mới là thứ mà sứ giả muốn cướp đoạt. Và cậu chính là một thứ công cụ giết người.

Khám phá này khiến Duy bỗng dừng như phát điên. Cậu đứng yên trên vỉa hè, đảo mắt nhìn quanh. Ngoài vài vệt đèn xe máy thi thoảng phóng vút qua, bao quanh cậu chỉ là bóng tối. Một thứ bóng tối trống rỗng, nhưng đầy đe dọa. Chẳng có gì để bầu vịu. Chẳng có ai đưa tay ra nâng đỡ tinh thần

cậu. Run bắn lên, hai cánh tay áp chặt be sườn, mắt hấn kiểm soát hành vi, Duy guồng chân lao đi như bay. Gió vun vút quất bên tai. Trước mắt cậu, đột nhiên hiện ra dải ánh sáng màu tím xanh lạnh lẽo. Một cách vô thức, cậu đã chạy đến tiệm kẹo Chuồn chuồn xanh.

Cửa hàng sắp tới giờ đóng cửa. Các nhân viên hình như không còn ai. Duy đứng im nhìn qua cửa sổ. Hơi thở của cậu làm mờ mặt kính. Các bóng đèn ở các dãy bày hàng đang lần lượt tắt đi. Mắt cậu dừng lại ở một vật thể vừa động đậy nhẹ. Vì nó gần như trong suốt, nên lẫn vào đám bông xốp trang trí khu vực kẹo lollipop. Mắt Duy mở căng đau nhức. Không ngồi dưới sàn nữa, vật thể được tạo ra bởi thứ hợp chất trong suốt bắt đầu bò, rồi chậm chạp nhòe hấn lên. Tim Duy như như ngưng lại. Chính là Kiara. Cô gái ấy rất giống hình ảnh cái vật thể trong suốt nằm dưới gầm giường.

Kiara này không phải người thật. Cũng như cái vật thể sao chép chính mình hôm vừa rồi, cô ta cũng là một vật sao chép từ một Kiara nào đó! Mọi thứ bỗng dưng sáng rõ. Duy giật lùi. Viên gạch viền hàng rào trang trí làm cậu vấp chân, ngã phệt xuống. Ngay khi cậu trở dậy, bước đi, một bàn tay bỗng đặt lên vai, nhẹ nhàng, nhưng đầy uy lực:

- Mấy hôm nay anh không trả lời điện thoại và tin nhắn của Kiara, sao vậy?

- Tôi bận... - Giọng Duy lạc đi, tắt ngấm.

- Đừng sợ hãi thế! - Cô gái xoay người Duy lại - Dù sao thì anh đã tới rồi. Vào tiệm đi, chúng ta cùng nói chuyện!

- Không! - Duy cố vùng ra khỏi vòng tay đang bắt đầu ôm quanh vai cậu.

- Anh chống cự thì được gì chứ? Chẳng phải chính anh, cũng như Kiara, đã gia nhập đội quân của sứ giả đấy sao? Đừng quên, chúng ta thuộc số rất hiếm hoi những kẻ được lựa chọn, sở hữu quyền năng hơn hấn đám tầm thường khác.

- Tôi không muốn đánh mất mình. Tôi cóc cần gì hết! - Duy thì thào.

- Im đi! –

Kiara gằn giọng đột ngột - Nghe đây: Anh không được từ chối sự sao chép. Đó là tái sinh.

NHỮNG ĐÔI MẮT LẠNH

Phan Hồn Nhiên
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Án Mạng

Nếu dùng hết sức lực xoay người, bật thẳng về phía trước, có thể vùng thoát khỏi vòng tay mềm lạnh của Kiara đang ôm quanh vai. Thế nhưng từ thăm sâu trong Duy, 1 bộ phận vô hình nào đó đột nhiên ngừng hoạt động. Nó khiến toàn bộ cơ thể và trí óc cậu tê liệt. Cậu chỉ có thể đảo mắt nhìn quanh. Thời gian gần đây, tâm lý bất ổn, lại thêm giằng co sức mạnh quý quýet của quá trình nhân bản, sức lực cậu hao tổn nhiều. Chống cự lại 1 cô gái chân yếu tay mềm như Kiara cũng là 1 việc khó khăn. 1 cách dờ dẫm, Duy lảo đảo bước qua cửa. Không rời mắt khỏi Kiara đi trước, cậu vào bên trong tiệm kẹo Chuồn chuồn xanh.

Anh ngồi đây!- Kiara kéo chiếc ghế tròn giả da, lòng ghế bọc lớp dạ nâu, được thiết kế giống như 1 cái vỏ hạt dẻ. Duy thả người xuống, điều tiết mắt để quen với bóng tối tràn ngập. Ngay từ lúc vào đây, vẻ đe dọa và tức giận của Kiara tan biến. Thay vào đó, cô ta trở lại thành cô gái nhỏ hoạt bát, nụ cười tươi tắn với ánh mắt trong veo. Rót đầy 1 cốc nhựa lớn từ máy nước ngọt có ga, cô ta đặt vào tay Duy, giọng nói reo vui: Anh uống 1 chút đi!

Đưa cốc lên miệng như 1 cái máy, cậu vẫn mở mắt trừng trừng. Thứ nước trắng thơm mùi chanh tươi, với hàng ngàn bọt ga đang sủi lên từ đáy, tạo nên vô số hình thù lạ thường trên mặt cốc. Các hình thù liên tục biến đổi đó in vào giác mạc, như 1 đoạn phim ko màu sắc. Cái cốc trên tay Duy khựng lại. Những hình ảnh tính cờ gợi lại liên tưởng đến vật thể trong suốt nhầy dẻo trườn trên sàn nhà. Cậu co rúm lại, tích tắc. Nhận biết xung quanh tức khắc trở lại với Duy. Có thể thứ nước này là 1 cái bẫy được nguy trang. Có thể cậu bị mê đi, rồi khi đó, sự sao chép nhân bản tái diễn mà cậu ko còn biết j' nữa để chống cự. Duy trả lại cốc nước cho Kiara: Tôi ko khát!

Cô gái nhỏ nhếch mép cười, cầm lấy cái cốc thần nhiên uống cạn. Qua đường viền cốc, đôi mắt cô ta hướng thẳng vào người đối diện, nửa kiểm soát, nửa như thách thức.

Chạy học tốc trong đêm, lúc này mồ hôi ứa ra từng giọt, chảy thành từng dòng lớn phía dưới cái áo khoác thể thao. Cậu lạnh run. Nhiệt độ trong tiệm kẹo rất thấp, giữ cho các loại thực phẩm luôn ở tình trạng khô ráo. Khi đông khách thì thấy bình thường, nhưng giờ đây, hơi lạnh kéo căng cảm giác hoang mang và lo sợ. Đường viền của các kệ tủ bày kẹo và những đồ vật trang trí nổi lên lơ mờ. Lâu lâu mới có vệt đèn xe lướt rất nhanh qua ô kính cửa sổ, rồi tắt cả lại chìm vào màn đêm dày đặc. Xung quanh Kiara và cả sau lưng cô ta, bóng tối cũng phủ kín. Bản thân bóng tối đơn thuần chỉ là 1 sự trống rỗng. Nhưng, kẻ nào biết cách chiếm lĩnh sự trống rỗng đó, làm đầy nó bằng tham vọng tàn nhẫn ko ai dám nói ra, sẽ trở thành 1 kẻ sở hữu quyền lực nguy hiểm bậc nhất.....Đoạn viết mở đầu của nhà nghiên cứu mật ngữ Christian Weyer trong chương riêng biệt về lăng mộ vị Pharaoh vương triều thứ 18 đột nhiên rầm rì vang lên trong tai Duy, lặp đi lặp lại. Những j' mà nhiều người trên TG này ham muốn tột cùng đang kề sát bên cậu, rất gần. 1 sự lựa chọn ngõ như quá đơn giản, đâu cần đắn đo. Chỉ cần cậu gật đầu ưng thuận, tức khắc cậu chính theca gia nhập đội quân của những chiến binh tinh nhuệ, dưới quyền điều khiển của sứ giả bóng tối. Sức mạnh sẽ thuộc về cậu. Cậu sẽ sở hữu quyền năng bí mật. Nó vĩnh viễn là 1 phần của cậu, chứ ko chấp chờn, nay còn mai hết như bột phấn đen.

Ko 1 tiếng động, Kiara biến mất sau những kệ bày hàng. Duy thử buông người vào lòng ghế. Lớp vải nâu mềm mại tựa các xúc tu của loài thủy tức vươn ra, ôm ghì cậu vào cái bụng ấm nóng của nó, vỗ về và hứa hẹn. Bỗng dưng sự tê tái biến mất. Cậu thấy dễ chịu hẳn. Cảm giác ngứa ngáy râm ran lan tỏa phía lưng cũng ko làm cậu chú ý nữa. Thật ra, những điều Kiara nói có lí đấy chứ. Đâu phải ai cũng được lựa chọn. Thay vì phản kháng, tại sao ko thuận đi theo vệt đường đã vạch ra sẵn? Cậu tự hỏi. Cảm giá được vượt ve rõ rệt hơn. Ko chỉ những chỗ cơ thể cậu dính vào lòng ghế, mà cả vai,

đôi cánh tay, rời lồng ngực. Bất giác, Duy đưa mắt nhìn xuống. Đôi bàn tay với những ngón xanh xao, gần như trong suốt. Kiara đứng sau ghế, vòng tay ôm cậu từ bao giờ. Những sợi tóc khô mềm miên man khắp mặt Duy như lớp mạng nhện. Hơi thở của cô ta kề sát bên tai cậu, phảng phất mùi nấm mốc.

" Anh đang nghĩ đúng hướng đấy, Duy ạ! - Kiara thì thầm- Tại sao cứ phải chống lại những điều ko thể chống cự? Tại sao lại từ chối ân sủng mà quá hiếm người có cơ may sở hữu?". Cô ta đọc được các ý nghĩ giằng xé trong đầu người khác, Duy rùng mình.

Từ sau hàng ghế, Kiara vòng đến trước mặt cậu, quỳ trên sàn. Khuỷu tay nhọn của cô ta chống trên đùi Duy. Hơi thở mơn man. Gương mặt xinh đẹp cách cậu trong gang tấc. Chỉ cần cúi xuống 1 chút thôi, cậu sẽ nhìn thấy chính mình in bóng trong đôi mắt trong suốt. Dưới da cậu, máu đang chảy nhanh hơn, dồn dập.

Trong 1 động tác phá vỡ mọi kiểm chế, Duy kéo mạnh Kiara, lôi cô ta cùng đứng dậy. Cậu ôm ghì cô ta vào thân thể đang nóng bừng lên của mình. Trong bóng tối xám đục, lúc này Duy nhận ra cả 2 đã ngã xuống, nằm lẫn trên tấm thảm len thẫm xanh, giả làm bãi cỏ trong câu chuyện Alice lạc vào xứ sở thần tiên. Trên kệ gỗ thấp, chú Thỏ Trắng, nữ hoàng và mấy con quỷ lùn đang mở to mắt quan sát cậu, vô cảm. Chưa bao giờ, Duy tưởng tượng được lần đầu tiên của mình lại xảy ra trong bối cảnh kì dị như thế này. Hơi thở dồn dập. Vụng về lẫn bối rối, tay cậu trượt đi trên các lớp vải mềm, sột soạt bọc quanh người Kiara. Trong khi tim cậu khua loạn lên, ý nghĩ trong đầu rối tinh, thì cô ta khá bình thản. Dường như cô ta biết rất rõ, sẽ phải làm j', tuần tự. 1 bàn tay Kiara vẫn áp nhẹ trên mặt Duy như trấn an, tay kia nhẹ nhàng kéo áo xuống dây kéo của chiếc áo khoác thể thao. Cậu gạt tay cô ta, tự tháo cái áo khỏi người. Giờ đây, tấm lưng trần của cậu tiếp xúc trực tiếp với hàng ngàn sợi len ram ráp của tấm thảm. Thân thể nhẹ

bồng và trong suốt của Kiara trườn lên ngực Duy. Tim cậu đập thành thịch, hồi hộp. Mắt cậu mở căng, tò mò chờ đợi giây phút sắp diễn ra.

Đúng khi đôi môi đỏ thắm áp môi, Duy bỗng giật thót. Lưng cậu đau buốt. Những vết nứt vỡ mới lành hôm trước, còn xanh mét, vỡ bung ra. Miệng cậu há hốc, đau đớn kinh hoàng. Bám chặt vào những sợi len, tiếng gào vỡ bực ra trong họng Duy: " Ko.....k..k....ô..ô.....ng!". Cái thân thể ở phía trên người cậu đột ngột trĩ xuống, nặng trĩu, ko thể tin nổi. Bằng tất cả sức nặng kì dị, Kiara dẫn sát lưng cậu xuống thảm. Đôi mắt cô ta nở phồng lên, như có hàng ngàn con mắt kép bên trong nhãn cầu to tướng. Nụ cười mơ hồ của cô ta làm lộ ra những chiếc răng trắng mờ giữa đôi môi, lúc này đã biến thành màu đen. Giọng cô ta thì thào, nhưng vẫn rõ mồn một từng chữ:

_ Anh thích em ngay từ cái nhìn đầu tiên. Anh chỉ yêu em thôi, chứ đâu phải cái cô MC Đăng Ghi đạo đức giả, ngu ngốc và nhạt nhẽo. Đúng vậy ko, Duy?

_ Buông tôi ra...a...a!- Duy oản người

_ Hôn em đi, mau lên!- Chẳng buồn để ý tiếng kêu kháng cự của Duy, Kiara thản nhiên yêu cầu.

_ Đừng, làm ơn!- Duy rên rỉ, gần như van xin.

_ Anh trông chờ khoảnh khắc này mà, Duy!- Hơi thở ấm mồm phả vào tai cậu- Chính anh đang chấp nhận quá trình nhân bản, vứt bỏ con người cũ yếu ớt và lưỡng lự, để trở thành 1 người mới, để chúng ta cùng 1 đội. Vậy thì hãy cố gắng chịu đau đớn. 1 chút thôi. Có sự thay đổi nào mà ko gây ra đau đớn, đúng ko? Chỉ cần anh nhớ rằng, chúng ta sẽ thuộc về nhau. Em sẽ ở bên anh, luôn là vậy....

_ Sao?- Duy ko rên rỉ nữa.

Đột nhiên, cậu hiểu, với tất cả sự tinh táo sót lại trong đầu, mình đang ở tình thế tồi tệ đến mức nào. Sự thật là Kiara đâu muốn gần gũi cậu. Cô ta cũng đâu có làm thế. Những j' đang diễn ra chỉ đơn thuần là 1 mẹo vặt. Cô ta đang cuốn cậu vào điều mà chủ nhân thật sự của hộp phấn đen muốn cậu tuân theo: chấp nhận nhân bản, tạo ra 1 Duy mới, chiến binh của địa ngục.

_ ĐỪNG chống cự nữa!- Kiara bật cười, thích thú. Những chiếc răng nhọn và sắc của cô ta găm vào lớp da trần trên vai Duy- Em luôn chờ đợi giây phút này, ngay khi anh đứng trước cửa hiệu Chuồn chuồn xanh.

_ Ko.....- Duy lại gào lên, với tất cả ghê khiếp.

Nhưng gương mặt cô gái đã cận sát. Khuôn miệng cô ta, 1 cái hốc đen ngòm, ở ngay bên trên mặt Duy. Cảm giác bị xé toạc ra làm trăm mảnh từ phía sau lưng lại tái hiện, rõ mồn một. Những sợi len như những cái vòi tí hon xuyên qua da lưng, len lỏi vào bên trong người cậu, kéo ghì cậu xuống, hút máu, đồng thời truyền vào cơ thể cậu thứ chất lỏng đặc sánh, trơn nhầy và lạnh buốt. Duy rang sức cong người, bật lên, hòng hất văng vật thể nặng trĩu trên ngực. Cảm giác đau đớn làm cho trí óc mờ mịt đi. Đuối sức dần, Duy nằm im, xuôi tay.

Bên trong Duy trở nên rỗng hoác. Đôi môi Kiara đã dính chặt vào môi cậu. Nụ hôn say đắm hay cách đánh cắp sinh khí thô bạo? Bite me. I'm yours...if you're hungry. Please understand. This is the end.....of the sweet sugar candy-man. Lời bài hát Lollipop thường mở ở Chuồn chuồn xanh lại vang lên, với 1 lớp ý nghĩa đáng sợ khác. Mí mắt Duy ko mở lên nổi, chỉ chực đổ sập xuống. Cảm giác đau đớn biến thành sự buông xuôi. Buông xuôi bao giờ cũng dễ chịu. Cảm giác thèm muốn lại trở lên. Duy quờ tay, ôm lưng cô gái. Văng đến tiếng rừ rừ như đôi cánh chuồn chuồn đang rung liên tục. Bầy chuồn chuồn xanh rợp kín ngoài khung cửa. Các đôi mắt kép lạnh lùng chao đảo. Những cái miệng có ngàm sắc của loài ăn thịt liên tục chuyển động...

Chuỗi hình ảnh bồng bềnh trôi qua mắt Duy. Trong khoảnh khắc lóe sang gần gũi trước khi chìm vào cơn mê, thành linh hiện lên ánh nhìn buồn xuôi tuyệt vọng của Hoàng, đôi mắt oán trách và căm ghét của Ghi. Rõ mồn mồn. Chỉ thế thôi, nhưng cảm giác lâng lâng len lỏi trong đầu Duy tức khắc tan biến.

Sau nụ hôn, tin chắc con mồi đã bị quy phục, Kiara mất cảnh giác. Tay cô ta vòng quanh cổ Duy nói lỏng. Những ngón tay tựa gai nhọn lùa xuống ức Duy, bấu chặt. Trong 1 phản ứng đột ngột, Duy vung mạnh 2 cánh tay. Cậu chộp cổ Kiara, túm chặt đẩy bật lên. Đầu cô ta ngật qua 1 bên. Đối thủ còn sững sờ chưa kịp phản ứng, Duy lẳng cô ta vào chân tường gạch. Cậu giăng mạnh. Những vòi xúc tu bám vào lưng cậu lứt phứt đứt lìa. Duy loạng choạng đứng dậy. Tắm tắm dưới chân cậu rùng rùng như dải san hô trong sóng nước, cổ sức vươn dài đâm xúc tu níu giữ. Hoàn toàn kiệt sức, Duy vịn tay lên kệ bày hàng, lết về phía cửa chính. Chợt, tắm tắm đang chuyển động dưới chân ngừng khựng. Trên sàn, Kiara đang bò rất nhanh, theo đúng kiểu loài sâu bọ điên cuồng. "Đừng bỏ đi! Đừng hèn nhất thế. Hãy nghe em, Duy!- Kiara rít lên". Tay cô ta vươn dài. Khoảng cách giữa họ ngắn dần. Còn 1 bước chân nữa đến cửa thì Duy ngã sấp. 1 cẳng chân của cậu bị giật mạnh. Duy điên cuồng gắng bám víu vào tất cả những đồ vật trong tầm tay. Những hộp thủy tinh đựng kẹo và các bức tượng nhỏ trang trí bằng sứ rơi xuống, vỡ loảng xoảng. Kẹo văng tung tóe, lạo rạo dưới chân. Tiếng cười của Kiara vang lên, khoái trá, ghê rợn. Với tất cả sức lực còn lại, Duy vịn người, đứng bật dậy. Túm chặt vai Kiara, cậu nhắc bổng cô ta lên. Cú ném khiến cô ta bay theo đường lượn vòng cung. Lưng Kiara va mạnh vào khoảng tường hẹp giữa các kệ gỗ. Tiếng răng rắc nứt vỡ của xương sọ nổi lên trong bóng tối, rõ mồn mồn...

Duy lần tìm công tắc, bật đèn. Quang cảnh đổ vỡ nhiều hơn cậu nghĩ. Kiara đã trượt xuống sàn, bất động. Dáng ngồi với 2 chân xoắn rộng, đầu nghẹo sang bên giống con rối mất sạch thần sắc. Ánh sáng khiến mọi

đường nét của cô ta rõ ràng hơn. "Kiara!- Duy gọi- Này cô ko sao chứ?".
Ko có tiếng trả lời.

Cậu bước đến, chạm nhẹ ngón tay. Cơ thể Kiara đã biến thành 1 tảng băng, bất động và lạnh giá. Duy quỳ hẳn xuống. Dưới mũi cô ra rả ra vệt chất lỏng gần như thẫm đen, dính nhớp nháp vào tay Duy. Cậu đưa ngón tay lên cao hơn, sát cánh mũi. Hơi thở đã biến mất. Mạch đập ở cổ ngừng lặng. Qua khe mắt hé mở, nhãn cầu biến thành 1 lớp sương đục trắng. Nhưng, sâu tận bên trong nó, tia mắt Kiara vẫn chưa tắt hẳn, như biểu lộ nỗi ngạc nhiên sâu đậm trước những j' vừa diễn ra. Và cùng với nó, là nụ cười mơ hồ huyền bí vương nơi khóe miệng.

Kiara đã chết.

Ko còn là những thương tích nằm trong sự sắp đặt và tính toán như khi sử dụng hộp phấn đen ma thuật.

Đáng sợ nhất là ko phải tai họa. Mà là khi ko chú ý, thì tai họa xảy ra.

Cậu đã gây ra cái chết cho 1 người khác.

*

Mặc dù có 2 bài kiểm tra 1 tiết môn Sử và Lượng giác vào sáng thứ 6, Duy vẫn xin ba gửi giấy vào trường để cậu được nghỉ học 2 ngày. Ko có các dấu hiệu rõ nét của bệnh tật như sốt cao hay ho khan, nhưng cậu vẫn nằm im trong giường, kéo chăn đến tận cổ. Ba mẹ cậu đều tin rằng cậu đang kiệt sức. "Mẹ nghỉ làm để đưa con vào bệnh viện khám xem sao nhé!"- mẹ đề nghị. "Con chỉ đau đầu chút thôi!- Duy lảng tránh- 1 giấc ngủ là ổn ngay mẹ ạ!". "Thôi được. Ngủ đi. Đừng biến bài vở học hành thành áp lực. Ba mẹ ko muốn con trở thành chàng mọt sách, rối loạn thần kinh đâu!"- Chẳng hiểu sao, mẹ lại pha trò ko hề đúng lúc. Duy cười nhợt nhạt. Ra đến hành lang, mẹ bỗng hỏi cậu có muốn đc xoa dầu vào lưng cho dễ chịu ko. Duy hoảng hốt lắc đầu. Ý nghĩ người lớn nhìn thấy vết rách chẳng

chặt sau lưng khiến cậu phát điên. Mọi người đi làm, căn nhà yên tĩnh trở lại, cậu mới thò chân ra khỏi phòng.

Duy nhắm toàn bộ những j' diễn ra sau án mạng. Khi nhận ra Kiara đã chết, cậu hoảng sợ rời khỏi tiệm kẹo. Thứ duy nhất cậu còn nhớ lúc ấy là chộp theo chiếc áo khoác thể thao. Đoạn đường về vắng re. Có lẽ ko ai thấy bóng người chuệnh choạng bước trên vỉa hè. Về tới nhà, Duy rón rén lên thẳng phòng riêng. Thật kỳ lạ, cậu tưởng mình sẽ trần trọc, thức trắng, ám ảnh bởi tội ác mình gây ra. Nhưng hoàn toàn ngược lại, cậu đã lịm đi ngay, ngủ 1 giấc sâu, ko mộng mị. Những vết thương ở lưng cũng ko hành hạ nữa. Khi tỉnh dậy, cậu ngồi thừ. Đập vào mắt cậu đốm đen trên ngón tay. Vết máu đã khô. Duy chồm dậy, lao vào phòng tắm. Cái áo khoác cũng dính vài giọt máu giống như vậy. Hơi thở đông lại trong phổi. Đến bây h, cậu mới sực nhớ, chỉ cần lần theo dấu vân tay, nhà điều tra chẳng khó khăn j' mà ko tìm ra thủ phạm vụ án mạng. Cảnh tượng ấy vẫn diễn ra đầy trong các bộ phim hình sự. Mà đêm qua, cậu đã chạm tay vào khắp nơi.

Duy mò xuống nhà, đóng chặt tất cả các cánh cửa lớn nhỏ. Kéo rèm che kín ánh sáng. Mỗi khi chuông đt vang lên, Duy lại giật thót. Vài lần như vậy, rồi cậu giật hẳn dây đt ra khỏi ổ cắm. Như 1 con thú rối trí ẩn náu trong hang, cậu đi lên đi xuống cầu thang trong nhà nhiều lần, lật mở các tờ tạp chí dù ko đọc dòng nào, tự pha ình 1 cốc cacao sữa nóng rồi lại đổ hết vào bồn rửa tay. Cho đến khi mỏi rã rời, Duy mới ngồi khụy xuống, bó gối trong góc nhà. Vấn đề là ở bên trong cậu, nỗi sợ hãi 1 lúc 1 lớn lên, biến chuyển theo chiều hướng tồi tệ. Cậu là 1 tội phạm giết người. Cậu đang lẩn trốn. Lẩn trốn và chờ đợi giây phút nhà chức trách lần ra manh mối, tới đây giải cậu đi.

Ý nghĩ về hộp phấn đen vụt qua.

Mở tung cửa tủ, Duy lôi ra cái ngăn kéo nhỏ khuất kín sau những bộ quần áo, dốc ngược ra bàn. Hộp phấn vẫn ở đó, nằm giữa các món sưa tập ưa thích. Chất bột đen ko còn nhiều, phủ 1 lớp mỏng nơi đáy hộp. Cánh tay

run rẩy, lưỡng lự đưa về phía hộp phấn. Cậu từng hứa với lòng mình sẽ ko chạm vào nó nữa. Những sai lầm cậu gây ra thế là quá đủ. Duy rút bàn tay lại. Nhưng, 1 ý nghĩ khác lại ập đến, mạnh hơn. Nếu ko có thứ bột ma thuật này, chắc chắn, cậu cũng chỉ là 1 thằng bé tầm thường, yếu ớt, ko thể giữ lấy tự do cho chính mình. Cái chết của Kiara quá rõ ràng. Bằng chứng ko thể chối cãi. Ai them tin vào lời giải thích kì dị của cậu? Hình ảnh ba mẹ thảng thốt rồi tuyệt vọng khi sự thật bị phơi bày quật vào Duy. Cả gia đình cậu, rồi bạn bè trong lớp sẽ ghê tởm, nhục nhã vì có 1 kẻ tai tiếng như cậu. Đây mới là đòn trừng phạt ghê gớm nhất.

Bằng mọi giá, phải tẩy xóa dấu vết tội lỗi, ý nghĩ điên cuồng quấy trong đầu Duy. Cậu đưa tay chộp hộp phấn, nhét vào túi áo. Vẫn cuống cuồng như thế, cậu lao xuống nhà, dắt xe ra khỏi cổng.

Thoáng chốc, Duy đã đến gần khu vực Chuồn chuồn xanh. Trái với tưởng tượng, hiệu kẹo vắng lặng, chẳng có xe cảnh sát hay bóng dáng nhân viên điều tra. Nó chỉ khác bình thường ở chỗ hôm nay ko bán hàng. Cánh cửa ra vào đóng kín, cài 1 ổ khóa to.

Nắng nhạt. Ko khí mát lạnh. 1 cách thanh thoi, những con chuồn chuồn chao lượn trên nền trời trong veo.

* Cho đến trưa ngày thứ 7, vẫn ko có chuyện gì khác thường. Nói với ba mẹ đầu óc vẫn còn rất mệt, Duy nằm im trong giường, tay nắm chặt hộp phấn. Cậu vánh tai nghe ngóng hết thảy mọi tiếng động, sẵn sàng ứng phó. Cứ có chuồng cửa hay chuông đt, tim cậu lại lồng lên. Trưa, quăng tầm tan học, nhiều cuộc đt tìm cậu, nhưng chỉ là mấy đứa bạn trong lớp hỏi thăm tình hình ốm bệnh. Ba hoặc mẹ trả lời máy, chuyển lời nhắn cho Duy. 1 lần, ba bỗng nhận xét: "Nhiều bạn quan tâm con ghê, nhưng chưa thấy Ghi gọi đâu nhé!". Cậu im lặng. Bỗng dưng Duy thấm thía thế nào là bị lãng quên, thế nào là cô độc thật sự. Cô ấy quên mình rồi. Giá mà có thể đánh đổi tất cả để nhận đc 1 cuộc đt của Ghi, cậu cũng sẵn lòng.

Chiều tối, ko thể nằm im đc nữa. Duy trở dậy. Cậu xem qua bài vở, rồi mở máy tính vào net. Website và blog của Kiara cũng cửa hiệu kẹo hoàn toàn biến mất. Duy lướt qua các trang tin tức, run run tìm xem thông tin về các vụ án mạng. Cũng ko thấy j' cả. Có chuyện j' bất thường ở đây? Sao ko ai quan tâm đến cái chết của cô gái nhỏ xinh đẹp? 1 lần nữa, Duy muốn lảng vảng đến tiệm kẹo. Nhưng, có thể điều này là sự sắp đặt, hòng tạo ra 1 cái bẫy khác? Cậu lẩm bẫm. Tiếng chuông cửa vang lên. Các hồi chuông liên tục, gập gáp. Qua cửa sổ, Duy hoảng sợ nhìn xuống cổng.

Cậu ko thể tin vào mắt mình. Người bấm chuông là Ghi. Cô ấy thành linh ngược lên. Ánh mắt họ chạm vào nhau. Như chưa từng có khoảng cách chen vào giữa 2 người bạn. Như bao lần trước đây, Duy lại đọc trọn ý nghĩ in trong đôi mắt thân thuộc. Ghi đang sợ hãi kêu cứu. Cuối cùng thì cô ấy đã tìm đến cậu.

*

Ba mẹ Duy hoảng hốt khi con trai đang ốm mệt xin vắng nhà trong 1 đêm. Tuy nhiên, khi nhìn vào gương mặt lo âu và bồn chồn của Ghi, những ngờ vực xấu tức khắc tan biến. Đầy thấu hiểu, ba mẹ Duy gật đầu khi nghe Ghi nói sơ qua sự việc. Ba Duy nhắc đt, đặt 2 chỗ trên xe tốc hành lên Đà Lạt. Mẹ chuẩn bị cho cậu chiếc áo ấm và gói bánh khô ăn dọc đường.

Đúng 9h, xe dừng trước cửa nhà. Băng ghế trước cạnh tài xế được dành cho 2 hành khách trẻ. Ông tài xế đồng ý khi lên đến Đà Lạt, sẽ đưa họ đến tận con đường đi xuống thung lũng, nơi có trại hoa nhà ngoại Hoàng. Ông ta đưa 1 chai nước cho Ghi, chọt tò mò: "2 đứa có hẹn với ai lên đó chơi Chủ nhật sao mà đi gấp rút vậy?". Ghi lắc đầu, giải thích khẽ: "Tụi cháu ko đi chơi đâu chú. 1 người bạn của tụi cháu đau nặng, sắp chết!". Rồi cô nín thình. Từ lúc lên xe, 2 người bạn chẳng nói với nhau câu nào. Duy lặng lẽ nhìn qua ô kính bên ngoài. Xe đã ra khỏi thành phố, phóng nhanh trên xa lộ. Các vệt đèn cắt bóng tối thành những khối vuông bay lơ lửng. Đêm lạnh. Thế giới như đầy ắp những vật thể cô độc, lướt qua nhau. Hơi nước tụ

lại trên kính xe, chảy từng dòng nhỏ. Chốc chốc, người tài xế lại phải bật cần gạt nước. Cậu ngoảnh sang người đồng hành yên lặng bên cạnh, ngỡ rằng Ghi đã ngủ. Nhưng cô ấy vẫn thức, 1 vệt nước đọng dưới quầng mắt tái nhợt. Duy chột hiểu, bao lâu nay, cô ấy luôn phải sống chung với nỗi sợ hãi và căng thẳng quá mức chịu đựng. Những giải bày hay xin lỗi đều vô nghĩa vào thời điểm này. Nếu cái chết ko cận kề bên Hoàng, có lẽ Ghi sẽ chẳng nhìn thấy cậu đâu.

Hơn 2 tiếng trôi qua, xe bắt đầu vào đoạn đường đèo. Những hành khách sau xe đã chìm vào giấc ngủ mỗi một. Trong chiếc áo pull mỏng, Ghi co ro vì lạnh. Duy đưa chiếc áo jacket của mình cho Ghi: " Mặc vô đi, đừng có lắc đầu!". Đúng khi ấy, bên tai cậu lại văng lên tiếng rừ rừ quen thuộc. Quay ngoắt lại, Duy nhìn ra ô cửa kính bên phải. Trong gương chiếu hậu, có vật thể lạ đang hiện rõ dần. 1 cỗ xe kì dị do người kéo, đang bay lướt trên mặt đường nhựa. Duy ngoảnh sang tài xế. Ông ấy vẫn chăm chú những khúc ngoặt gấp trên đoạn đường đèo, ko tỏ ra nhìn thấy điều j' khác lạ. "Chuyện j' vậy?"-Ghi giật mình. "Hình như Duy hoa mắt!"- Duy nói, vẫn liếc qua cửa. Các dấu hiệu bất thường biến mất. Chỉ là bóng đêm sâu hút của vực thăm sát bên con đường lượn theo triền núi.

Bóng đêm thật ra chỉ là 1 sự trống rỗng.

Sự hèn nhát và khuất phục thật ra cũng là 1 trạng thái trống rỗng tinh thần.

Nhưng, khi kết nối 2 sự trống rỗng ấy, chính là điều kiện hoàn hảo nhất để sự độc ác phá vỡ lớp vỏ, bước đi, lớn dần lên. Cho đến lúc ko ai kiểm soát được nó.

Để chống lại nó, cần bắt đầu bằng việc vượt qua sự khiếp hãi.

Đột ngột, Duy bấm nút hạ cửa kính. Cậu vươn hẳn nửa người ra ngoài, nhìn về phía sau. 2 đốm tròn lập lòe như ánh lân tinh lại hiện ra. Cặp mắt

người kéo cỗ xe của sứ giả địa ngục. Duy chột hiều, cậu và Ghi đang ở trong cuộc đua với kẻ mang tới cái chết. Đích đến là Hoàng.

NHỮNG ĐÔI MẮT LẠNH

Phan Hồn Nhiên
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Duy và Ghi đang ở trên xe khách, đích đến là nhà ngoại Hoàng ở Đà Lạt. Trên đường đi, chiếc xe chở sứ giả của Thần Chết đã rượt đuổi chiếc xe khách của Duy và Ghi. Trên xe, chỉ mình Duy có thể nhìn thấy cỗ xe góm ghiếc đó, còn lại, mọi người chỉ thấy xe bị xô đẩy dữ dội mà ko rõ nguyên nhân. Bác tài xế- tất nhiên- cũng ko thể nhìn thấy "đối thủ" của mình. Tuy nhiên, bằng kinh nghiệm lái xe đường trường lâu năm, thêm nữa là sự can đảm đáng khâm phục, cộng thêm sự trợ giúp của Duy, bác tài đã cứu cả xe thoát trong cái chết gang tấc, đồng thời hất cỗ xe đáng sợ xuống vực thẳm.

Trong 1 tích tắc, Duy kịp nhìn thấy gương mặt lộ diện của người ngồi trong xe kéo. Chưa đầy nửa giây, nhưng ko thể nào lầm lẫn. Đó chính là gương mặt của Kiara. Lẽ nào Kiara vẫn còn sống? Chuyện quái quỷ gì j' đây? Cô ta là 1 hồn ma, bám theo cậu trả thù ư? Và, liệu cô ta có sống sót được nữa hay ko khi lao xuống vực?

*

Những hành khách đã được thả xuống bến xe. Giữ đúng lời hứa, ông tài xế chở Duy và Ghi đi tìm địa chỉ trại hoa nhà Hoàng.

Trại hoa nhà Hoàng ở đầu kia thành phố. Khu vực này ko có đèn đường. Con đường nhỏ đổ dốc xuống thung lũng đang được san lấp và kê lại chống sạt lở. Bảng báo thi công và hàng rào chắn sơn phản quang ánh lên lờ mờ. Bác tài xế đành thả Duy và Ghi ở đầu dốc, để 2 người bạn tự đi nốt.

2 người bạn giờ đã trở nên gần gũi và tự nhiên với nhau hơn. Bị ngã tọng mắt cá chân, nên Ghi đành phải để Duy cõng trên vai.

Cánh tay Ghi rút rè thả phía trước ngực Duy. Rồi nghĩ sao đó, cô vòng tay ôm nhẹ quanh cổ cậu: "Ghi có nặng lắm ko?". "Chẳng nặng chút nào!"- Duy cười. "Ko giận nhau nữa nhé!"- Ghi thăm thì. Cậu gật đầu, thành thật: "Đồng ý. Mà chỉ có Ghi giận Duy thôi. Còn lúc nào, Ghi cũng là người Duy cần thiết nhất!". "Hồi này, lúc mọi người trên xe hoảng sợ, nhưng Ghi ko sợ đâu- Cô nói chậm chậm- Vì có Duy ở bên cạnh!". Cậu thành thật bày tỏ: "ừ, chuyện j' xảy ra trên đời này cũng được, miễn là Ghi an toàn!"...

*

Họ đi rất lâu. Cậu rẽ sang đường. Dải đường đất dẫn xuống các nhà lưới trồng hoa. Cánh cửa đổ nghiêng. Tấm bảng lặn lóc sau 1 bụi cây. Những gốc thông gần đấy bám đầy các vệt đất tung tóe. Dốc đất dưới chân Duy cũng có mấy rãnh sâu chẳng chịt. Tất cả còn rất mới. Cũng Ghi trên lưng nên cậu ko thể xem kĩ hơn. Nhưng cậu hiểu ngay, cỗ xe tử thần đã tới.

Duy bắt đầu guồng chân. Cậu đang lao vào cuộc đua với 1 đối thủ có THẬT

NHỮNG ĐÔI MẮT LẠNH

Phan Hồn Nhiên
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Mãnh Thú

Ngôi nhà gỗ thấp hiện ra giữa khu vườn rộng mênh mông. Tiếng kêu âm u của bầy côn trùng bỗng dừng im bật. Mùi thơm lạnh lẽo của những luống hoa khiến Ghi hắt hơi nhẹ. Cô ko để Duy cũng nữa, tự bước tập tễnh.

Ko cần gọi cửa vì nhà ngoại Hoàng ko cài khóa. Mấy ngọn đèn trong nhà sáng mờ mờ. Phòng khách trống rỗng, ko bóng người. Nếu ko kể trong góc nhà, ống nghe của chiếc điện thoại kiểu cổ treo lơ lửng đang phát ra từng hồi những tiếng tút tút ngắt như có ai đó vừa nhắc nó ra khỏi bàn máy, thì ko khí hoàn toàn tĩnh lặng. "Có ai ko?- Ghi đưa mắt nhìn quanh, lên tiếng. Duy nhìn kĩ sàn nhà và đồ đạc. Mọi thứ sạch sẽ, ngăn nắp. Ko có dấu vết của kẻ đột nhập. Thế nhưng, ko khí phảng phất nguy hiểm. 2 người bạn nhón gót, thận trọng đi xuống phía nhà sau, nơi có 1 căn phòng cửa mở hé. Khi Duy đẩy cửa, hồ như có 1 bóng mờ nhảy vọt qua cửa sổ. Phải chăng là 1 con mèo? Vệt gió thốc lại khiến tấm rèm cửa bay lên nhẹ nhàng.

Bên trong phòng, cảnh tượng bất ngờ đập vào mắt. 1 người gầy rộc nằm trên giường. Ánh sáng yếu ớt hắt ra từ chiếc chao đèn khiến gương mặt hốc hác hơn, đầy các khoảng tối. Ngay bên cạnh mí giường, trên chiếc ghế nệm nhồi rơm cũ kĩ, 1 bà cụ đang ngủ ngời, cổ ngoẹo sang 1 bên, những lọn tóc bạc trắng xòa khỏi chiếc lưới bọc tóc. Mất mấy giây, Duy mới nhận ra, đó là Hoàng và bà ngoại cậu ấy. Dù biết Hoàng đang dần dần suy kiệt, nhưng vẻ gầy gò trái ngược hẳn với vóc dáng to béo trước đây của cậu ta gợi nên cảm giác kinh khiếp khó tả. Và cũng chẳng hiểu vì sao nữa khi bà ngoại cậu ấy lại ngủ trong tư thế khó khăn đến vậy. Ghi bước đến bên chiếc ghế rơm, chạm nhẹ vào cánh tay bà ngoại Hoàng. Bà cụ giật mình, choàng tỉnh. Thế nhưng, nhìn qua vẻ ngoài phờ phạc lấm lem bùn đất của Duy và Ghi,

bà cụ bình tĩnh, đoán ngay ra họ là những người bạn từ thành phố lên cao nguyên thăm đứa cháu đau ốm.

Giọng nói nhẹ nhàng và run rẩy, bà cụ cho biết từ chiều hôm qua, Hoàng bỗng sốt cao. Cậu ấy ko ăn uống j' nữa và chỉ muốn nằm yên. Ông bác sĩ ở gần đây cũng đã qua khám, cho biết ko có dấu hiệu j' bất thường ngoài việc cậu ấy bị sốt nhẹ. "Sáng mai, ba má thằng bé sẽ bay chuyến sớm nhất lên đây. Bà nghĩ tốt nhất là cho nó về lại thành phố, nằm bệnh viện để bác sĩ theo dõi thì an toàn hơn!". Trong giọng nói buồn bã của bà, phảng phất 1 linh cảm nặng nề. Đôi mắt mờ đục hướng về phía Duy rồi lại nhìn qua Ghi. Dường như bao nhiêu niềm vui, niềm hy vọng đã lụi tàn trong đôi mắt già nua và đau đớn ấy...

Duy cắn chặt môi, gắng cất giấu tiếng nấc đau đớn vỡ ra trong lồng ngực. Lúc này đây, cậu mới thấm thía trọn vẹn hậu quả những j' mình đã gây ra. Sự trừng phạt lớn nhất ko phải tai họa mà nạn nhân đang gánh chịu mà chính là nỗi đau đớn tuyệt vọng nơi người thân của cậu ấy. Họ có liên quan j' đến mình đâu mà phải chịu đau đớn như thế? Duy sụp mắt xuống, ko thể chịu đựng lâu hơn cái nhìn trong đôi mắt bà ngoại Hoàng.

Ghi lúc này mới nói khe khẽ, bày tỏ:

_Bọn cháu cũng mong tin Hoàng quá, nên đi xe đem lên đây gấp.

Bà cụ gật đầu, nhìn sang DUy:

_Có phải cháu tên Duy ko? _Vâng, cháu đây. Sao bà đoán biết được ạ?

_Ban nãy, trước khi Hoàng ngủ được, nó sốt cao quá, cứ trần trọc và lăm lăm j' đó. Bà nghe rõ là nó gọi tên cháu, kêu rằng hãy cẩn thận j' đấy. Cháu và Hoàng 2 đứa trước kia chắc chơi thân?

_Dạ...- Duy nghẹn lời.

Ghi vòng đến đầu giường, đặt tay lên trán Hoàng. Cậu ấy vẫn ngủ say. Tấm chăn đắp cao đến cổ nên ko thấy cậu ấy thở mạnh. "Hình như ko còn sốt nữa!"-cô nói. Bà ngoại Hoàng bảo Duy có thể ở lại trong phòng với Hoàng, bà sẽ đưa cho cậu cái giường xếp và chăn gối. Còn Ghi thì sang ngủ cùng bà ở phòng ngủ bên cạnh.

Lúc bà cụ dắt 2 người bạn xuống bếp, rửa mặt và ăn chút mì nóng lớt dạ, Duy chợt hỏi: "Sao cái điện thoại trong phòng khách bị gác ra ngoài vậy hả bà?". Bà cụ ngạc nhiên: "Ồ, thật ư? Bà ko có đăng trí như vậy đâu. Mà bà quên chưa hỏi, sao 2 cháu có thể vào nhà mà ko cần chìa khóa vậy?" Đôi mắt Duy bắt gặp ánh nhìn hoảng hốt của Ghi. Thế nhưng, lớn hơn cả nỗi sợ hãi, cảm giác mệt và đói khiến các phán đoán rơi vào trạng thái tê liệt. "Tụi cháu thấy mở cửa ngay từ khi tới đây thôi!"- Ghi nói khẽ. "Dạo này sao có nhiều chuyện xảy ra quá. Ko thể hiểu nổi. Chẳng biết có phải điềm báo j'ko?"- Bà ngoại Hoàng lăm bắm 1 mình. Tiếng thở dài của bà cụ như những nhánh cỏ vô hình trườn trong bóng tối, bám vào đầu óc hoang mang và tê dại của 2 vị khách trẻ tuổi.

*

Sau khi kiểm tra lại khóa trong căn nhà nhỏ, bà ngoại Hoàng dẫn 2 người bạn về các phòng ngủ. Để Hoàng ko thức giấc, Duy ko mở đèn trong phòng. Ánh sáng từ ngoài hắt vào là đủ. Chiếc giường xếp lâu rồi ko dùng nên các con ốc khô cứng. Với sự giúp đỡ của Ghi, phải rất mạnh tay Duy mới mở được chiếc giường ra. Tiếng va đập khá lớn. Ghi hốt hoảng nhìn sang Hoàng đang nằm im dưới tấm chăn. Thế nhưng người ốm vẫn chìm trong giấc ngủ sâu. Ghi phúi nhẹ 2 bàn tay dính đầy rỉ sắt, dặn khẽ: "Duy ngủ ở đây với Hoàng nhé. Sáng mai, nếu dậy trước, Ghi sẽ qua đánh thức." Cô khập khiễng rời khỏi phòng. Cánh cửa rít khẽ, đóng sập lại sau lưng.

Còn 1 mình trong phòng cùng Hoàng, mặc dù ban nãy đã kiểm tra cửa nẻo, Duy vẫn vén qua bên tấm rèm, thử chốt lại khóa của ô cửa sổ kính chếch bên giường xếp. Ko khí phòng này lạnh 1 cách khó hiểu. Các mặt

kính đọng lại vài giọt nước. Ngoài kia, vệt đèn hắt ra từ 1 khu nhà lưới khiến các cành hoa và nhánh lá của những cây cúc đồng tiền nhuộm màu nhợt nhạt, tựa những người quen đột ngột biến thành xa lạ, hoàn toàn khác xa với vẻ căng mọng và màu sắc rực rỡ ban ngày. Chúng giống hệt như cơ thể Kiara, khi bị cậu giết chết. Duy liên tưởng, rùng mình khi nhớ lại hình nhân ngồi trong cỗ xe cách đây vài tiếng đã rơi xuống vực. Cậu kéo mạnh tấm rèm, quay về giường xếp.

2 luồng sáng xanh. Chúng hắt ra từ đôi mắt sâu hoắm với mí mắt xanh đen của Hoàng. Mở mắt từ bao giờ, cậu ta hướng cái nhìn trùng trùng bất động lên trần nhà. Đôi môi trắng bệch mấp máy, vừa đủ cho Duy nghe:

_Tớ đã chết rồi, Duy ạ. Nhưng, tớ vẫn chờ đợi vì có điều này cần hỏi cậu...

Từng giây trôi qua. Mỗi tích tắc kéo dài. Dài như 1 hành trình bất tận.

2 chân Duy biến thành cột băng. Cậu ko thể nhúc nhích. Ko thể ngoảnh nhìn lại nơi cất lên tiếng nói từ phía sau lưng mình. Hơi thở đông lại trong cuống phổi. Nhìn trùng trùng lên bức tường trống rỗng trước mặt, Duy hy vọng những gì mình vừa nghe chỉ là tiếng gió lừa, hoặc cậu mắc chứng ảo thanh cũng được. Miễn những điều vừa nghe ko phải là thật. Mất 1 hồi lâu, Duy mới cử động đầu chậm rãi. Cậu nhận thấy tiếng nói vang lên từ chính mình, rời rạc:

_Này, Hoàng...Hoàng ơi!

Im lặng.

_Cậu đang mê sảng hả Hoàng? Cậu chỉ vừa nói mới j' đấy thôi, có đúng ko?_Giọng Duy lạc đi.

Vẫn im lặng.

Những vệt đèn nhợt nhạt vẫn chuyển động chậm rãi, ko theo 1 quy luật nào, xuyên qua những ô cửa kính mờ hơi nước, in lên mặt vải rèm như các bước chân tròn trành của 1 bóng ma. Bỗng nhiên, 1 tia chớp lóe sáng, trả lại Duy phản xạ tự nhiên. Cậu quay ngoắt, lao thẳng ra phía cửa ra vào, trốn chạy. Khung cửa sáng lờ mờ trong bóng tối. Đâm sầm vào cánh cửa gỗ đóng chặt, cậu ngã bật lại phía sau, đau điếng. Ko 1 tiếng la. Đơn giản, cậu khiếp đảm đến mức mọi lời nói đã tắc nghẹn trong cuống họng.

Duy lồm cồm vịn tường đứng dậy. Bàn tay chạm vào công tắc điện. Cậu bật lên ngay. Ánh đèn neon trắng lạnh tức khắc chiếm đầy căn phòng nhỏ. 2 vệt sáng xanh biến mất. Lúc này đây, Duy có thể nhìn rất rõ người nằm trên giường.

Hoàng nằm bất động. Gương mặt phúng phính đỏ au ngày nào giờ đây hóp lại. Lốp da như làm bằng giấy bở, lúc này đã chuyển sang màu trắng sáp. Những hốc tối ở gò má, cằm và phía dưới cổ khiến gương mặt như bị 1 bàn tay vô hình đẻo gọt, tô đậm cảm giác kinh hãi ngưng đọng. Dưới ánh đèn chói chang lênh láng lên mọi đồ vật, Duy nhận ra đôi mắt Hoàng ko đóng chặt mà mở hé hé, 1 bên mắt mở to hơn bên kia 1 chút. Trong đôi mắt ấy, còn đọng làn hơi nước mờ đục. Giống như cậu ấy mới vừa khóc xong. Run rẩy, Duy đưa bàn tay lướt nhẹ bên trên mặt Hoàng. Bây h thì cậu đã hiểu, hơi lạnh trong phòng tỏa ra từ đâu. Mới chỉ là sự tiếp xúc gần, mà lòng tay Duy buốt cóng. Hơn nữa, cậu nhận ra, ở Hoàng dường như ko có hơi thở nào nữa. Từng tận mắt chứng kiến các cảnh tượng ghê sợ trong khu rừng nguyên sinh và ở tiệm kẹo Chuồn chuồn xanh, nhưng h đây, trước cảnh tượng im lìm này, Duy mới hiểu thế nào là kinh hoàng tột độ. Bằng tất cả can đảm còn sót lại, cậu đưa tay kéo nhẹ tấm chăn dày đắp trên ngực Hoàng. Lòng ngực và khoang bụng ko phập phồng. Tấm chăn được kéo xuống nhiều hơn. 2 cánh tay duỗi thẳng với những ngón tay xò rộng như nan quạt. Đôi chân ngoặt sang bên trong 1 tư thế kì khôi. Ko có chút dấu hiệu nào của sự sống còn vương lại. Thân thể Hoàng mỏng dính, như bị cán

nghiền, dán trên mặt nệm. Và hơi lạnh vẫn tỏa ra, biến thành tấm lưới dày đặc, chụp xuống, bủa vây quanh Duy.

Dưới pháp thuật của bột đen, Hoàng đã bị đánh cắp máu và sinh lực.

Cậu ấy chống cự với những kẻ đến từ bóng tối trong 1 cuộc chiến ko cân sức, mù mịt, dai dẳng. Và cho đến thời điểm ko cưỡng chống đc nữa, cậu ấy đã nhận phần thua cuộc.

Dù vệt vã lao đến đây, nhưng Duy và Ghi đã chậm 1 bước so với những kẻ đến từ bóng tối.

"Tớ xin lỗi, Hoàng ạ. Tớ ko bao h muốn kết thúc như thế này đâu...". Duy khụy xuống, lằm bằm điên dại. Điều tồi tệ nhất đã đến. Tham vọng trở thành kẻ mạnh nhất của cậu chính là nguyên nhân tai họa ghê khiếp này. Cứ quỳ bên giường như thế, Duy mở to mắt nhìn thân thể bất động của Hoàng. Đôi mắt cậu căng cứng như bám đầy bụi tro. Kiara và Hoàng. Chỉ trong 1 khoảng thời gian ngắn ngủi, 2 người quen biết, 2 người từng là bạn bè của cậu đã chết.

Duy lão đảo đứng lên. Mình sẽ ra ngoài hành lang, gõ cửa phòng bà ngoại Hoàng, tìm cách nào đấy báo cho bà và Ghi biết chuyện mà ko gây kinh động. Vừa quay lưng bước đi chưa đầy 1 bước, bỗng dừng, 1 sự tiếp xúc nhẹ từ phía sau lưng. Duy quay phắt lại. Đột nhiên, cậu nhận ra, khuỷu tay mình đã nằm trong lòng tay Hoàng. Cậu ta đứng lên từ bao h. 2 cánh tay đưa thẳng về phía trước, bàn tay co quắp nắm chặt tay Duy. Gương mặt trắng sấp vô hồn hướng chếch lên trần, đôi mắt vẫn khép hờ, lớp da viền quanh mí lúc này hiện rõ màu xanh tái ghê rợn. Duy há hốc miệng, nhìn Hoàng trừng trừng. Cậu bước giật lùi. 1 cách cứng đờ, đôi chân Hoàng cũng bước đi theo. Thân thể cậu ta gần như sấp sửa đổ ập vào Duy. Tiếng nói âm u vọng xuống từ trần nhà, bởi khuôn miệng Hoàng vẫn ngậm chặt:

_Đừng sợ, Duy! Tớ đã chết rồi. Tớ ko làm j' tổn hại cậu đâu. Tớ chỉ cần biết, người nào trao cho cậu phép thuật đen? _Tớ ko bik rõ đó là ai. Nhưng đúng là tớ từng gặp ông ta...- Duy run bắn lên, giọng nói ào ào xen trong hơi thở gấp gáp. Ngôn từ trở nên rối loạn như trí nhớ trong cậu lúc này- 1 cuộc gặp tình cờ. Rạp xem phim. Tớ tìm được hộp phấn đen. Lần đầu tiên. Cái hôm ấy cậu cũng có mặt. Hoàng ạ, tin tớ đi. Tớ ko cố ý...

_Có thể tìm ông ta ở đâu? - Bộ mặt trắng sấp cúi xuống, sát mặt Duy.

_Tớ ko biết rõ. Thật đấy! - Duy rên lên - Nhưng ông ta rất đáng sợ. Cậu cần tìm ông ta có việc j' chứ?

_Tớ đòi lại linh hồn. Ông ta ko chỉ lấy đi sinh lực, mà còn đánh cắp cả linh hồn tớ theo. Nhìn tớ đi, Duy! Cậu hiểu ý nghĩa "cái xác ko hồn" là j' rồi chứ! - Tiếng cười lạnh buốt cất lên như tiếng kim khí cọ sát, đau đớn, đồng thời phảng phất hy vọng - Nhưng, nếu tìm thấy linh hồn của mình trong vòng 24 tiếng đồng hồ sắp tới, tớ có thể sống lại. Hãy chỉ đường cho tớ, Duy! _Giá mà tớ biết được. Tha thứ cho tớ...- Duy lắc đầu rất mạnh, phát điên lên.

_Tớ biết hết mọi việc. Tớ biết vì sao cậu ngày càng mạnh mẽ. Tớ hiểu vì sao tai họa thường xuyên xảy ra với 1 số người ở quanh cậu! - Đột nhiên, cái xác rít lên - Cậu ko thể lảng tránh những tai họa cậu đã gây ra!

_Đừng hòng dọa tớ! - Đột nhiên, sự bất cần và tàn nhẫn quen thuộc trong thời gian qua trở lại xâm chiếm Duy. Cậu nói từng câu lạnh lùng - Chẳng có bằng chứng j' cả cho những điều cậu vừa nói. Tớ muốn giúp cậu tìm lại linh hồn. Nhưng tớ ko đủ khả năng, thế đấy. Cậu đừng có nhầm lẫn giữa lòng tốt với sự ngu ngốc và yếu đuối!

Từ trạng thái đông cứng trì độn, cái xác trở nên dữ tợn bất ngờ. Nắm chặt tay Duy, nó bẻ ngoặt, khiến cậu đau điếng. Đổ ập xuống, với tất cả sức nặng ghê khiếp của tảng băng khổng lồ, Hoàng đè nghiêng cậu trên sàn nhà.

Tiếng nói âm u vọng vào tai Duy: "Cậu cho rằng chỉ cần tỏ ra ân hận và nói vài câu xin lỗi là giải quyết được hết mọi hậu quả ư?". Câu hỏi thẳng thừng, chạm vào điểm yếu nhất trong Duy.

Cậu chưa bao giờ là 1 kẻ tàn nhẫn trọn vẹn.

Sự hung hãn và thách thức bỗng chốc gây vụn. Và hơn tất cả những điều đó, trong tích tắc, hiện ra trước mắt Duy đôi mắt Ghi. Cậu cựa nhẹ những ngón tay: " Tớ sẽ tìm gặp sứ giả bóng tối, đòi lại linh hồn về trả cậu, Hoàng ạ!". Sức nặng của tảng băng đè trên ngực Duy bỗng chốc tan biến. Cậu loạng choạng ngồi dậy. Dưới ánh đèn trắng lóa, Hoàng vẫn nằm trên giường, tấm chăn đắp cao đến cổ. Hoàn toàn bất động. Hệt như từ nãy đến giờ, cậu ta vẫn ở yên nơi đấy, chưa hề bước ra khỏi giường.

Duy đứng im giữa hành lang. Phòng bà ngoại Hoàng cách chỗ cậu đứng vài bước chân. Gần 5h sáng. Từ lúc lên đến đây, cậu chưa chớp mắt chút nào. Nhưng thực sự Duy ko buồn ngủ. Từ ngoài phòng khách, tiếng chuông của chiếc đồng hồ cổ xưa vang lên chậm rãi. Cứ mỗi giây phút trôi qua, quỹ thời gian 24 tiếng của Hoàng càng co ngắn lại.

Từng hình ảnh lướt qua đầu Duy. Rạp chiếu phim. Công viên. Khu rừng nguyên sinh. Đường chạy buổi tối... Những địa điểm cậu từng gặp sứ giả bóng đêm. Ngay cả khi có phép phân thân, lao đến những địa điểm tách biệt ấy, có chắc cậu đã gặp được ông ta ko? Câu trả lời vô cùng mù mịt.

Cách duy nhất và nhanh nhất để gặp được ông ta chính là tuân theo lời kêu gọi của Kiara. Chỉ cần Duy gật đầu ưng thuận, tức khắc cậu chính theca gia nhập đội quân những chiến binh tinh nhuệ, dưới quyền điều khiển của sứ giả bóng tối. Sức mạnh sẽ thuộc về cậu. Cậu sẽ sở hữu quyền năng bí mật. Nó vĩnh viễn là 1 phần của cậu, chứ ko chấp chờn, nay còn mai hết như bột phấn đen...

Chẳng phải ban nãy, trong nửa giây, khi cỗ xe kéo lao xuống vực, mắt cậu đã ghi nhận hình ảnh của 1 người rất giống cô gái kì lạ đó sao?

Duy bước đến, gõ cửa phòng bà ngoại Hoàng. Cánh cửa ko cài chốt, từ từ mở hé. Bên trong rất tối. Cậu thò đầu vào, run run gọi khẽ: "Ghi ạ, có chuyện gấp này...". Ko có bất kỳ tiếng động nào đáp trả. Duy bước hẳn vào trong phòng. Mắt cậu đã có thể phân biệt được đường nét lờ mờ của các vật thể. 2 chiếc giường song song. Bà ngoại Hoàng vẫn ngủ say. Nhưng chiếc giường bên cạnh trống rỗng. Cái gối bị xô lệch. Tấm chăn đắp rơi xuống sàn. Ghi ko có ở trong phòng. Duy vội vã quay bước, lao ra phòng khách.

Cậu nhanh tay tìm công tắc điện. Cả khu vực phòng khách và bếp cũng đều vắng lặng. 1 lần nữa, Duy đảo qua phòng Hoàng, phòng bà ngoại cậu ấy. Ko thấy bóng Ghi đâu. Máu trong ngực cậu cồn lên. Ghj đi đâu mới được kia chứ? Có thể cô ấy phát hiện 1 điều bất thường nào đấy nên bước ra ngoài nhà. Duy phỏng đoán. Cậu đảo mắt tìm chùm chìa khóa cửa chính trên bàn và các kệ tủ. Nhưng hẳn bà ngoại Hoàng ban nãy đã cất kĩ rồi. Duy chợt phát hiện ra cửa sổ nơi đây ko có chấn song như ở thành phố. Chỉ là khung gỗ viền tấm kính lớn, mở chốt, cậu có thể nhảy ra ngoài.

Ánh đèn mờ đục của ngôi nhà lưới quét 1 vệt sáng lên tấm kính mờ đục. Chốt cửa rất chặt vì lâu ko được mở ra. Loay hoay giựt chốt, Duy chợt nhận ra có những vết ngoằn ngoèo còn rất mới in hẳn phía ngoài mặt kính, hơi nước lạnh chưa kịp phủ mờ. Cậu ngừng tay, ngờ vực nhìn ra ngoài, quan sát quang cảnh vườn nhà và trại hoa. Bỗng, cậu nhận ra có 1 chuyển động. Chậm chạp. Ko đâu xa. Ngay từ mí dưới của ô kính, những con vật đen trũi, trơn nhẵn, ngoằn ngoèo đang trườn lên mặt kính. Duy chết sững, ko thể nhúc nhích, ánh nhìn tê liệt.

Ko phải loài vật. Đó chính là những ngón tay. Bất linh thành 1 bóng đen nhô vụt lên. Nếu ko có lớp kính ngăn cách, gương mặt ghê rợn ấy đã dính sát vào mặt Duy. Cho dù bộ dạng ấy có thay đổi ghê rợn thế nào, thì cậu vẫn nhận ra Kiara. Ko thể nhầm lẫn.

Bóng đen ngoài cửa sổ vung tay. Những mảnh kính vỡ rơi xuống loảng xoảng. 1 lực hút cuốn thốc DUY ra ngoài. Cậu cố gắng đứng thẳng, nói với Kiara:

_Hãy dẫn tôi đến gặp sứ giả bóng tối!

_ Mi tưởng mi vẫn được quyền ra điều kiện nữa sao? - Bóng đen xương xẩu cười rú lên- Nhìn phía sau lưng ta đi!

Duy nghiêng người. Choáng váng. Sau lưng Kiara là Ghi. Cô gái nhỏ bị thương nặng, người rũ xuống. 2 tay cô bắt chéo phía trước, bị trói chặt bởi 1 sợi dây vô hình. Roạt...oạt... tiếng gió vút qua mặt Duy như roi quất. Cái bóng mang bộ mặt Kiara lao vút về phía cổng trại hoa, lôi Ghi theo.

Điều duy nhất Duy biết phải làm lúc ấy là ko được để mất dấu Ghi. Bằng mọi giá, cậu phải giành lại được cô ấy. Duy guồng chân chạy. Cái bóng đen phía trước cùng màu áo xanh nhạt của cái jacket Ghi mặc mỗi lúc 1 xa dần. Vừa gắng sức bám đuổi, Duy vừa luồn tay vào túi áo. Nấp hộp bột đen bột mở. Cậu cảm giác rõ rệt từng hạt phấn li ti bám vào đầu ngón tay.

Duy bôi mạnh tay lên mí mắt. Những hình ảnh nhập nhòa trong đêm tức khắc trở nên sáng rõ. Những loài mãnh thú chỉ trở nên hung hãn và tràn đầy sức mạnh khi bị khiêu khích, tấn công. Cậu cảm thấy mình đã biến hình.

Như 1 con báo đen, mạnh mẽ và dẻo dai, hung hãn 1 cách thần nhiên, Duy lao về phía trước.

NHỮNG ĐÔI MẮT LẠNH

Phan Hồn Nhiên
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Giam Cầm

Chuyển động bất thường tạo nên sự chao lắc dữ dội. Âm thanh khô và đục đều đều dội vào ống tai, như 1 loại sóng đa tần, dần dần lôi Ghi ra khỏi tình trạng mất nhận thức. Đầu nặng trĩu, tựa như tất cả bộ não lệch về 1 bên. Ngang hông cô, 1 vật thể cứng và lạnh, thỉnh thoảng xóc lên, khiến xương sống đau nhói. Ghi rên khẽ, gắng sức mở mắt. Bóng tối dày ken. Nhưng gắng tập trung chừng 5 phút, qua lớp màng mờ đục, cô thấy mình đang nằm nghiêng, bên trong 1 khối hình hộp, bằng gỗ. Không khí ẩm ướt, phảng phất mùi tanh xa lạ, gợi nên cảm giác ghê tởm mơ hồ, chưa từng được kí ức ghi nhận. Những thanh gỗ rất cũ, đen óng lên, nối với nhau bởi các dải kim loại han gỉ. Ghi cựa nhẹ, thử quờ tay để hiểu xem mình đang nằm ở đâu. Nhưng tay cô không còn nữa. Đầu óc vỡ tung với ý nghĩ ghê rợn: 2 cánh tay đã bị lấy mất, mang đi. Ghi những muốn rú lên. Cô lăn người, úp sấp, đập mạnh đầu xuống sàn gỗ để thoát khỏi ác mộng kinh hoàng. Chỉ được nửa vòng thì khựng lại. Ghi lờ mờ hiểu ra, tay cô không bị đánh cắp. Nó vẫn còn nguyên, nhưng bị bắt chéo và trói chặt trước ngực nên đã tê cứng mất sạch cảm giác.

Dù vậy, tình thế vẫn không dễ chịu chút nào. Nói cách khác, nó thật đáng sợ. Thực tế Ghi đang lâm vào kinh hoàng hơn ác mộng nhiều.

Phải tự giải thoát khỏi sợi dây thít chặt cánh tay đã rời tính sau! Ghi tự nhủ, quan sát khoảnh khắc gian hình hộp. Không có ai cả. Cô úp sấp hẳn, cong lưng, rùn người cựa mạnh khoảng giữa 2 bàn tay vào 1 đoạn đai sắt rỉ sét nối các thanh gỗ. Tiếng loạt xoạt cựa sát của dây thừng vô hình và thanh kim loại han rỉ bị các âm thanh bên ngoài kia xóa nhòa đi. Mồ hôi vã ra ướt đầm mặt, cổ và cả lưng Ghi. Thật may khi 2 bàn tay bị mất cảm giác. Nếu không,

chắc chắn chúng ko kham nổi ma sát mò mẫm và quyết liệt này. Đột ngột, sợi dây thừng đứt bung. Mệt bã, chẳng buồn trở người nữa. Ghi nằm bẹp ép bụng xuống sàn, thở hốc từng cơn. 2 cánh tay tê bại nóng dần. Hiện ra cảm giác đau rát, mỗi lúc lại tăng lên. Cô kéo 1 bàn tay gần vào mắt. Sát ngay cổ tay. Máu đang chảy rờn rờn. Mùi máu tanh ngọt. 1 ý nghĩ lóe trong đầu cô gái nhỏ. Cái mùi cô ngửi thấy trong cái ko gian hình hộp này chính là mùi máu. Dù đã khô hay tẩy xóa, nó vẫn bám chặt theo thời gian.

Mình đang ở đâu?

Chống 2 khuỷu tay lên sàn, Ghi gắng gượng nhóm dậy. Vừa chồm lên được nửa người, tức khắc Ghi bị hất sang bên. Khuỷu tay cô lại sụm xuống, đôi vai va mạnh vào thanh gỗ dài giống như 1 băng ghế. Cảm giác đau điếng nhói lên trong từng đẽ xương. Thế nhưng cũng chính sự chao đảo dữ dội ấy khiến Ghi dễ dàng gạt qua các ghi nhận đau đớn mà từng mỗi dây thần kinh báo hiệu. Cô tỉnh táo hẳn. Mắt đã nhìn thấy 1 ô vuông kích thước bé xíu, chỉ bằng quyển sách giáo khoa. Ít ra, nó cũng cho Ghi biết cô ko bị nhốt trong 1 cỗ quan tài, điều mà Ghi sợ đến mức ko dám tưởng tượng gì thêm.

Cô gái nhỏ nhanh chóng tìm ra cách giữ thăng bằng. Bằng 10 đầu ngón tay, như 1 loài bò sát với các giác bám hoàn hảo, cô bám chặt vào các thanh nổi kim loại, nhào người, nhô hẳn đầu lên ô cửa. Mất mấy giây, Ghi mới nhận ra những cái chop hình tháp đen thẫm nối nhau vút ngang qua tầm mắt chính là đỉnh của hàng vạn ngọn thông. Chuỗi âm thanh đều đặn lạ thường đã đánh thức cô tỉnh dậy ko gì khác hơn chính là các nhánh cây vạm vỡ và dẻo dai quật mạnh vào mặt dưới và 2 bên cái hộp gỗ đang bao quanh. Đột nhiên, vang lên 1 vệt âm thanh chói tai và tiếng vỗ cánh đồng loạt. Bị khua động, đám chim chóc đang ngủ yên trong vạt rừng tỉnh dậy, giật dử và hoảng hốt, chuyển động cuồng loạn bồng bồng. Chúng tản vào ko gian như những viên bi tung tóe, mất hút. Ghi sờn gai ốc khi lờ mờ nhận

ra hình ảnh chao đảo phía dưới kia ko gì khác chính là 1 thung lũng và những cánh rừng nối tiếp.

Cô đang ở bên trong 1 cỗ xe bay.

Những bánh xe vẫn xoay tròn, nhưng ko lăn trên mặt đất. Trên ko trung, cỗ xe ma quỷ lướt đi trên đỉnh các ngọn thông. Uốn vòng cặp theo các sườn núi chên vên, lờm chờm vách đá. Bất chấp các định luật về lực hút lẫn khí động học, nó lao vút đi như loài động vật tiền sử khổng lồ biết bay, sai cánh sát bên cạnh và bên trên các chướng ngại vật mà ko vỡ tan ra vì bất kì sự va đập nào.

Từng mâu trí nhớ quay lại với Ghi. Như các mảnh ghép hình, chúng chậm rãi khớp vào nhau.

Cách đây vài tiếng, sau hành trình mệt nhọc, được ngả lưng xuống chiếc giường ấm áp trong phòng bà ngoại Hoàng, tức khắc Ghi chìm vào giấc ngủ sâu. Nhưng chỉ được 1 lúc, cô cảm giác rõ rệt có 1 ai đó chạm nhẹ vào gáy mình, thì thào gọi dậy. Vẫn nhắm mắt, cô từ chối, nói rằng chỉ muốn ngủ mà thôi. Nhưng kẻ đánh thức vẫn kiên nhẫn đứng đợi. Cô đã trở dậy, bước ra khỏi phòng. "Qua phòng Hongaf đi. 2 người bên đấy đang cần trao đổi 1 điều gì đấy!" - Tiếng nói cấn vang âm âm trong tai Ghi. Bên phòng Hoàng, cửa mở hé. Dưới luồng đèn mờ đục, Duy nằm im trên giường xếp, ngủ say. Nhưng bao quanh Hoàng là 1 quầng sáng xanh tái. Cô bước hẳn vào, chạm vào cậu ấy, lay mạnh. Ko có dấu hiệu nào của sự sống. Trong lúc Ghi còn sửng sốt, bỗng Duy nói mơ: " Tớ sẽ tìm gặp sứ giả bóng tối, đòi lại linh hồn về trả cậu, Hoàng ạ! Tớ nhớ rồi, cậu chỉ còn 24h nữa thôi..." Quay phắt người, Ghi đã lao thẳng ra phòng khách, toan gọi điện thoại cấp cứu. Tuy nhiên, khi cô lập cập mò mẫm tìm dãy số điện thoại khẩn dán trên mặt bàn, từ phía sau lưng, 1 bàn tay nào đó túm chặt, xềnh xệch lôi cô đi giật lùi về phía cánh cửa sổ lúc này đã mở tung. "Buống tôi ra!" - Ghi vùng vẫy, hét lên. Nhưng ko có âm thanh nào phát ra. "Duy, cứu mình với!". Cô gào lạc giọng. Vô ích. Lúc bị nhắc bỗng lên, Ghi nhào người, bằng cả 2 cánh tay

ghì chặt khung cửa sổ, nít cứng. 1 cú đập giáng thẳng vào óc. Ghi rũ người. Kể từ lúc đó, cô hoàn toàn ko biết gì thêm...

Vậy là kẻ bắt cóc đã tống cô vào cái cỗ xe chuyển động cuồng loạn này, đưa đi càng lúc càng xa khỏi trại hoa. Đi tới đâu thì Ghi ko thể đoán ra nổi. Cô mím môi, bịt chặt vết đứt cổ tay. Máu ko còn chảy ra nhiều nữa.

Ở bên trong 1 tình thế nguy khốn hoàn toàn khác với quan sát nó hay tưởng tượng về nó. Chưa bao h, ngay cả trong giấc mơ hoang đường nhất, Ghi lại hình dung mình rơi vào tình huống này. Cho dù đặc thù công việc ở truyền hình khiến từ nhỏ đã được rèn luyện tâm lý và kỹ năng giải quyết sự cố bất ngờ, cô vẫn thấy khiếp hãi đến nỗi đờ đại cả người. Chỉ có điều, ko bao h la hét đến khản giọng được xem là cách tháo gỡ. Tốt nhất là im lặng, vượt qua nỗi sợ bằng cách tập trung suy nghĩ tìm hướng thoát.

Duy đâu? Cậu ấy đã nhìn thấy gì? Liệu Duy có biết cô đã bị bắt cóc bởi bọn người đến từ địa ngục hay ko?

Hoàng thì đã chết lâm sang. Linh hồn của cậu ấy giờ đây phiêu bạt nơi đâu? Nếu đúng như lời Duy nói trong mơ, thời gian 24 tiếng của Hoàng đang co dần lại. Trong hạn mức thời gian ngắn ngủi, có cách nào mang linh hồn về trả lại cho cậu ấy trước khi quá trình phân hủy xác người phát tác hay ko? Ai sẽ làm điều đó?

Bằng cách nào đây, mình - 1 cô gái đơn độc, sẽ chống cự những chiến binh bóng tối trong tình trạng đầu óc mất phương hướng và sức lực kiệt quệ?

Từng câu hỏi ập tới. Từng đợt sóng nặng nề và tối đen. Vô vọng.

Thảng hoặc, vẳng đến tai Ghi tiếng thở hào hển, rồi tiếng hú lên hoang dại, giống hệt như có 1 bầy sói đâu đây...

Ko nhìn ra ngoài nữa, Ghi tựa hẳn vào tấm vách thùng xe. Điều may mắn nhỏ nhoi là Ghi nhận ra mình ko bị lạnh. Cái áo khoác Duy đưa cho khoác đêm qua cô vẫn mặc trên người. Ngay cả lúc vào giường ngủ với bà ngoại Hoàng, cô cũng ko cởi ra. Khi bóng ma Kiara đột nhập vào phòng, túm cổ Ghi lôi đi, chính nhờ lớp vải áo dày dặn mà bàn tay nhớp nháp lạnh buốt của nó đã ko chạm vào da Ghi. Chiếc xe đột nhiên chuyển động êm hẳn. Ghi chợt nhận ra, nó đã ko còn ở khu vực rừng núi và đang lao về phía biển. Nếu bất ngờ vì 1 lý do nào đó, cỗ xe ma quái này rơi xuống nước, chắc chắn kẻ bị bỏ mặc cho chết đuối trước tiên chính là cô. Ghi rùng mình. Bỗng, 1 vật thể nào đó đang rung mỗi lúc 1 mạnh hơn, ngay bên trong lớp áo khoác. Đồng hồ của Duy. Có lẽ cậu ấy đã hẹn giờ để nó đánh thức mỗi sáng, dậy tập thể dục hoặc tập chạy. Và giờ, bất kể nơi chốn, nó vẫn làm nhiệm vụ của mình. Ghi lần mò tìm nút tắt để nó ko rung lên nữa. Những con số nổi lên trên ô vuông dạ quang xanh. 5 h sáng. Bóng tối ánh đen phả lên từ mặt nước bên dưới. Nhưng, phía chân trời xa xăm, 1 vệt sáng đỏ nhạt, mảnh như sợi chỉ đã hiện ra. Trời đang dần ngả về bình minh. Đó là điều an ủi mong manh duy nhất đối với Ghi lúc này. Ánh sáng. 1 hiện diện quá đổi bình thường, đến mức người ta hiếm khi để tâm đến. Thế nhưng giờ đây, nỗi khát khao nhìn thấy nó khiến trái tim cô gái nhỏ như muốn tan chảy. Chỉ cần ánh Mặt Trời chạm đến, mọi việc sẽ sáng sủa lên nhiều...

_Đưa cái vật mi vừa cầm trong tay cho ta! Giọng nói vang lên đột nhiên. 1 cái bóng hiện ra trong thùng xe từ lúc nào, ko 1 tiếng động.

_Ko, nó là của tôi!- Ghi đáp.

_Ở chỗ ta sắp tới, ko có ý niệm về thời gian. Đưa ngay cái vật thể đó cho ta!

Ko cần sự đụng chạm nào, cái đồng hồ vẫn bị hút khỏi tay Ghi, lơ lửng bay về phía cái bóng.

Ghi nhìn kĩ. Bộ xương mảnh dẻ, sáng lờ mờ. Đúng lúc ấy, từ ô vuông, luồng sáng chiếu vào. Bộ xương biến hình. Dáng vẻ của 1 cô gái trẻ tuổi, Ghi từng gặp ở đâu đó, ko thể nhớ chính xác. Nhưng cô biết, đây chính là kẻ đã tóm cô, đưa đi.

_Ai vậy? - thu hết can đảm, Ghi nhích đến gần.

_Ko ai cả!

_Máy người muốn gì ở tôi?

_Ko gì cả!

_Tại sao bắt tôi đem đi? - Ghi vẫn kiên trì.

Chỉ nửa bước chân nữa, cô có thể chồm tới, tóm chặt kẻ bắt cóc, khống chế nó, buộc cái xe phải quay trở lại trại hoa. Thế nhưng, cô gái đối diện phản xạ còn nhanh hơn Ghi nhiều. Vừa bật lên, tức khắc cổ tay Ghi bị cô ta tóm chặt. Bàn tay khô khốc lôi hắt Ghi dậy. Mặt đối mặt. Hơi thở lạnh, ám mùi bụi và nấm mốc phả vào Ghi từng đợt, theo nhịp điệu câu nói lúc nhanh lúc chậm:

_Nghe cho rõ đây, chúng ta ko ai cần mi cả. Mi chỉ là 1 đứa con gái tầm thường. Mi nghĩ mấy cái trò nổi tiếng là ghê gớm ư? Mi nghĩ mi có thể tác động đến xung quanh "theo chiều hướng tốt đẹp" hả? Khiếp! Ngu ngốc làm sao! Nếu ko mi, Duy đã trở thành 1 trong những thành viên tinh nhuệ nhất của bọn ta ở phương Đông này. Cậu ta đã có 1 khởi đầu thật ấn tượng. Thế nhưng, từ khi mi xen vào, phun ra những lời can ngăn ngu muội, tiến trình biến đổi của Duy chậm hẳn. Ngay cả ta cũng ko thể hiểu nổi điều gì ở mi lại có thể khiến 1 chàng trai đầy tham vọng và tiềm năng như Duy liên tục lưỡng lự.

_Chẳng có gì khó hiểu. Bất kì ai có chút hiểu biết đều ko thể thản nhiên làm những điều tồi tệ mà ko băn khoăn. Tôi chẳng có tác động gì nhiều.

Việc duy nhất tôi có thể, là ở cạnh Duy. Và làm Duy ko quên, rằng điều tốt đẹp luôn hiện diện bên trong cậu ấy! _ Chậm rãi chọn từng câu, Ghi nói, nhìn thẳng vào gương mặt kẻ đối diện.

Những tia xám trong 2 hốc mắt hắt ra lạnh lùng:

_Điều tốt đẹp mà mi muốn nói đến là gì vậy? Nó có thật ko? Có thực sự mi tin vào nó ko hay chỉ biết nói ra như 1 con vẹt? Ngay từ đầu, ta đã biết mi là 1 đứa con gái đạo đức giả. Mi nhằm lẫn nhiều lắm. Duy gắn kết với mi, vì trông mi khá xinh đẹp chứ chẳng phải vì giá trị nào khác. Chính bởi thế, khi ta mượn vé ngoài của 1 con bé xinh xắn, cậu ta sập bẫy ngay. Đến thời khắc nguy khốn này, với thân thể bầm dập đầy thương tích kia, mi vẫn nói thao thao như đứng trước máy quay truyền hình kể ra cũng khôì hài lắm!

Tiếng cười vang lên, giật cục từng quãng ngắn. Bóng ma tiếp tục trào ra những suy nghĩ đen tối:

_Mấy người nghĩ mình là những kẻ được lựa chọn để làm cho cuộc sống tốt đẹp hả? Thật ra, bọn mi chỉ là những kẻ ngớ ngẩn, nghĩ rằng chỉ cần đi theo các kế hoạch trơn tru là trở thành người tốt, kẻ hữu ích cho cuộc sống. Những, chỉ bị lôi kéo, 1 cú huých nhẹ, bọn mi sẽ ngã lăn ra thôi. Lúc ko còn chỗ bầu vú, thì bọn mi sẽ phải trở về với cái ác nguyên thủy. Ta rất ghét khi nghe từ "lựa chọn". Vì thực ra, chẳng có sự lựa chọn nào cả. Khi cùng quẫn, người ta luôn làm theo điều xấu!

Ghi nhìn trừng trừng vào kẻ đối diện. Cô lơ mờ hiểu, những bóng ma này đang tuôn ra ko chỉ đe dọa đơn thuần. Kẻ ác nào cũng thế. Sở thích của chúng là đẩy con mồi đến chỗ tận cùng giữa ranh giới của Thiện và Ác, để chứng minh điều chúng tin là đúng- bản chất "hướng ác" của con người. Chúng lợi dụng tất cả, lòng tham, sự sợ hãi, thái độ nhu nhược, trạng thái hèn nhát trong mỗi con người, để điều khiển thế giới theo cách chúng

muốn. 1 cách nào đó, chúng hiểu hơn ai hết, phía tối tối tề ẩn náu trong mỗi con người.

Thản nhiên chịu đựng cái nhìn của Ghi, làn da xanh xao như 1 lớp vỏ bọc trong suốt phập phồng. Mái tóc dài với những lọn tóc xõa xuống vai dập dờn như 1 bầy rắn chuyển động. Bất giác, Ghi nhận ra, đây chính là Kiara. Hay nói đúng hơn, 1 hồn ma vay mượn vẻ ngoài của cô nàng xinh đẹp và sành điệu ấy, len lỏi tham gia cuộc thi NGôi sao pha lê, tìm hiểu Ghi, tận dụng sự nứt vỡ tình bạn của họ vào thời điểm đó, tiếp cận với Duy hiệu quả. Nỗi ghê sợ bay biến, nhường chỗ cho cảm giác tức giận. Ghi hét lên: _Tin hay ko tin là chuyện của lũ tối tề các người! Còn tôi và Duy gắn bó với nhau, là bạn thân của nhau, là...

_Là gì nữa? - đôi mắt lạnh lẽo nhìn xoáy vào Ghi, nhạo báng.

Ghi cắn môi, im lặng. Lúc này đây, cô mới nhận ra máu nơi cổ tay cô lại rỉ, chảy thành dòng xuống tay kẻ đội lốt Kiara.

_Là tình yêu phải ko? Hahaaaaaa...- Tiếng cười ré lên như mũi khoan nhọn, xoáy vào taai- Tình yêu của mi đang chạy theo ta đây, bên ngoài xe. Ta ko đối láo đâu! Nhưng hãy nhớ, trước sau gì, chúng ta cũng là phía mà cậu ta chọn. Mi hãy chờ xem. Hahaaaaa.....

Nhanh như chớp, Ghi thấy mình bị xô hất về sau, 1 lần nữa nằm dúm dụi trên sàn. Cỗ xe vẫn vùn vụt xuyên qua những luồng khí xoáy ốc. Có 1 cái bóng trắng mờ trên băng ghế cuối thùng xe lao đảo đứng dậy, tiến về phía cô. Ghi chớp mắt, tập trung nhìn kĩ hơn. Đó chính là Hoàng, trong suốt, 2 tay buông thõng, đầu ngoẹo sang 1 bên. Cậu ta mấp máy môi: "Hãy giúp tớ, để tớ được về nhà!". Ghi gật đầu: "Mình hứa! Đó là điều mình làm đầu tiên, khi thoát khỏi cỗ xe này!". Hoàng gật đầu. Ghi đưa tay chạm vào cậu ấy. Tay cô xuyên qua 1 khoảng ko lạnh. Cái bóng dần dần mờ đi, như 1 vệt khói, rồi tan vào ko khí.

Mặt Trời trườn lên hằn trên đường chân trời. Ghi nhìn ra ngoài. Mênh mông biển. Có thật là Duy đang ở rất gần ko? Cậu ấy cũng bị giam trong 1 cỗ xe thế này ư? Bao h thì hành trình trên ko sẽ kết thúc để họ gặp nhau? Trong khi Ghi sốt ruột nhìn ra ngoài, từ phía dưới ô cửa, 1 chỏm đầu dần dần nhô lên. Cô gái nhỏ suýt la to, nhưng ghìm lại kịp.

Mái tóc bay phần phật vì gió. Gương mặt bầm tím bởi những ngọn thông quất vào. Đôi môi nứt nẻ. Nhưng phủ trên tất cả các vết thương tích ấy, là lớp muối khô trắng xóa phủ khắp gương mặt đanh lại. Duy đưa ngón tay lên môi, ra hiệu im lặng. Cậu cho biết đã đuổi kịp và bám theo cỗ xe địa ngục này, khi Ghi bị bóng ma Kiara tống vào bên trong thùng xe. Cậu ấy ko bỏ mình và Hoàng. Sâu thẳm bên trong, cậu ấy vẫn là 1 người còn nguyên vẹn lương tri. Những điều bóng ma Kiara vừa nói lúc nãy hẳn chỉ là lời đe dọa ko căn cứ...Ghi bỗng thấy nhẹ nhõm hẳn.

Cô nghiêng tai, gắng nghe thật kỹ những lời dặn dò của cậu ấy đng bị gió thổi bạt đi:

_Bây h, việc quan trọng nhất là tụi mình phải thoát khỏi tay bọn này, trước khi chúng đến nơi. Nếu bị lôi tới hang ổ của chúng, chắc đông đúc lắm, tụi mình sẽ khó thoát!

_Thoát bằng cách nào?

_Ghi có dám chiến đấu với bóng ma Kiara ko?